

Ο θάνατος της Καμίλλης

ΡΩΜΑΪΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΟΙ δύο στρατοί στέκονταν αντίμετωποι, σέ μικρή απόσταση ό ένας από τόν άλλον. Κι' από τά δύο μέρη, οι στρατιώτες άνυπομονούσαν νά χύσουν τή αίμα τους, γιά νά έξασφαλίσουν τή πρωτεία καθέναν στή δική του πολιτεία.

Άλλά, ξαφνικά, ό στρατηγός τής Άλβα - Λόγκα ζήτησε νά συναντηθώ με τή βασιλιά τής Ρώμης. Ήθελε νά τού μιλήσει, προτού οι δύο στρατοί μπροσούν στό τρομερό μακελιό. Καί νά τί τού είπε όταν βρέθηκε μπροστά του:

— Εμένα οι συμπολίτες μου με ώρισαν έπειτα από τή θάνατο τού βασιλιά μας, γιά νά διευθύνω τήν πόλεμο, καί δέν μού στέκει νά κρίνω τίς αίτίες τού, άρχισε ό Μέντιος Φουφέτιος. Όμως ξέρω πώς ή κυριώτερη αίτία είναι τό ότι οι δύο πολιτείες μας βρίσκονται πολύ κοντά ή μία στήν άλλη. Κάθε τί πού σάς κάνει περήφανους, οι πολίτες τής Άλβα - Λόγκα τή νοιώθουν σάν ταπεινούς καί ντροπή δική τους. Καί τό ίδιο καί σεις φθονείτε τή δόξα, τή δύναμη καί τών πλοΰτα μας. Φαίνεται, λοιπόν, πώς είναι πιά σωστό νά ύποταχθώ ή μία από τίς δύο πολιτείες στήν άλλη καί ν' άναγνωρίση τήν υπεροχή της. Γι' αυτό τό λόγο οι δύο στρατοί μας είναι έτοιμοι νά πολεμήσουν. Άλλ' ό πόλεμος δέν θά λύση τή διαφορά μας. Νικήτēs καί νικημένοι θά σκύψουν αύριο τό κεφάλι κάτω από τό ζυγύ τών Έτρούσκων, πού, βέβαια, θά έπωφεληθούν από αύτή τήν εύκαιρία γιά νά μάς ύποδουλώσουν.

— Η Ρώμη κι' ή Άλβα - Λόγκα είναι άδελφές, άπάντησε ό Τύλλος Όστίλλιος. Άς ενώθουν σέ μία πολιτεία, πού θά είναι πιά ίσχυρη από τήν καθεμιά τους χωριστά.

— Αύτή είναι κι' ή δική μου γνώμη, είπε ό Φουφέτιος.

— Οι πύλες τής Ρώμης είναι άνοιχτές γιά τους κατοίκους τής Άλβα - Λόγκα, συνέχισε ό Τύλλος Όστίλλιος. Έλάτε νά μεγαλώσουμε τήν πολιτεία μας καί νά ζήσουμε όλοι μαζί.

— Τό ίδιο μπορούμε νά πούμε κι' έμεις σέ σας.

— Έχεις νά προτείνεις τίποτε καλύτερο; ρώτησε ό Τύλλος Όστίλλιος.

— Ναι. Ή διαφορά μας μπορεί νά λυθώ μ' έναν άγώνα ανάμεσα σέ τρεις δικούς σας καί τρεις δικούς μας πολεμιστές. Άν νικήσουν οι δικοί σας, οι κάτοικοι τής Άλβα - Λόγκα θά ύποταχθούν στή Ρώμη. Άν νικήσουν οι δικοί μας, θά γίνη τό αντίθετο.

— Γιατί τρεις από τό κάθε μέρος;

— Γιατί τρεις είναι οι δικοί μας Όράτιοι κι' άλλοι τρεις οι δικοί μας Κουριάτες.

— Βλέπω πώς τους έχεις όρίσει από πρίν.

— Δέν τους ώρισα έγώ, άλλ' οι θεοί, άπάντησε ό Φουφέτιος. Δέν είναι παράξενη ή σύμπτωση, ό βασιλιά, ότι δύο από τίς παλαιότερες κι' ένδοξότερες οικογένειες τής Ρώμης καί τής Άλβα - Λόγκα έχουν καθεμιά τριδύμα παιδιά. Οι τρεις Όράτιοι τής Ρώμης έχουν τήν ίδια σχεδόν ήλικία, τήν ίδια δύναμη καί τό ίδιο θάρρος με τους τρεις Κουριάτες τής Άλβα - Λόγκα. Όπως βλέπεις, τήν έκλογή τήν έχουν κάμει οι θεοί.

Ο Τύλλος Όστίλλιος έβρισκε κάμποσες στιγμές συλλογισμένος. Ο πόλεμος ήταν τό στοιχείο του. Κι' είχε μεγάλη έμπιστοσύνη στή δύναμη καί τήν ανδρεία τών συμπολιτών του. Άλλ' ή Ρώμη, νικήτρια, θά ήταν σέ θέσι ν' άντιμετωπίση τούς Έτρούσκους. Ή τή νίκη της έναντίον τής Άλβα - Λόγκα θά τήν πλήρωνε με τήν ύποταγή στό ίσχυρό βασίλειο τού βορρά.

— Έστω άπάντησε. Δέχομαι νά λυθώ ή διαφορά μας με τόν τρόπο πού προτείνεις. Δέν ξέρω μόνο αν πρέπει νά βάλουμε αντίμετωπους τους Όράτιους με τους Κουριάτες. Έμαθα πώς πρόκειται νά συγγενέψουν. Ένας από τους Κουριάτες, ό Άττίλιος, είναι μνηστευμένος με τήν όμορφη Καμίλλη, τήν άδελφή τών Όρστίλων.

— Καί τότε, ό βασιλιά, τό συμφέρον ή οι έπιθυμίες ενός ατόμου στάθηκαν πιά πάνω από τή θέληση τής πολιτείας; είπε ό Μέντιος Φουφέτιος. Από τό μέρος τό δικό μου, είμαι βέβαιος πώς οι Κουριάτες θα δαχτούν πρόθυμα νά γίνουν πρόμαχοι τής Άλβα - Λόγκα. Φρόντισε καί σύ νά πείσεις τους Όράτιους.

Οι Όράτιοι κι' οι Κουριάτες άνιήθηκαν με πείσμα, όταν έμαθαν τή συμφωνία πού είχε κλειστή ανάμεσα στον Τύλλο Όστίλλιο καί τόν Μέντιο Φουφέτιο.

Γιατί τους έφεραν σ' ένα τόσο σκληρό δίλημμα; Κι' οι πρώτοι κι' οι δεύτεροι άγαπούσαν τήν πατρίδα τους καί θά ήταν περήφανοι νά θυσιάσουν γι' αύτήν. Μά κείνο πού τους ζητούσαν ήταν άνώτερο από τίς δυνάμεις τους. Μήπως δέν ύπήρξαν καί στό δύο στρατόπεδα τόσοι άλλοι πολεμιστές, πού ήταν ίσως πιά ίκανοί άπ' αυτούς καί πού άγαπούσαν με τήν ίδια θέρμη καί τόν ίδιο ζήλο τήν πατρίδα τους;

Ο Τύλλος Όστίλλιος άρχισε νά λυγίζει. Άλλ' ό Μέντιος Φουφέτιος άσπληκε άνένδοτος. Τήν έκλογή, είπε, τήν είχαν κάμει οι θεοί κι' οι άνθρωποι δέν μπορούσαν νά τήν αλλάξουν.

Ο στρατηγός τής Άλβα - Λόγκα είχε, ώστόσο, μία άλλη αίτία, πού τόν έκανε νά έπιθυμώ αύτό τόν άγώνα ανάμεσα στους Όράτιους καί τους Κουριάτες. Άγαπούσε τήν όμορφη Καμίλλη. Πρίν από κάμποσο καιρό, όταν οι δύο πολιτείες βρίσκονταν άκόμη σέ καλές σχέσεις, είχε πάρει τήν άπόφαση νά τήν ζητήσει από τόν πατέρα της. Ξαφνικά, όμως έμαθε τόν άρραβώνα της με τόν νεαρό Άττίλιο.

Άλλ' ό Μέντιος Φουφέτιος δέν είχε άπελπισθή. Καί νά πού ό πόλεμος θά ταΰθινε τώρα τήν εύκαιρία νά πραγματοποιήσθ τή σκοπό του. Αύτή ή μονομαχία πού είχε προτείνει, όποια κι' αν ήταν ή έκβαση της, θάρρινε τήν όμορφη Καμίλλη στήν άγκαλιά του. Γιατί, κι' αν άκόμη ό Άττίλιος έδωαινε ζωντανός άπ' αύτήν, θά ήταν ό φονιάς τών άδελφών της καί δέν θά μπορούσε πιά νά τόν παντρευτή.

Στό τέλος, ό Μέντιος Φουφέτιος κατάφερε νά κερδίση με τή γνώμη του καί τών Τύλλο Όστίλλιο, πού οι άντιρρήσεις τών Όρστίλων τόν είχαν έννευρίσει.

Ο στρατηγός τής Άλβα Λόγκα κι' ό βασιλιάς τής Ρώμης κατέφυγαν τότε στους οίονοσκόπους. Κι' αύτοί, με τή θαυμαστή τέχνη τους, δέν δυσκολεύτηκαν ν' αποδείξουν πώς ό άγώνας ανάμεσα στους Όράτιους καί τους Κουριάτες ήταν θέλημα τών θεών.

Κι' οι πρώτοι κι' οι δεύτεροι έσκυψαν τότε τό κεφάλι.

Από τή στιγμή εκείνη, ξεχάσαν τόν ιερό δεσμό, πού θά ένωνε τίς δύο οικογένειες τους καί τήν άγάπη τους καί τή μεγάλη φίλια τους. Μοναδική τους σκέψη έγινε ή νίκη.

Ανάμεσα στό δύο στρατόπεδα, ό φεκιάλιος Μάρκος Βαλέριος έπρόφερε τίς καθιερωμένες φράσεις:

— Βασιλιά, ρώτησε, με προστάζει νά κλείσω συμφωνία με τόν πατέρα τής Άλβας;

— Ναι, άπάντησε ό Τύλλος Όστίλλιος.

— Βασιλιά, ζητάω από σένα τό ιερό γόστο.

— Κάψε άγνό χόρτο, είπε ό βασιλιάς.

— Βασιλιά, με όρίζει βασιλικό άντιπρόσωπο τού ρωμαϊκού λαού τών Κουριτών;

— Ναι, άπάντησε ό Τύλλος Όστίλλιος. Χωρίς νά θυγούν, όμως, τά δικαιώματά μου κι' εκείνα τού ρωμαϊκού λαού τών Κουριτών.

Έπακολούθησε κατόπιν ό όρκος.

Στό τέλος, ό Σπούριος Φούζιος, πού είχε έκλεγθ «πατέρας τών πατριών» τής Ρώμης, είπε:

«Άν ό ρωμαϊκός λαός με επίσημη άπόφαση κι' από κακή πρόθεσι παραβή αύτή τή συνθήκη, τότε ό Δία χτύπησέ τον όπως θά χτυπήσω αύτό τό γουρούνι. σ' αύτό έδώ τή μέρος κι' αύτή τήν ήμέρα καί τό χτύπημά σου άς είναι τόσο πιά πολύ βίαιο, όσο μεγαλύτερη είναι ή δύναμη κι' ή ίσχύς σου».

Λέγοντας αύτά, χτύπησε με μία πέτρα στό κεφάλι ένα γουρούνι καί τό άφησε στόν τόπο.

Με παρόμοιο τρόπο άρκίστηκαν κι' οι κάτοικοι τής Άλβα - Λόγκα.

«Μόλις συνωμολογήθηκε ή συνθήκη, άφηγείται ό Ρωμαίος ιστορικός, οι άντίπαλοι πήραν τά όπλα τους. Κι' ενώ καθένα από τά δύο μέρη ύπενθύμιζε στους προμάχους του ότι οι έθνικοί τους θεοί, ή πατρίδα τους, οι γονείς τους, οι συμπολίτες κι' οι συμπολεμιστές τους είχαν καρφωμένα τά μάτια τους πάνω στό ξίφη καί στό μπράτσα τους, αύτοί, πού ήταν από φυσικό τους γενναίοι, ένδαρυνόμενοι άπ' αύτά τά λόγια, προχώρησαν ανάμεσα στίς γραμμές... Δόθηκε τ' σύνθημα καί σάν δύο φάλαγγες, οι έξη νέοι άρχισαν τόν άγώνα, συγκεντρώνοντας πάνω τους τό θάρρος δύο μεγάλων στρατών».

Άγριο ήταν τό θάρρος τους καί μανιασμένες οι έπιθέσεις τους. Ή σκέψη πού κρατούσαν στό χέριο τους τήν τύχη τής πατρίδας τους, πολλαπλασίαζε τή δύναμή τους κι' έκανε άσυγκράτητη τήν ορμή τους. Τά ξίφη τους, σέ κάθε σύγκρουση, σκόρπιζαν άστραπές όλογουρα κι' οι άσπίδες τους, πού χτυπούσαν ή μία πάνω στήν άλλη, έκαναν ένα δαιμονισμένο θόρυβο, πού γέμιζε όλη τήν πεδιάδα.

Οι έξη πολεμιστές είχαν υπερδευτή τώρα. Έτσι πού ήταν δύσκολο νά ξεχωρίσεις εκείνους πού ανήκαν στή Ρώμη κι' εκείνους πού μάχονταν γιά τήν Άλβα - Λόγκα.

Οι θεατές κι' από τά δύο μέρη κρατούσαν τήν άναπνοή τους. Τά πρόσωπά τους είχαν μουσκευτή στόν ιδρώτα κι' οι καρδιές τους χοροπηδούσαν μέσα στό στήθεια τους.

Άλλά, ξαφνικά, δύο άνθρωπινα κορμιά κυλίστηκαν στό χώμα. Ήταν οι δύο Όράτιοι. Ο τρίτος μόνον είχε άπομείνει ζωντανός.

Ήταν οι δύο Όστίλλιοι. Ο τρίτος μόνον είχε άπομείνει ζωντανός. Ήταν οι δύο Κουριάτες. Ο τρίτος μόνον είχε άπομείνει ζωντανός.

Απέναντί του στέκονταν οι τρεις Κουριάτες. Ήταν κι' οι τρεις άδελφοί του. Αλλά, ξαφνικά, δύο άνθρώπινα κορμιά κυλίστηκαν στό χώμα. Ήταν οι δύο Όράτιοι. Ο τρίτος μόνον είχε άπομείνει ζωντανός.

Ήταν οι δύο Κουριάτες. Ο τρίτος μόνον είχε άπομείνει ζωντανός. Ήταν οι δύο Όστίλλιοι. Ο τρίτος μόνον είχε άπομείνει ζωντανός.

Ήταν οι δύο Όράτιοι. Ο τρίτος μόνον είχε άπομείνει ζωντανός. Ήταν οι δύο Κουριάτες. Ο τρίτος μόνον είχε άπομείνει ζωντανός.

Ήταν οι δύο Όστίλλιοι. Ο τρίτος μόνον είχε άπομείνει ζωντανός. Ήταν οι δύο Κουριάτες. Ο τρίτος μόνον είχε άπομείνει ζωντανός.

καί, προτού αύτός προφτάσει νά φυλαχτή, τόν τρύπησε πέρα γιά πέρα με τό ξίφος του.

Έτρεξε κατόπιν πάνω στό δεύτερο, πού είχε κι' αύτός τήν ίδια τύχη με τόν πρώτο.

Έπειτα ήθελε ή σειρά τού τρίτου. Ήταν ό Άττίλιος, ό μνηστήρας τής όμορφης Καμίλλης. Τό όρμητικό τρέξιμο είχε κάμει τή αίμα νά τρέξω άφθονο από τίς πληγές του κι' ό δυστυχισμένος μόλις μπορούσε νά κρατηθώ στό πόδια του.

Πρόσφερε δύο θύματα στίς ψυχές τών άδελφών μου, φώναξε ό Όράτιος. Τό τρίτο τό προσφέρω στή δόξα τής πατρίδας μου. Καί με μία γρήγορη κίνησι έχωσε τό ξίφος του στό λαιμό τού άντιπάλου του, πού κυλίστηκε άμέσως νεκρός.

Ο Όράτιος έσκυψε κατόπιν, τού έβγαλε τό ματωμένο χιτώνα του καί τόν πήρε μαζί με τήν άσπίδα καί τά όπλα του.

Έτσι κρίθηκε ή τύχη τής Άλβα - Λόγκα.

Ο ρωμαϊκός στρατός ξεκίνησε κατόπιν γιά νά γυρίσει στήν πόλη. Προπορευόταν ό Όράτιος, πού κρατούσε στό χέριο του τό ματωμένο τρόπαιο τής νίκης του.

Κοντά στήν πύλη, είχαν μαζευτή κάμποσες γυναίκες: υπηρέτες, σύζυγοι, άδελφές τών πολεμιστών.

Καμιά άπ' αυτές δέν ήξερε τί είχε γίνη. Άκούγαν μόνο τίς φωνές καί τους αλαλαγμούς τών στρατιωτών καί καταλάβαιναν πώς ή πατρίδα τους είχε βγή καί πάλι νικήτρια. Χαίρονταν γι' αύτό. Άλλ' ή καρδιά τους σφιγγόταν ταυτόχρονα στή σκέψη ότι κάποιον από τους δικούς τους είχαν μείνει ίσως νεκροί.

Ανάμεσα στίς γυναίκες αυτές βρισκόταν κι' ή Καμίλλη. Ο άγαπημένος της είχε σωθώ άραγε; Καί τ' άδέρφια της θά τά ξανάβλεπε; Με πού τρόπο είχε τελειώσει αύτή ή μάχη;

Αντίκρισε, ξαφνικά, τόν Όράτιο μπροστά της.

— Ή Ρώμη νίκησε, άλλ' αντί γιά τους τρεις άδελφούς σου θά έχης από δω καί πέρα ένα μόνον, τής είπε.

— Οι άλλοι δύο;

— Τά κορμιά τους έμειναν στό πεδίο τής μάχης. Άλλά μην χάνουμε καιρό... Τρέξε μπροστά... Είναι καλύτερο ό πατέρας μας νά μάθω από τό στόμα σου τή θλίβερή είδησι.

Ή νέα έκαιε νά φύγη. Άλλά, ξαφνικά, κοντοστάθηκε.

— Τί είναι αύτά πού κρατάς στό χέριο σου; ρώτησε με φωνή πού έτρεμε.

Ο Όράτιος σκυθρώπασε.

— Τά τρόπαια τής νίκης μου, άπάντησε με βραχνή φωνή.

— Άλλ' αύτός ό χιτώνας;

Ή Καμίλλη τόν άναγνώρισε. Τήν είχε ύφάνει καί τόν είχε κεντήσει μόνη της γιά τόν άγαπημένο της.

Ο Όράτιος δέν άπάντησε.

Με μία άπότομη κίνησι, ή Καμίλλη πήρε τό χιτώνα από τά χέρια του. Μία σπαρρακτική κραυγή βγήκε τότε άπ' τό στήθος της.

— Τό χιτώνα αύτόν τόν φορούσε ό Άττίλιος, είπε. Έγώ τού τόν είχα δώσει... Τήν σκότωσε, λοιπόν;

— Για νά δώσω τή νίκη στή Ρώμη, άπάντησε ό Όράτιος.

— Άθλιε! φώναξε ή Καμίλλη. Καί τολμάς νά τό λες μπροστά μου;... Ώ, δυστυχισμένη έγώ!

Άρχισε νά κλαίη με λυγμούς καί ταυτόχρονα καταριόταν τόν άδελφό της, πού ήταν ό αίτιος τής δυστυχίας της.

Ο Όράτιος προσπάθησε νά τήν ήρεμήσει.

— Οι νόμοι τού πόλεμου είναι σκληροί, τής είπε. Άν άφηνω τόν Άττίλιο νά με σκοτώσει, ή πατρίδα μας θά ήταν τώρα ύπόδουλη στήν Άλβα - Λόγκα. Ο θάνατός του έδωσε τή νίκη στή Ρώμη...

— Καί τί με νοιάζει ή νίκη τής Ρώμης, άφού έχασα τόν άνθρωπο πού άγαπούσα; άπάντησε ή Καμίλλη, άφού ήξερε άλλη λογική άπ' εκείνη τής καρδιάς της. Άθλιε!... Φονιά!... Κακούργε!

— Δέν έκλαψες γιά τά δύο σκοτωμένα άδέρφια σου καί θρηνείς τώρα γιά τόν άνθρωπο αύτό πού ήταν μόνον μνηστήρας σου;

— Άγαπούσα τ' άδέρφια μου κι' ό θάνατός τους μού ξεσχίζει τήν καρδιά, άπάντησε ή Καμίλλη. Άλλ' είναι πιά μεγάλος ό πόνος μου γιά τόν Άττίλιο...

Ο Άττίλιος ήταν έχθρος τής Ρώμης.

— Ήταν ό άγαπημένος τής ψυχής μου.

— Δέν μιλάς σάν Ρωμαία...

— Μιλώ σάν γυναίκα πού τής πήραν ό,τι πολυτιμότερο είχε.

— Δέν σε συγκινεί, λοιπόν, ή νίκη τής πατρίδας σου;

— Για νά κερδίσει αύτή τή νίκη ή πατρίδα μου, έκανε φονιά τόν άδελφό μου!

— Καμίλλη, μην άνακατεύεις τήν πατρίδα μας με τους άνόητους εργάτες σου, φώναξε άπειλητικά ό Όράτιος.

Σήκωσε ψηλά τά χέρια της καί τό βλέμμα της σπηλώθηκε άγριο καί τρομερό πάνω στόν άδελφό της.

— Άς είσαι καταραμένος από τους θεούς καί τους ανθρώπους!

Ήταν τά τελευταία της λόγια. Ο Όράτιος, πού είχε χάσει τήν ύπομονή του, έβγαλε τό ξίφος του καί τόκωσε με όρμή στό στήθος της.

Έτσι ό ήρωας τής Ρώμης, εκείνος πού τής είχε χάρισει τή μεγάλη νίκη, έβασε τό νεότατο του στό αίμα τής άδελφής του.

Ο ρωμαϊκός λαός, ώστόσο, είδε τόν Όράτιο μόνον σάν νικήτη καί συγχώρησε μεγαλόκαρδα τόν άδελφοκτόνο.

Κάμποσο καιρό άργότερα, ό Μέντιος Φουφέτιος είχε τό τέλος πού άξίζει. Έπειτα από μία παρασπονδία του, ό Τύλλος Όστίλλιος διέταξε νά τόν δέσουν ανάμεσα σέ δύο άρματα, πού σέρνονταν άπ' τέσσερα άλογα τό καθένα. Τά δύο άρματα κινήθηκαν νονταν άπ' τέσσερα άλογα τό καθένα. Τά δύο άρματα κινήθηκαν έπειτα άντίθετα τ' ένα από τό άλλο κι' έκοψαν τό κορμί του στό δύο. «Οι άνθρωποι έκρυβαν με τά χέρια τά μάτια τους γιά νά μην βλέπουν τό άποτρόπαιο θέαμα», λέει ό Ρωμαίος ιστορικός.

ΕΠΑΜ. Κ. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

— Άς είσαι καταραμένος από τους θεούς καί τους ανθρώπους! φώναξε ή Καμίλλη στόν άδελφό της.

ΜΕΣ ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

Μία κραυγή φρίκης δυήκε απ' τὰ στήθη τῶν ἐργατῶν. Κάποιοι

Η Νεραΐδα της αγάπης

ΘΥΓΑΤΡΕΣ ΚΑΙ
ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΚΟΥΣ, μικρή Να-
νόν, τη βροχή που
θέρνει τα παντού-
ρια των παραθύρων
και τον άνεμο που σφυρίζει;
Είναι μία νύχτα φριχτή ά-
πόψε...

«Ελα, κάτσε στα γονατά
μου, μπροστά στ' άναμένο
τζάκι. Θα σου πω άπόψε έ-
να άραιο παραμύθι...

»Μιά φορά κι ένα καιρό,
Νανόν, υπήρχε πάνω σ' ένα βουνό ένας πύργος άρχαίος και
σκυθρωπός. Στρατιώτες σιδερόφρακτοι τον φρουρούσανε
μέρα και νύχτα. Άπ' τους έπισκέπτες που περνούσαν από
κει, μονάχα οι πολεμιστές βρισκανε πρόθυμη υποδοχή και
φιλοξενία άπ' τον πυργωδεσπότη, τον κάμητα Ένγκεράν.

»Αν έβλεπες αυτό το γέρο άρχοντα κι' άκουγες την ξερή
κι' άπειλητική φωνή του, σίγουρα δάτρεμες από φόβο! Το
ίδιο πάθαινε λοιπόν κι' η άνημία του, η γλυκειά μικρή Όν-
τέτ, που μοιάζε με λουλούδι που άνοίγει τα πέταλά του στο
πρώτα φιλιά του ήλιου.

Είχε μεγαλώσει κοντά στο θείο της, αυτή η κοπέλλα, κι'
άμως, όταν τον έβλεπε, την κυριεύε πάντα ένας τρόμος
άνείπωτος.

Περνούσε τις ώρες της στην άπάμερη καμαρούλα της,
με το κέντημά της, τις προσευχές στο Θεό και τις νουσταλ-
γικές όνειροπολήσεις στο ψηλό παράθυρό της. Τις νύχτες
σηκώνότανε συχνά και κύτταζε τ' άστέρια. Κι' η καρδιά της
πετούσε τότε στα ούρανα.

Τα σκιώδημά της ψυχής της τη σπρώχνανε πολλές φο-
ρές ν' άγκαλιάσει το γέρο θείο της, με τη σταματούσε πάντα
μία ξερή λέξη του ή μία παγωμένη του ματιά.

Κάποια μέρα λοιπόν, εκεί που η φτωχή Όντέτ
ρέμβανε στο παράθυρό της, άκουσε μία γλυκειά φω-
νή, κάτω στην είσοδο του πύργου. Έσκυψε κι' είδε
ένα άμορφο παλληκάρι, που ζητούσε φιλοξενία.

»Η φωνή του έκανε ξαφνικά την καρδιά της να
βαρύνει. Δάκρυα κυλήσαν άπ' τα μάτια της και βρέ-
ξανε ένα κλωνάρι από μαντζουράνα που κρατούσε.

»Αφίσε όστερα να γλυστρήσει μέσ' άπ' τα δάχτυλά
της το κλωνάρι αυτό, που έπεσε κοντά στα πόδια
του ξένου. Έκείνος σήκωσε το κεφάλι του, κύτταξε
ψηλά και την είδε. Πήρε το κλωνάρι και το φίλησε,
καθώς άπομακρυνότανε, γυρίζοντας κάθε τόσο το
κεφάλι του...

»Όταν έπαψε πιά να τον βλέπει, η Όντέτ γονά-
τισε και προσευχήθηκε. Εύχαρίστησε το Θεό — δίχως
να ξέρη το γιατί. Ένοιωθε μιά άνεξηγητή εύτυχία...

Τη νύχτα εκείνη, όνειρεύτηκε πώς, μέσ' άπ' το
κλωνάρι της μαντζουράνας που είχε πετάξει στο νέο,
πρόβαλε μία μικρή νεράιδα με ζωηρόχρωμα φτερά
και της έπτε με φωνή χαϊδευτική:

— Είμαι, Όντέτ, η Νεραΐδα της Αγάπης. Έγώ
σου στείλα σήμερα το πρωί αυτό το παλληκάρι με
τη μαγευτική φωνή. Γυρίζω τον κόσμο, ζητώντας μο-
ναχικές καρδιές για να τις ενώσω. Όπου περάσω,
σε καλύβει και σε παλάτια, φέρνω χάρια και φιλιά...

»Η να στεγνώσω τα δάκρυά σου, Όντέτ.

Και ένακρύφτηκε μέσα στο λουλούδι της.

Όταν ξύπνησε το πρωί η Όντέτ, η καρδιά της
ήταν γεμάτη χαρά. Τραγουδούσε όλη την ήμερα, έλ-
πίζοντας ν' άληθύνει η προφητεία της Νεραΐδας.

Το βράδυ, που κατέβηκε από μεγάλο χάλ του
πύργου, βρήκε κοντά στο θείο της έναν ίππότη, που
άκουγε προσεχτικά τα λόγια του. Στο χέρι
του κρατούσε το κλωνάρι της μαντζουράνας.

»Ηταν ό χτεσινός νέος...

Λίγο έλειψε να φωνάξει άπ' τη χαρά της η
Όντέτ. Για να κρύψει την ταραχή της, έσκυψε
κι' άνασκόλησε το τζάκι. Μέσα άπ' τις φλό-

»Εκείνος πήρε το κλωνάρι και το φίλησε...

γες ξεπετάχτηκε τότε, άνάλαφρη και γελαστή, η Νεραΐδα της
Αγάπης.

Στάθηκε άνάμεσα στους δυο νέους, μένοντας άμως άόρατη για
το γέρο κάμητα που διηγότανε τις λεπτομέρειες κάποιας πα-
ληάς μάχης.

Και τους έπτε σιγανά:

— Πρέπει ν' αγαπηθίτε παιδιά μου! Άφίστε το γέρο μ' άφή
παρ' όλη την κοντά στη φωτιά... Όταν αγαπάη κανείς, στα χρόνια
σας, τα λόγια είναι περιττά. Μιά ματιά μονάχα είν' άρκετή, τα
λέει όλα!

Και τους σκέπασε με τις φτερούγες της, έτσι που ο κάμης δεν
μπόρεσε να δει το Λουί που έδινε το πρώτο του φιλή στο μέτωπο
της άναστατωμένης Όντέτ.

Τι όμορφες αυτές οι φτερούγες της. Νανόν! Ήταν διάφανες
σάν το γυαλί και λεπτές σάν τα φτερά της μυίας. Όστόσο, όταν
δυο έρωτευμένοι κινδύνευαν να τους δούνε, γινόντουσαν τόσο χον-
τρές κι' άδιαφανείς, ώστε τους κρύβανε δόλτελα άπ' τα άδιάκριτα
μάτια και πνίγανε τον ήχο των φιλιών τους...

Κι' έτσι ο γέρος εξακολουθούσε να διηγείται τις μάχες και τα
καταράματα του, ενώ την ίδια ώρα ο Λουί χάραινε και φι-
λούσε τη γλυκειά Όντέτ.

Όταν έπιτέλους τέλειωσε ο κάμης την ιστορία του, η καλή
Νεραΐδα χάθηκε πάλι μέσ' στη φωτιά. Κι' ο Λουί έφυγε
για την κάμαρά του, άφου πρώτα εύχαρίστησε τον πυργω-
δεσπότη κι' έστειλε κρυφά ένα τελευταίο φιλή στην Όντέτ.

Τη νύχτα εκείνη, η τρισευτυχισμένη κοπέλλα είδε τα πι-
δ γλυκά όνειρα.

Το πρωί, που κατέβηκε στον κήπο, συνάντησε έναν ίππο-
τη με την πανοπλία του, που ύποκλιθηκε εύγενικά στο
διάβασί της.

Έκείνη έκανε να τον προσπεράσει, όταν είδε στο χέρι του
το κλωνάρι της μαντζουράνας.

»Ηταν ο Λουί!

Την έβαλε να καθίσει κοντά σε μία πηγή. Και κυττάχτη-
καν μέσ' στα μάτια, σάν μαγεμένοι.

Νοιώσανε πώς η Νεραΐδα της Αγάπης βρισκόταν, άόρατη,
κάπου εκεί κοντά...

Δεν θα σου πω, Νανόν, τί άκουσαν τα δέντρα του κήπου,
το πρωί εκείνο, ώρες δλόκληρες. Κράτησαν έλλωστε καλά
το μυστικό...

Ξαφνικά, άκούστηκαν στη δεντροστοιχία τα βαρεία βήματα
του κάμητος!

Οι έρωτευμένοι άρχισαν να τρέμουν...

Την ίδια στιγμή όμως, ξεπρόβαλε άπ' το κρουστάλλινο νερό
της πηγής η Νεραΐδα της Αγάπης, με το χαμόγελο
στα χείλη.

Και τους σκέπασε με τις φτερούγες της, τους έ-
κρυψε από τον κάμητα, που σάστισε γιατί άκουγε
όμιλίες χωρίς να βλέπει κανένα...

— Έγώ προστατεύω την αγάπη! Μουρμούρισε η
καλή νεραΐδα στο ζευγόρι. Κλείνω τα μάτια και η
αυτιά εκείνων που δεν αγαπάνε πιά... Αγαπηθήτε
δίχως φόβο παιδιά μου! Είμαι μαζί σας, σας προ-
σέχω...

»Ο Θεός μ' έστειλε άνάμεσα στους ανθρώπους
και μούδωσε αυτά τα άρ'αία φτερά, για το χατήρι
των έρωτευμένων...

Θα με ρωτήσης, Νανόν, τί έκαναν όστερα οι δυο
νέοι...

Τι περίεργη που είσαι, παληκορόιστο! Μά θα
στο πω, κι' άς μη το πιστέψεις ίσως.

»Η Νεραΐδα φτερούγιζε κοντά στους έρωτευμένους
άσπου νύχτωσε. Κι' όταν δοκίμασε να τους χωρήσει
πιά, εκείνοι της φέρανε τόση αντίσταση, ώστε τους
έκανε στο τέλος μία πρόταση...

Δέχτηκαν άμέσως, και τα πράσινά τους λάμψανε
άπό εύτυχία.

Τότε η Νεραΐδα τους άγγιξε στο μέτωπο με το
μαγικό ραβδί της. Κι' άμέσως γίνανε δυο μαντζου-
ράνες, φουντωτές, υπέροχες, φυτρωμένες κοντά - κον-
τά, τόσο κοντά, που μπλέκανε τ' άνθισμένα και μυ-
ρωδάτα κλωνάρια τους. Θάμναν έτσι έναμένοι για
πάντα...

»Όσο για τον κάμητα Ένγκεράν, λέμε πώς παρη-
γορήθηκε διηγούμενος στους ξένους του πώς σκό-
τωσε κάποτε με το χέρι του σε μία μάχη δέκα
Σαρακηνούς...

Και τώρα, Νανόν, όταν βγούμε μαζί περι-
πατο, θα ψάξουμε για τις δυο μαγεμένες
μαντζουράνες... και θα τις ρωτήσουμε ποι
μπορούμε να βρούμε κι' εμείς τη Νεραΐδα τη
Αγάπης...

Ε. ΖΟΛΑ

Κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό Ζύλ Μαρί

Η Ένοχη μητέρα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Όταν ο Ραυμόν της δείχνει το παλιό
πορτραίτο του Λαρόκ, η Τζούλια ισχυρίζε-
ται πως πρόκειται για κάποιο συγγενή
τους, που δυστύχησε κι' αυτοκτόνησε. Ο
νέος το πιστεύει στην αρχή, μα όστερα
εξαναυρίζουν οι άμφιβολίες του. Παρα-
βάλλει λοιπόν τη φωτογραφία εκείνη με
μιά άλλη που κρύβει η Σουζάν σ' ένα
μενταγιόν, και πειθαίται έτσι πως πρόκει-
ται για το Λαρόκ. Προσπαθεί λοιπόν ν' ά-
νακαλύψει γιατί η μητέρα του του είπε
ψέμματα. Τέλος, στην τόση της παληάς
τηδέννου του πατέρα του, βρίσκει το ά-
νώδυνο γράμμα που του φανέρωσε την ά-
πιστία της Τζούλιας και του Ροζέ και προ-
κάλεσε το θάνατό του. Αυτό τον διαφωτί-
ζει πιά άπόλυτα. Άπεληϊζεται δε, γιατί
θεωρεί πιά όριστικά άδύνατο να παντρευ-
τεί με τη Σουζάν. Στο μεταξύ, ο Λαρόκ
καταβάλλει συνεχώς προσπάθειες για ν'
ανακαλύψει τον αληθινό δολοφόνο του Λα-
ρόκ. Άποφασίζει λοιπόν να ζητήσει τη
βοήθεια του Τριστό και του Πιβολό, των
δυο έρασιτεχνών ντέτεκτιβ που είχαν παί-
ξει άλλοτε σημαντικό ρόλο στην υπόθεσί
του.

20^{ον} Ο Τριστό κι' ο Πιβολό ήταν
πολύ ψηλοί κι' άδύνατοι, πετσι-
κά και κόκκαλοι. Είχαν παραξέννη φυ-
σιονομία, που θα προκαλούσε
ίσως τα γέλια, αν δεν τη φωτίζαν τα μαύ-
ρα, έξυπνα και διαπεραστικά μάτια τους.
Η έκφρασί τους ήταν ένα μίγμα συγκατα-
βατικής καλωσύνης, άδιαφορίας και είρω-
νείας.

— Κύριοι, τους είπε ο Λαρόκ, θέλησα
να μιλήσω και στους δυο σας μαζί, γιατί
άκουσα πως είγατε άσχοληθή άλλοτε κι' οι
δυο μεριά υπόθεσι που έκανε πολύ θόρυβο
στον καιρό της...

— Ποιαν υπόθεσι; Έχουμε άνακατευτή
με τόσες πολλές!...

— Ένοχοί τη δολοφονία του Βιλ - ντ' Α-
δράϊ.

— Ά. την υπόθεσι Λαρόκ;

— Άκριβώς...

— Τι θέλετε λοιπόν, κύριε; ρώτησε ο
Τριστό.

— Να σας δώσω μερικές πληροφορίες
που σας λείπουν και που θα συμπληρώ-
σουν τα συμπεράσματά σας...

Οι δυο έρασιτεχνες ντέτεκτιβ γέλασαν.

— Μά αυτή η υπόθεσι έχει κλείσει έδω
και τόσον καιρό! Ο Λαρόκ δικάστηκε, κα-
ταδικάστηκε... και βρήκε μάλιστα το θάνα-
τό, σε μία άπόπειρα δραπετεύσεώς του...

— Ο Λαρόκ κούνησε είρωνικά το κεφάλι
του.

— Κάνετε λάθος, είπε. Είσατε άσχημα
πληροφορημένοι!...

— Τι άλλα ξέρετε σείς;

— Γνώρισα το Λαρόκ στην 'Αμερική...
'Αλήθεια, πέθανε, αλλά πριν από λίγο και-
ρό... Μου είψε σώσει τη ζωή, κι' είχαμε
συνδεθή στενά... Ήξερα όλη την ιστορία
του. Δεν μου είψε κούσει τίποτα... Ο Λα-
ρόκ ήταν άθώος!

Ο Τριστό κι' ο Πιβολό δεν άπάντησαν.
Περιορίστηκαν μόνο ν' άνασκηκώσουν τους
ώμους τους. Μά κύτταξαν τον Ουίλλιαμ
Φάνεϊ με παράξενη έπιμονή, σάν νάθελαν
να είσχωρήσουν ως το βάθος της καρδιάς
του.

Εκείνος το πρόσεξε, αλλά δεν ταράχθη-
κε καθόλου.

— Ήταν άθώος, συνέχισε έντονα. Πριν
πεθάνει λοιπόν, μ' έβαλε να του ύποσχεθώ
πως θα έδκιηθώ γι' αυτόν και θα βρώ τον
άληθινά δολοφόνο...

— Και βασίζεσθε σ' έμεις γι' αυτό;

— Ναι. Είσατε έντιμοι άνθρωποι κι' οι
δυο σας. Δεν μπορεί να μη θέλετε να έπα-
νορθώσετε το κακό που έγινε!

Θέλετε να με βοηθήσετε να βρούμε τον έ-
νοχο;

— Είμαι πλούσιος. Όρίστε μόνι σας την
άμοιβή σας. Την δεχόμαι, όση κι' αν είναι.

— Θάπρεπε να ξέρετε, κύριε, πως δεν
πληρώνωσαστε. Όσο για την πρότασί που
μ' άς κάνετε, δεν τη δεχόμαστε... Έξηγηθή-
καμε καθορά.

— Μά γιατί;

— Γιατί πιστεύουμε ένοχο το Λαρόκ...
μεχρι άποδείξεως του έναντίου. Βεβαίως...
Φυσικά, η δικαιοσύνη είναι ανθρώπινη και
γελιέται κάποτε.

— Κι' αν σας έφερνα την άπόδειξι που
θέλετε;

— Τότε θ' άλλαζαν τα πράγματα... Μά
ποιός σας την έδωσε;

— Ο ίδιος ο Λαρόκ.

— Γιατί δεν τη χρησιμοποίησε άλλοτε;

— Δεν μπορούσε...

— Κι' όμως κινδύνευε το κεφάλι του!

— Πρέπει να σας εξηγήσω...

— Καθίστε λοιπόν και μιλήστε. Σας ά-
κούει.

Μά ο Λαρόκ ήταν πολύ ταπεινός. Δεν
μπορούσε να καθίσει. Πληγαινερότανε ζωη-
ρά. Τα δισοδικά μάτια των δυο ντέτεκτιβ
άντιληφθήκανε τη συγκίνησή του.

— Πριν σας δώσω αυτή την άπόδειξι,
είπε μ' υπόκωφη φωνή, θα σας εκμυστηρευ-
θώ κάτι... Ξέρω πως είσατε έντιμοι άνθρω-
ποι και πως δεν θα με προδώσετε... Θα
σας εμπιστευθώ τη ζωή μου, την τιμή μου...
τη ζωή και την τιμή της κόρης μου... Ένω
δίκιο, κύριοι, να σας εμπιστευώμαι!

— Έχετε άπόλυτο δίκιο, κύριε, άπάντη-
σαν άπλά οι δυο ντέτεκτιβ.

Τότε ο Ροζέ δήλωσε, άφίονοντας έπιτέ-
λους την άγγλική προφορά:

— Έγώ είμαι ο Ροζέ Λαρόκ!

Ο Τριστό κι' ο Πιβολό δεν μπόρεσαν να
μην άνασκηκώσουν.

Ο Ροζέ είψε πέσει σ' ένα κάθισμα, κού-
δοντας το πρόσωπό του στα χέρια του. Σε
λίγο άνασκήκωσε το κεφάλι του και πρόσ-
θεσε:

— Ναι, είμαι ο Ροζέ Λαρόκ. Θα μπορού-

Ο Λαρόκ διηγώθηκε το δεσμό του με την Τζούλια και τη φίλιά του με το Λουσιέν ντε
Νουαβρίλ...

53

λυτή εμπιστοσύνη ο φίλος σας αυτός στον όποιο θα με στείλετε».

Ο Τριστό απάντησε άμέσως:

«Έγινε, σ' ένα φίλο μου, τον τραπεζίτη κ. ντ' Αντριώ. Θα τον βρείτε, είτε τ' πρώι στο σπίτι του, όδός Ρίβολι 104, είτε άπ' τις 3 ως τις 6 τ' άπόγευμα στο γραφείο του, στην όδον Ταμπου 27. Μπορείτε ν' άποταθήτε έλευθερά σ' αυτόν. Μετά τ'ό γράμμα που τ'ό έστειλα, θά σάς έξυπνηρήση προθυμάτα σ' ό,τι τ'ό έζητήσετε».

Εφωδιασμένος με τις ύποδείξεις αυτές, ο Λαρόκ παρουσιάσθηκε στην όδον Ταμπου, τρεις μέρες μετά τ'ή συνομιλία που είχε με τους δύο ντέκτιβ για τ'ό Λουδεράν.

Τ'ό γραφείο τ'ής Τραπεζής βρίσκονταν στο ίσογειο. Μολονότι ήταν άνοιξη και νωρίς άκόμη — 4 τ'ό άπόγευμα — έκαιγε τ'ό φώς στη σκάλα. Μπαίνοντας δε στο πρώτο δωμάτιο, ο Λαρόκ δοκίμασε τ'ήν έντύπωση πώς είσχωρούσε σ'ή σπηλιά.

Ο τραπεζίτης ντ' Αντριώ είχε μόλις γυρίσει άπ' τ'ό Χρηματιστήριο. Όταν διάβασε τ'ό όνομα τ'ού Ουίλλιαμ Φάρνεύ στο υπιλιέτο που τ'ό πήγε ο κλητήρας, έσπευσε άμέσως νά τ'όν υποδεχθ'ή και νά τ'όν π'ή:

— Ο φίλος μου Τριστό, που τ'όν άναπαύω πολύ, παρ' όλες τις παραξενιές του και τ'ή μαγία που για τ'ό ντετεκτιβισμό, μου έγραψε για σάς, κύριε. Μπορείτε νά με χρησιμοποιήσετε όπως θέλετε. Άπ' τ'όν τόνο τ'ού γράμματος τ'ού φίλου μου κατάλαβα πώς ενδιαφέρεται ζωηρότατα για σάς — πράγμα που συμβαίνει σπάνια έκ μέρους τ'ού Τριστό.

Ο Λαρόκ είχε πάρει τ'ό ύφος τ'ού άφωγου και τυπικού τέλντλεμαν. Μιλούσε με έντονη άγγλική προφορά.

— Σάς εύχαριστώ πολύ για τ'ήν πρόθυμ'ή ύποδοχή σας, άπάντησε. Τ'ήν περίμενα ώστόσο. Μ' είχε προειδοποιήσει ο κ. Τριστό.

— Σ'ή τί μπορώ νά σάς σ'ανώ χρήσιμος; — Στ'ή άρχή. Έχω νά σάς ζητήσω λίγα πράγματα... κάτι τόσο άπλό, που θά παροξενούητε σ'ήγουρα.

— Περι τίνος πρόκειται; — Ξέρετε κάποια χρηματιστή, όνόματι Λουδεράν;

— Μάλιστα. — Άρκετά ώστε νά με φέρετε σ' έπαφή μαζί του;

— Βεβαίως. Αυτό είν' εύκολώτατο. Σάψασαν κι' οι δύο για λίγο. Ο ντ' Αντριώ κ'όταξε έρωτηματικά τ'ό Ροζέ και φανότανε νά περιμέν'ή. Βλέποντας όμως πώς σάψαινε, τ'ό είπτε:

— Αυτό είν' όλο; — Αυτό! Σάς τόχα π'ή πώς θά σάς φαν'ή πολύ άπλό.

— Επ'ιτρέψατέ μου νά παρατηρήσω πώς δεν σάς χρειάζοντανε για τόσο θερμή σύσταση έκ μέρους τ'ού Τριστό για μιά τέτοια έξυπνή σας μονάχα.

— Πραγματικά, άνόνοτα θά σάς ξαναχρειάστ'ω.

— Θάμει πάντα στη διάθεσί σας. — Κι' αυτή τ'ή φορά θά έκπληγ'ήτε άπ' τ'ήν πρότασί μου, σάς δίνω τ'ό λόγο μου!

— Όα περιμένα λοιπόν. Πότε θέλετε νά κάμ'ετε τ'ή γνωριμία τ'ού Λουδεράν;

— Όσο τ'ό δυνατόν γρηγορώτερα. — Θέλετε μεθαύριο, τ'ή Δευτέρα;

— Άν δεν σάς είναι δύσκολο. — Όα καλέσω σ'ε τραπεζί τ'ό Λουδεράν. Είμαι έγγενής. Έλάτε λοιπόν νά σάτε και σ'εις στο σπίτι μου, τ'ήν ίδια μέρα.

Η έπομένη μέρα φάνηκε άτελείωτη στο Λαρόκ. Είκοσι φορές είπτε με τ'ό νού του: «Φτάνει νά δέχτηκα ο Λουδεράν! Φτάνει νά μ'ή είδοποιήσ'η ο ντ' Αντριώ ότι ματαιώνεται τ'ό ραντεβού μας!».

Μά έφτασε τ'ό άπόγευμα τ'ής Δευτέρας, χωρίς νά έχη λάβει καμιά τέτοια είδοποίηση. Π'ήρε λοιπόν τ'ό τραίνο για τ'ό Παρίσι, και στις 7 γυμνούσε τ'ήν πόρτα τ'ού διαμερίσματος τ'ού τραπεζίτη.

Συγγνώμης σκεπτότανε με καρδιανόστι: «Αυτό ο άνθρωπος είναι ίσως ο δολοφόρος τ'ού Λαρόντ! Έξ αιτίας του ίσως καταδικάσθηκε σ'ή άτιμωτική π'οινή! Και τώρα θά βρεθ'ω άντίκ'α του!... Ό, άν μπορούσα νά διαβάσω στο β'θος τ'ής ψυχής του και νά φάσω στο παρελθόν του!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η καλύτερη λύσις είναι ή χρησιμοποίησι τ'ού κατακλιόσι γάλατος, που δεν περιέχει μικρόβια. Σ' αυτό συμφωνούν... και τ'ά δύο αυτά χαριτωμένα κατακλιόκια έκλεκτής ράτσας!

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΓΑΛΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τ'ά ύπ'έρ και τ'ά κατ'ά τ'ής παστεριώσεως

Δεν είναι πολλές καιρός που άπασχολήθηκαν οι ύγειονομικές άρχές και ο τύπος με τ'ό ζήτημα τ'ής παστεριώσεως τ'ού γάλατος. Συμπέρασμα τ'ής συζητήσεως ήταν ότι ή παστεριώσις δεν γίνεται πάντοτε μ'όλους τους κανόνες, κι' ότι συχνά τ'ό γάλα περιέχει άκόμη ζωντανά μικρόβια και δεν είναι φρόνιμο νά πίνεται άδραστος.

Ένα άλλο ώστόσο έρώτημα, που έχει άπασχολήσει και τους έξονους ειδικούς, γι'α τ'ους και διατηρούνται, είναι τ'ό έξης: Η παστεριώσις καλλιεργεί τ'ό γάλα;

Η άπάντησις λοιπόν είναι άρνητική. «Όχι, τ'ό γάλα δεν γίνεται καλύτερο. Άπαλλάσσεται, βέβαια, άπό τ'ά επικίνδυνα μικρόβια που περιέχει, συγχρόνως όμως χάνει και διάφορα πολύτιμα συστατικά του.

Ο κυριώτερος λόγος παστεριώσεως τ'ού άγελαιόσι γάλατος είναι για νά σκοτωθούν τ'ά μικρόβια τ'ής φυματιώσεως, που ύπάρχουν συχνάτα μέσα σ' αυτό. Άκόμα και σ'ή χώρα με προωδευμένη άγελαιοτροφία, τ'ό ένα τρίτο περίπου τ'ών άγελαιών παρουσιάζουν έκδηλ'ους φυματιώσεως. Εφόσον δε τ'ό γάλα τ'ών βοστωσίων άνακατεύεται συνήθως όλο μαζί, σ'ή μιά ένιαία ποσότητα, μοιούνται έτσι στο σύνολό του. Έστω και μ'ή μόνο φυματική άγελαιόδα άν ύπάρχη σ' ένα βοστώσιο, τ'ά μικρόβια τ'ής φυματιώσεως διασκορπίζονται με τ'ήν άναμίξι σ' όλόκληρη τ'ήν ποσότητα τ'ού γάλατος, που άποτελεί τ'ήν ήμερησία παραγωγή του.

Και τ'ό άποτέλεσμα μπορεί νά είναι άληθινά τρομακτικό για τ'ά μικρά παιδιά, που πίνουν αυτό τ'ό μολυσμένο γάλα. Μιά άγγλική στατιστική υπολογίζει ότι τ'ά παιδιά που πέθαναν μέσα στο έτος 1952 για τ'ήν ύπαινα γάλα με μικρόβια φυματιώσεως, ήταν δύομισι φορές περισσότερα άπό κείνα που σκοτώθηκαν άπό άτυχήματα τ'ής τροχαίας! Σ' αυτό πρέπει δε νά προστεθούν κι' άλλες 6.000 περίπου, που καταδικάσθηκαν νά μείνουν άνάπηρα σωματικώς ή πνευματικώς για όλη τους τ'ή ζωή, άπ' τ'ήν ίδια αίτια.

Με τ'ήν παστερίωσι τ'ού γάλατος, έλαττώνεται βεβαίως ο άριθμός τ'ών παιδιών, άυτών που άρρωσταίνονται. Πάντως όμως, πολλές έκ'ατοντάδες προσβάλλονται κάθε χρόνο άπό φυματίωσι αυτής τ'ής προελεύσεως.

Μετά τ'ά 21 χρόνια, ο κίνδυνος περιορίζεται, σκεδόν στο μηδέν. Ένας έγγλικός φυματιώσις νά π'ή άσφα γάλα με μικρόβια φυματιώσεως. Στ'ά παιδιά όμως 1-4 έτών, τ'ό γάλα αυτό κρύβει σκεδόν πάντοτε μέσα τ'ό θάνατο! Ύστερα λιγοστεύουν τ'ά κρούσματα τ'ής άσθενείας, για νά λείψουν τελείως μετά τ'ά 21 χρόνια.

Είναι λοιπόν άσφαλές άπ' αυτή τ'ήν άποψή τ'ό καλ'ό παστεριωμένο γάλα, γιατί τ'ά μικρόβια του έχουν σκοτωθ'ή. Δυστυχώς όμως, παρουσιάζει έκ'ή λίγα μειονεκτήματα, άπό τ'ή διαιτητική πλευρά.

Πρώτα άπ' όλα, τ'ό κοινό γάλα, όταν ζυμώσι, έξασκοιούβει νάμει μιά πλήρης τροφή, τελείως άκίνδυνη. Τ'ί άλλο είναι άλλωστε τ'ό γαστρίτι, παρ' όσον μολυσμένο γάλα; Τ'ό παστεριωμένο όμως γάλα δεν ζυμώσι κανονικά, άλλα παθαίνει μιά άποσύνθεσι, άποκτ'ά άσχημη μυρωδιά και γίνεται τότε επικίνδυνωδέστατο. Αυτό συμβαίνει γιατί τ'ά νεκρά μικρόβια που περιέχει άποσυντίθενται σ'αίνα-σ'αίνα και δημιουργούν κάθε είδους επικίνδυνες τοξίνες.

Είναι όμως κι' άλλα τ'ά προσόντα, που χάνει τ'ό γάλα με τ'ήν παστερίωσι. Ένα μεγάλο μέρος τ'ού άσθετιού του γίνεται άχρηστο για τ'όν όργανισμό — είναι δε γνωστό πόσο χρειάζεται ο όργανισμός τ'ού παιδιού τ'ό άσθετιόν, για νά δημιουργήσι γερά κόκκαλα και δόντια.

Επίσης, τ'ό συμπλέγμα βιταμινών Β, που διατηρεί τ'ό αίμα σ'ή κανονική κατάσταση και τ'ά νεύρα ίσχυρά, καταστρέφεται έν μέρει με τ'ήν παστερίωσι. Τ'ό ίδιο συμβαίνει και για ένα ποσοστό 20-50% τ'ής πολύτιμης βιταμίνης C (αυτή όμως ή άπώλεια μπορεί ν' άναπληρωθ'ή, άν δίδεται τακτικά στο παιδί χυμός πορτοκαλιού ή λεμονιού).

Με τ'ήν συνέπειες αυτές τ'ής παστεριώσεως στη σύστασι τ'ού γάλατος έχει άσχοιηθ'ή τ'ό άγγλικό ιατρικό περιοδικό «Λάνσετ», ή «Άμερικανική Έφημερίς Μαιευτικής» και τ'ό «Δελτίον τ'ού Γενετικού Πειραματικού Σταθμού τ'ού Όκάιο».

Ύπάρχουν έξ άλλου μέσα στο γάλα 27 διάφορα ένζυμα. Οι ούσιες αυτές δεν έχουν μελετηθ'ή άκόμη τελείως άπό τους έπιστήμονες. Έχει έξακριβωθ'ή πάντως ότι είναι άπαραίτητες για τ'ήν πέψή και για πολλές άλλες λειτουργίες τ'ού όργανισμού. Με τ'ήν παστερίωσι λοιπόν, καθένα άπ' αυτά τ'ά ένζυμα καταστρέφεται, είτε όλικά είτε μερικά.

Ένα ποσοστό τ'ού φωσφόρου τ'ού παστεριωμένου γάλατος δεν μπορεί πιά ν' άφομοιωθ'ή. Χρειάζεται δε ο φωσφόρος για τ'ά νεύρα και για τ'ήν πέψή.

Άλλα και τ'ό ίδιοι, άπαραίτητο για τ'ήν κανονική λειτουργία τ'ών αδένων, έλαττώνεται κατ'ά 20%.

Τ'ό γάλα όμως περιέχει, και ένα μυστηριώδη («παράγοντα Χ»), που δεν έξακριβώθηκε άκόμη ή σύστασί του, άλλ' είναι βασικό στοιχείο τ'ής αύξήσεως τ'ού παιδικού όργανισμού. Αυτός λοιπόν καταστρέφεται τελείως με τ'ήν παστερίωσι. Ίσως δε νάμει αυτή ή μεγαλύτερη άπώλεια τ'ού παστεριωμένου γάλατος.

Τέλος, ή παστεριώσις καταστρέφει έντελώς τ'ή νουκλεϊνική ή λεκιδίνη τ'ού γάλατος. Όρισμένοι έπιστήμονες άμφισβητούν κατ'ά πόσον χρειάζονται οι δύο αυτές πολυπλοκές χημικές ούσιες. Άν όμως δεν χρειάζονταν, γιατί θά έκανε τ'όν κόπο ή φύσις νά τις βάλ'η σ'ή κάθε είδος γάλατος;

Η νουκλεϊνική είναι ή καθωρτήρη άπο τ'ής πρωτεΐνης που περιέχει τ'ό γάλα. Φαίνεται δε ότι όλες οι άλλες δεν μπορεί ν' άπορροφ'ηθούν χωρίς τ'ή βοήθειά τ'ής. Άκόμη π'ό ένδοιασμένα είναι ή λεκιδίνη, που άποτελεί σημαντικό συστατικό τ'ού πρωτοπλάσματος τ'ών κυττάρων.

Δεν φαίνεται λοιπόν καθόλου πιθανό τ'ό ότι ή καταστροφή τ'ών συστατικών αυτών τ'ού γάλατος δεν έχει καμμία σημασία.

Πρέπει νά σημειωθ'ή άκόμη ότι οι άμερικανικές άρχές άνησυχούν σοβαρά για τ'ό ζήτημα τ'ής παστεριώσεως. Άρχίζουν δηλαδή νά ύποπτεύονται πως ή μεγάλη διάδοσις τ'ού έλκους τ'ού δωδεκαδακτύλου στη χώρα τους έχει κάποια σχέση με τ'ό γεγονός ότι πίνουν όλο τ'ό γάλα τους παστεριωμένο.

Γενικά, σ'ή χώρας όπου παστεριώνεται μεγάλο ποσοστό τ'ού γάλατος, παρουσιάζεται ένάλογο αύξησιμόν τ'ο ναστρικό έλκος. Και αντίθετως, ή άσθενεια αυτή δεν ύπάρχει σκεδόν καθόλου εκεί όπου είναι άγνωστη άκόμη ή παστερίωσις.

Πρόκειται άραγε περί συμπτώσεως; Κανείς δεν μπορεί νά τ'ό βεβαιώσει. Έτσι λοιπόν, βρίσκοντας σ'ή δίλημμα, ποίο άπό τ'ά δύο κακά πρέπει νά προτιμήσουμε: τ'ό γάλα με τ'ά επικίνδυνα μικρόβια, ή έκείνο που έχει χάσει ένα μεγάλο μέρος τ'ών θρεπτικών και ύγιεινών ιδιοτήτων του;

Ύπάρχει ωστόσο μιά τρίτη λύσις: νά προτιμήσ'ουμε για τ'ά παιδιά τ'ό άγνό κατακλιόσι γάλα, που δεν περιέχει ποτέ μικρόβια φυματιώσεως και δεν χρειάζεται παστερίωσι. Είναι τ'ό μόνο που επιτρέπεται νά πουλιέται άπαστερλώτ'ω στην Άμερική.

ΦΑΓΗΤΑ ΚΑΙ ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ

ΑΡΑΚΑΣ ΒΟΥΤΥΡΟΥ

Υλικά:

- 4 φλυτζάνια τσαγιού βρασμέ- νος άρακάς.
- 4 κουταλιές σούπας βούτυρο φρέσκο.
- 3 κουταλάκια τσαγιού ψιλοκομμένος μαϊντανός.
- 3 κουταλάκια τσαγιού ψιλοκομμένος δυόσμος.
- Έλάχιστο πιπέρι.

Εκτέλεσις:

Αναμειγνύετε τ'ό ζεστό άρακά με τ'ό βούτυρο, τ'ό μαϊντανό, τ'ό δυόσμο και τ'ό πιπέρι. Τόν ξαναζεσταίνετε και σερβίρετε.

Στ'ήν κατασρόλα άτμού: Ο άρακάς για νά βράσι στην κατασρόλα άτμού θέλει 2 ως 3 τ'ό πολύ λεπτά άπό τ'ή στιγμή που θ' άρχισ'η τ'ό σφύριγμα τ'ής β'αλίδας. Κρυώνετε τ'ήν κατασρόλα άμέσως κατ'ά τ'ή βράσι.

ΑΡΑΚΑΣ ΠΟΥΡΕ

Υλικά:

- 1 όκά άρακά.
- 1/2 φλυτζάνι τσαγιού γάλα.
- 3 ως 4 κουταλιές βούτυρο.
- Άλάτι.

Εκτέλεσις:

Καθαρίζετε και βράζετε τ'όν άρακά. Τόν στραγγίζετε και τ'όν περνάτε άπό μηχανή τ'ού πουρέ. Βάζετε τ'όν πουρέ σ'ή κατασρόλα και προσθέτετε τ'ό γάλα και λίγο άλάτι. Τόν βράζετε μερικά λεπτά και, εάν χρειασθ'ή, προσθέτετε λίγο άκόμη γάλα. Ζεματάτε τ'ό βούτυρο και τ'όν περιχύνετε. Σερβίρετε τ'όν πουρέ με άυτά τ'ήν γανιά, με ψητό ή με κρετ'εδάκια.

ΑΡΝΙ ΜΕ ΑΝΤΙΔΙΑ ΑΥΓΟΛΕΜΟΝΟ

Υλικά:

- 300 δ'ράμ. περίπου άρνι (πλάτη).
- 3 κρεμμύδια ψιλοκομμένα.
- 1 φλυτζάνι τσαγιού περίπου βούτυρο.
- 1 κουταλιά σούπας (κοφτή) άλεύρι.
- 2 φλυτζάνια τσαγιού νερό ζεστό.
- 1 όκά αντίδια.
- 2 άυγά.
- 1 λεμόνι.

Εκτέλεσις:

Κόβετε τ'ό κρέας σ'ή μικρά κομμάτια και τ'όν ρίχνετε σ'ή κατασρόλα μαζί με τ'ό κρεμμύδι και τ'ό βούτυρο. Τά σωτάρετε μερικά λεπτά ως ότου άρχισ'η τ'ό κρεμμύδι νά ξανθαιή. Παπαλίζετε μέσα τ'ό άλεύρι και άνακατεύετε άκόμη επί 1 ως 2 λεπτά. Τότε ρίχνετε τ'ό νερό, σκεπάζετε τ'ήν κατασρόλα και άφίνετε τ'ό κρέας νά σιγοβράσι ως ότου σκεδόν γινή.

Καθαρίζετε, πλένετε και κόβετε τ'ά αντίδια. Τά ζεματάτε, τά στραγγίζετε και τ'όν ρίχνετε στο κρέας. Άφίνετε τ'ό φαγητό νά σιγοβράσι και, λίγο πριν νά τ'ό σερβίρετε, κάνετε τ'ό άυγολέμονο:

Χτυπάτε σ'ή σουπιέρα 2 κροκάδια άυγών και τ'ό χυμό ενός λεμονιού. Ρίχνετε λίγο ζουμί άπό τ'ό φαγητό, ενώ άνακατεύετε συνεχώς. Κατόπιν αδειάζετε μέσα στη σουπιέρα όλο τ'ό φαγητό και σερβίρετε.

Στ'ήν κατασρόλα άτμού: Βάζετε στην κατασρόλα τ'ό κρέας, τ'ό βούτυρο και τ'ό κρεμμύδι. Τά σωτάρετε μερικά λεπτά και ρίχνετε τ'ό άλεύρι, άλάτι και πιπέρι. Άνακατεύετε τ'ό φαγητό επί ένα ως δύο λεπτά και ρίχνετε 1 φλυτζάνι τσαγιού νερό. Σκεπάζετε τ'ήν κατασρόλα και άφίνετε τ'ό κρέας νά ψηθ'ή επί 12 ως 15 λεπτά άπό τ'ή στιγμή που θ' άρχισ'η τ'ό σφύριγμα τ'ής β'αλίδας. Άποσύρετε τ'ήν κατασρόλα άπό τ'ή φωτιά και τ'ήν άναλίγετε. Όταν σταματήσ'η τ'ό σφύριγμα, μετά 15 περίπου λεπτά, ζεματάτε τ'ά αντίδια, τά στραγγί-

1/2 φλυτζάνι τσαγιού βούτυρο.
2 φλυτζάνια τσαγιού ρύζι.
4 φλυτζάνια τσαγιού νερό.

Εκτέλεσις:

Άφαιρείτε τ'ά κόκκαλα άπό τ'ό κρέας και τ'ό κόβετε σ'ή μικρά κομμάτια στο μέγεθος καρυδιού. Τά κοκκινίζετε έλαφρά με τ'ό βούτυρο, ρίχνετε τ'ό κρεμμύδι και άνακατεύετε μερικά λεπτά ως ότου μαρσ'η. Προσθέτετε τ'ήν τομάτα, άφού τ'ή λυώσετε σ'ή 1 φλυτζάνι τσαγιού ζεστό νερό, άνάλογο άλάτι, πιπέρι και λίγη κανέλα. Σκεπάζετε τ'ήν κατασρόλα και άφίνετε τ'ό κρέας νά σιγοβράσι επί 1 ως 1 1/2 ώρα.

Πλένετε τ'ό ρύζι σ'ή πολλά νερά και τ'ό βάζετε σ'ή λεκάνη με νερό ζεστό και με λίγο άλάτι. Άφίνετε νά σταθ'ή επί 20 λεπτά, τ'ό στραγγίζετε και τ'ό τυλίγετε μέσα σ'ή πετσέτα.

Σεστεινέτε σ'ή τ'ήν 1/2 φλυτζάνι βούτυρο και ρίχνετε μέσα τ'ό ρύζι. Τά σωτάρετε μερικά λεπτά. Ρίχνετε στο κρέας 4 φλυτζάνια τσαγιού νερό ζεστό και τ'όν άναλίγετε νά βράσι, ρίχνετε τ'ό ρύζι. Τά άνακατεύετε, τ'ό σκεπάζετε, χαμηλώνετε τ'ή φωτιά και άφίνετε νά σιγοβράσι επί 15 περίπου λεπτά, χωρίς νά άνακατεύετε ή νά τ'ό ξεσκεπάζετε. Τά κατεβάετε άπό τ'ή φωτιά και τ'ό σερβίρετε μετά 10 περίπου λεπτά.

ΑΡΝΙ ΑΤΖΕΜ ΠΙΛΑΦΙ

(Συνταγή Α')

Υλικά:

- 1/2 όκά κρέας άρνισιο (ψαχνό).
- 1/2 φλυτζάνι τσαγιού βούτυρο.
- 75 δ'ράμια κρεμμύδια ψιλοκομμένα.
- 1 φλυτζάνι τσαγιού χυμό τομάτας.
- Άλάτι, πιπέρι και κανέλα.
- 3 φλυτζάνια τσαγιού ρύζι.
- 6 φλυτζάνια τσαγιού νερό ή ζωμό κρέατος.
- 1/2 φλυτζάνι τσαγιού βούτυρο.

Εκτέλεσις:

Κόβετε τ'ό κρέας σ'ή μικρά κομμάτια στο μέγεθος καρυδιού. Τά σωτάρετε με τ'ό βούτυρο. Ρίχνετε τ'ό κρεμμύδι και άνακατεύετε ως ότου μαρσ'η. Τότε ρίχνετε τ'ό χυμό τομάτας και 1 1/2 φλυτζάνι τσαγιού νερό ζεστό, άνάλογο άλάτι, πιπέρι και λίγη κανέλα. Σκεπάζετε τ'ήν κατασρόλα και άφίνετε νά σιγοβράσι ως ότου τ'ό κρέας μαλακώσι και ή σάλτσα συμπτυνωθ'ή. Άν χρειασθ'ή, προσθέτετε κατ'ά τ'ή διάκριση που θά βράχ'η τ'ό κρέας, λίγο νερό ή ζωμό κρέατος.

Ρίχνετε σ'ή κατασρόλα 1/2 φλυτζάνι τσαγιού βούτυρο και, όταν κοψ'η, προσθέτετε τ'ό ρύζι, άφού τ'ό πλένετε σ'ή πολλά νερά και τ'ό σκουπίζετε μέσα σ'ή πετσέτα. Τά άνακατεύετε επί 10 λεπτά και ρίχνετε 6 φλυτζάνια τσαγιού βρασμένο νερό, ή ζωμό κρέατος και άνάλογο άλάτι. Σκεπάζετε τ'ήν κατασρόλα και άφίνετε νά σιγοβράσι επί 15 ως 18 λεπτά. Φορμάρετε τ'ό π'ιλάφι με ένα κεσεδάκι τ'ού νιαουριού και επάνω σ'ή κάθε μερίδα ρίχνετε μερικά κομμάτια κρέας με λίγη σάλτσα.

Στ'ήν κατασρόλα άτμού: Βάζετε στην κατασρόλα τ'ό κρέας, τ'ό βούτυρο και τ'ό κρεμμύδι. Τά σωτάρετε μερικά λεπτά και προσθέτετε τ'ό χυμό τομάτας, 1/2 φλυτζάνι τσαγιού νερό, άλάτι, πιπέρι και λίγη κανέλα. Σκεπάζετε τ'ήν κατασρόλα και άφίνετε τ'ό κρέας νά ψηθ'ή επί 10 ως 12 λεπτά άπό τ'ή στιγμή που θ' άρχισ'η τ'ό σφύριγμα τ'ής β'αλίδας. Άποσύρετε τ'ήν κατασρόλα άπό τ'ή φωτιά και τ'ήν άναλίγετε όταν σταματήσ'η τ'ό σφύριγμα. Σερβίρετε τ'ό κρέας με τ'ή σάλτσα του επάνω σ'ή ρύζι π'ιλάφι, όπως περιγράφεται άνωτέρω.

ΜΕ ΖΑΧΑΡΗ ΚΑΙ ΣΟΚΟΛΑΤΑ

Τ'ό άριστότεχνημα αυτό που άναπαριστά σ'ή μικρογραφία ένα άνατολίτικο άνακτορ, είναι έργο του ζαχαροπλάστη τ'ού Άλγερίου Ζιλμπερ Λίτικαν και τ'ά υλικά που χρησιμοποιήθηκαν για τ'ήν κατασκευή τ'ού Γικάν και τ'ά υλικά που χρησιμοποιήθηκαν για τ'ήν κατασκευή τ'ού Γικάν είναι άποκλειστικά ζάχαρη και σοκολάτα. Τ'ό έργο αυτό πρόκειται νά έλθ'η άποσταλ'ή άπό τ'ό Παρίσι όπου θά γινή σ'ή λίγες μέρες ή «Έκθεσις Ζαχαροπλαστικής άπό τ'ό Α ως τ'ό Ω». Είναι βέβαια πώς τ'ό δημιούργημα ρομπλαστικής τ'ών γενικά θαυμασμά τόσο τ'ών φίλων τ'ής τ'ού κ. Γικάν θά προκαλήσ'η τ'όν γενικό άσχοιόμειον με τ'ήν αρχιτεκτονική, ζαχαροπλαστικής όσο και τ'ών άσχοιόμειων με τ'ήν αρχιτεκτονική.

Τόν καταδασάνισε μισή ώρα συσπειδώντας ο δόκτωρ. Τού εί-
πε ότι τώρα κάνει και σπουδαία
«έργασια» για να γίνει υπηγη-
τής. Ο Γεράσιμος τον κυττάζε
σαν ήλιο.

—Τι έχω, γιατρέ;
—Α, θα το δούμε. Έλπιζω
τίποτα. Άλλα δεν μπορεί να
είμαστε βέβαιοι. Προς το πα-
ρόν θα πάτε στο μικροβιολόγο
να σας πάρη αίμα για ούρια,
σάκχαρο, ήπατικές δοκιμασίες,
χοληστερίνη, και όλα όσα του
γράφω εδώ.

Πήγε στο μικροβιολόγο. Τό
ήκικο του δεν ήταν και πολύ
καλό. Άν είχε ούρια και σάκ-
χαρο, θ' άρχιζαν οι δίαιτες κι'
αυτό δεν τ' άρεσε καθόλου.
Ο μικροβιολόγος τον κάθισε
στο σκαμνί.

—Είναι πολλές οι αναλύσεις
που χρειάζονται, τον πληροφο-
ρήσε. Πρέπει να πάρουμε αρ-
κετό αίμα.

—Μάλιστα.
—Τρώτε καλά;
—Από προχτές, όχι.
Του χάνει τη βελόνα στη
φλέβα και ποταμίζει το αίμα
του Γεράσιμου στο πάτωμα του
Ιατρείου. Κόκκινος Δούναβης!

—Γιατρέ!
—Μην κινήσε! Θα σπάση ή
βελόνα μέσ' τη φλέβα!
—Δεν κινούμαι! Άλλα μου
φεύγει το αίμα!

Μισή ώρα είχε ο Γε-
ράσιμος.

—Άτυχία, είπε ο γιατρός. Αυ-
τό συμβαίνει μία φορά στο έ-
κατομύριο! Δεν εφημέριζε ή
βελόνα στη σφίγγα!

—Μάλιστα! Άτυχία!
—Άλλα ευτυχώς τα καταφέ-
ραμε!

—Τα καταφέραμε;
—Ναι. Τώρα θα σας πάρω αι-
μα από το άλλο μπράτσο.
—Έκει τ' πήγαινε καλά. Άλλα
ο Γεράσιμος, ακούσιος αιμοδό-
της του πατώματος του για-
τρού, βγήκε στο δρόμο και τ' α-
μάτια του κάνανε πουλάκια.

Πήγε στον ακτινολόγο, στον
καρδιολόγο, στο δερματολόγο.
Άρχισε να νοιώθει δυσφορίες,
ταχυκαρδίες, άνοια γενική, κι'
είχε απόλυτη ανωρεσία κι' α-
πνία. Ίδρωτες τη νύχτα κι' ε-
φιάλτες.

Και πήγε σ' ένα φίλο του για-
τρό, που κάνανε μαζί παρέα
στα νεύρα τους.

—Κώστα μου αυτά μου συμ-
βαίνουν.

—Δεν είναι τίποτα!
—Δεν είναι;
—Οχι. Έχασες πολύ αίμα.

Κι' έμπλεξες με τους γιατρούς.
—Δεν θα μ' εξετάσης;
—Οχι. Κάποτε, άλλη φορά.

Θα σου κάνω μία ένεση και θα
πάμε στην ταβέρνα. Έχει ο
μπάρμπα Γιάννης ένα κρασί α-
ριστούργημα.

Δεν χρειάστηκε να τον εξε-
τάση ποτέ. Ούτε να του κάνει
άλλη ένεση. Ο Γεράσιμος δου-
λεύει σ' αγκυλές και τ' αγκυλές
πάλι κάθε βράδυ, φαινομένον-
τας με την κιάρα.

—Αν παρήλθον οι χρόνοι
έκείνοι...

Και θα γίνει τμηματάρχης άλ-
φα συντομωτάτα. Έτσι πληρο-
φορούμαι.

ΕΦΙΛΟΝ

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΛΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΑΝΕΣ

ΤΑΧΥΤΑΤΗ - ΥΠΕΡΥΠΗΚΗ - ΑΝΙΔΡΥΚΗ

ΡΙΖΙΚΗ 100%

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΕΣΤΗΤΙΚΟΙ ΜΟΔΕΡΝΕΣ

ΜΕ ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

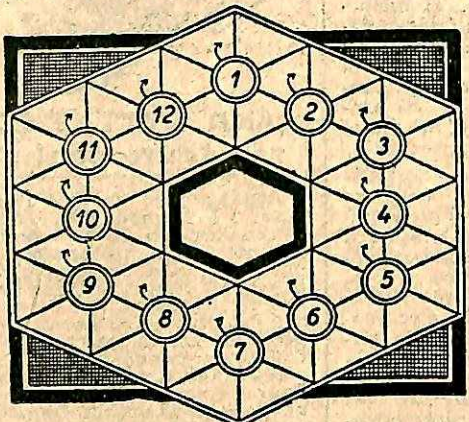
ΠΑΛΑΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΚΟΡΔΑΚΗ ΤΗΛ. 012-010

Παιχνίδια

Ροιζέλεξο

Γύρω από τον κάθε αριθμό του σχεδίου μας θα
τοποθετήσετε μία λέξη των 6 γραμμάτων. Θ' άρ-
χίζετε πάντοτε από το σημείο όπου βρίσκεται το

μικρό βέλος και θ' ακολουθήτε την κατεύθυνση που
δείχνει:

- 1) Προσφέρει μεγάλες υπηρεσίες στα πλοία.
- 2) Άπαραίτητη σ' ένα κατόστημα.
- 3) Χαρακτηρισμός καλλιτέχνη (ξεν.).
- 4) Φυτό του οποίου ο σπόρος χρησιμοποιείται
στη φαρμακευτική.
- 5) Ψευδώνυμο Έλληνιδος ντιζέ.
- 6) Ένα από τα πολλά που θα βρήτε κοντά
στα ποτάμια.
- 7) Πόλις της Ιταλίας όπου δοξάστηκαν τ' έλ-
ληνικά όπλα.
- 8) Προσπερ... Διάσημος Γάλλος συγγραφέας.
- 9) Περιοχή της Ν. Αραβίας.
- 10) Μυθολογικός ήρωας, πατέρας του δημικού
Διομήδους.
- 11) Ρωσικό όργανο τιμωρίας.
- 12) Όπερα του Τομά.

Σωστό — Λάθος

Από τις δύο λέξεις ΣΩΣΤΟ —
ΛΑΘΟΣ που συνοδεύουν καθεμιά από
τις κάτωθι φράσεις, διαγράψετε εκεί-
νη που δεν ταιριάζει:

- 1) Ο Αϊζενχάουερ είναι ο 34ος
πρόεδρος των Ην. Πολιτειών: ΣΩ-
ΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 2) Στο Μεξικό δεν υπάρχει κανέ-
να ήφαίστειο: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 3) Η Κασπία δεν επικοινωνεί με
καμία άλλη θάλασσα: ΣΩΣΤΟ —
ΛΑΘΟΣ.
- 4) Η Σάχηρ ήταν γνωστή στους
Αρχαίους Έλληνες και Ρωμαίους:
ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 5) Το Κοράνιο ευνόει τις εικόστι-
κές τέχνες: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 6) Η καρδιά του ανθρώπου κυ-
λίζει περισσότερο από μισό κί-
λο: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 7) Τις λέξεις «Κόδο Βάντερ» τις εί-
πε ο Άγιος Πέτρος: ΣΩΣΤΟ — ΛΑ-
ΘΟΣ.
- 8) Τα οινόπνευμα πωλά ορίγουν
τον πυρετό: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 9) Οι Αρχαίοι Ρωμαίοι έπαζαν
σκάκι: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 10) Η μύρα είναι το άρχειότερο
ποτό: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 11) Υπάρχουν πηγάδια που ξεπερ-
νούν το βάθος των 3.000 μέτρων:
ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

Μεταγραμματισμός

Άλλαξα το πρώτο γράμμα
του μεγάλου ποιητή
κι' είδ' αμέσως — δες τί θάμα!
άπ' την τράπουλα χαρτί.

Μαγικό γράμμα

Άλλαζοντας ένα γράμμα καθεμιάς
των κάτωθι λέξεων μ' ένα άλλο πάν-
τα το ίδιο, πρέπει να σχηματίσετε, χωρίς κα-
νέμι αναγραμματισμό, ισάριθμες λέξεις:
Μην — Μάλη — Θρόνος — Λόγος — Πάρος —
Βάρος — Τώρα — Άμνος — Ήλιος — Κώκ.

Ο άνδρας ή η γυναίκα;

Σε καθεμιά από τις κατωτέρω ερωτήσεις πρέ-

πει ν' απαντήσετε με τις λέξεις «ο άνδρας»,
«η γυναίκα». Πιθανόν να μη συμφωνήτε με
τις απαντήσεις που σας δίνουμε εμείς σε άλλη σε-
λίδα. Βασίζονται όμως σε επίσημες και επιστη-
μονικές στατιστικές. Φυσικά δεν πρέπει να λησμο-
νουμε πως κάθε κανόν έχει και τις εξαιρέσεις
του.

- 1) Ποιος υποφέρει περισσότερο από τα πόδια
του;
- 2) Ποιος παίζει καλύτερο μπριτζ;
- 3) Ποιος ζή περισσότερο;
- 4) Ποιος αρχίζει πρώτος να βαρυσκουί;
- 5) Ποιος οδηγεί καλύτερα αυτοκίνητο.
- 6) Ποιος δαγκώνει πιο δυνατά;
- 7) Ποιος έχει τη μεγαλύτερη θερμοκρασία.
- 8) Ποιος έχει ανάγκη να τρώει πιο συχνά;
- 9) Ποιος αντέχει περισσότερο στη νηστεία;
- 10) Ποιος προσβάλλεται ευκολότερα από ρευ-
ματισμούς;
- 11) Ποιος εκτιμά καλύτερα τα έργα τέχνης;
- 12) Ποιος παθαίνει πιο συχνά κρισούς;
- 13) Ποιος έχει την πιο δυνατή όραση;
- 14) Ποιος κινδυνεύει περισσότερο να μείνη φα-
λακρός;
- 15) Ποιος έχει ανάγκη από περισσότερες ώρες
ύπνου;
- 16) Ποιος αντέχει περισσότερο στις αιμορρα-
γίες;
- 17) Ποιος έχει μεγαλύτερη τάση στην αυτοκτο-
νία;
- 18) Ποιος ύστερα από 1ση εργασία, έχει ανάγκη
από περισσότερη τροφή;

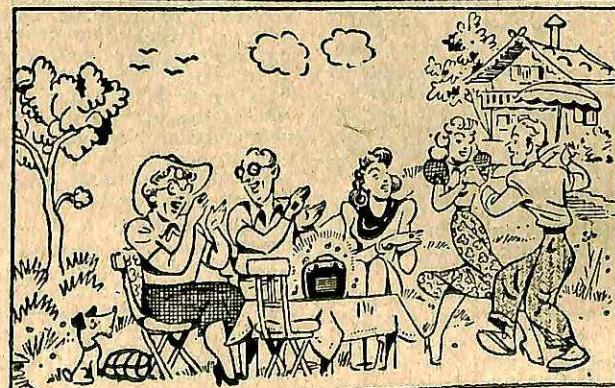
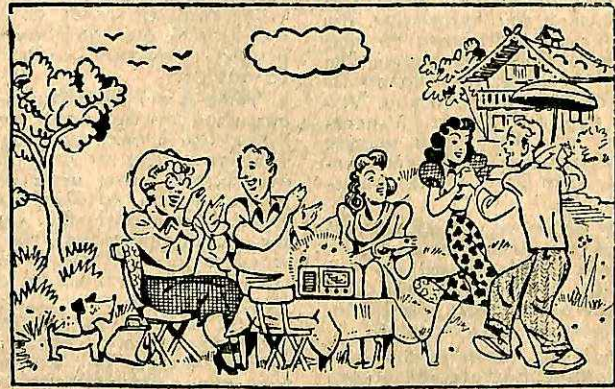
Λεξιγριφος

Φωτιά για γούστο βάλανε
σ' αστυνομία γνωστή
κι' έναν κακούργο κάμανε
θαλασσινό ληστή.

Κρυπτογραφικό

1 2 3 4 5 6 : Θηρίο.
2 1 3 5 6 : Το πετούμε.
3 2 1 4 5 6 : Έθνος.
4 5 6 3 1 : Όπερα.
5 3 1 : Μέτρον.
6 3 5 4 5 6 : Άχρηστεύει την δράση.
Το ίδιο γράμμα αντιπροσωπεύεται πάντα από
τον ίδιο αριθμό.

18 μικροδιαφορές

Οι δύο αυτές εικόνες, που φαίνονται έκ πρώ-
της όψεως τελείως όμοιες, διαφέρουν μεταξύ τους
σε 18 μικρολεπτομέρειες. Άν τις βρήτε και τις
18 μέσα σε δυο λεπτά της ώρας έχετε καλή πα-
ρατηρητικότητα. Άν όχι, τότε χρειάζεστε λίγη
εξάσκηση.

Οι λύσεις στη σελ. 82

Η τελευταία παρτίδα

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΙΜΑΙ ευχαριστημένος που ήρθες μόλις
σε είδοποίησα... είπε ο Γιάν Στρόνγκ
στον Κένεθ Γουέστ. Έχω να σου μιλή-
σω για ένα σοβαρό ζήτημα...

«Ήμαστε «συνεταίροι» εδώ κι' έξη χρόνια, έχωμε σκαρώσει μαζί
ένα σωρό εκδίσκους κι' έχωμε βγάλει μπλόκα λεφτά. Επιπλέον,
πήρα τελευταίως μία καλή κληρονομιά, μαζί μ' αυτό έδω το σπίτι.
Έκανα λοιπόν τους λογαρισμούς μας και βρήκα πως μπορώ να
σταματήσω πιά τη «δουλειά». Γιατί να εξακολουθήσω να κιν-
δυνεύω;...

—Θες να σταματήσεις; φώναξε ο άλλος. Και τί θα γίνω εγώ;
—Αυτό είναι δική σου υπόθεση, αγαπητέ μου... Δεν φταίω εγώ
αν παίζεις χαρτιά, κι' έχασες έτσι όσα είχε κερδίσει στο μερτικό
σου! Είμαι βέβαιος πως σ' έχει ζετινάξει τελείως ή τράπουλα. Μα
σ' αυτό φταίς εσύ!

—Τί θες να κάνω; Είναι κάτι άνωτερο άπ' τη θέλησή μου.
Είμαι γεννημένος χαρτοπαίκτης... Κι' η Τύχη με κατάρτεξε, τον
τελευταίον καιρό. Σκόπευα μάλιστα να σου ζητήσω ένα δάνειο
ή μία μικρή προκαταβολή...

—Καταλαβαίνεις όμως τώρα πιά πως είναι αδύνατο...
—Τουλάχιστον, άς συνεχίσουμε τη συνεργασία μας ώ-
σπου να μπορέσω να ορθοποδήσω! Μή μου πής όχι, για-
τί... δεν ξέρω κι' εγώ τί μπορεί να κάνω!

—Α, έχωμε κι' απειλές τώρα; είπε σαρκαστικά ο
Στρόνγκ. Το περιμένα, ευτυχώς, κι' ήμουν έτοιμος...
Κι' ακούμπησε πάνω στο γραφείο του ένα ρεβόλβερ, έ-
μφωδισμένο μ' αποσιωπητήρα.

—Γιά το Θεό! τραύλισε ο άλλος, κατάχλωμος. Άστει-
εύτηκα, Γιάν!

—Εγώ όμως δεν άστειεύομαι. Γι' αυτό ακριβώς σε κά-
λεσα εδώ, στη βιλλίτσα μου. Είμαι αναγκασμένος να σε
σκοτώσω... Όχι, μην κουνιέσαι! Είμαι άριστος σκοπευ-
τής... κι' είμαστε ολομόναχοι στο σπίτι!

—Ξέλες... να με ξεκάνης; Μά γιατί; Τί σούκανα;
—Υπάρχουν δυο λόγοι: Πρώτον, μπορεί να δοκιμάσης
να συνεχίσης μόνος σου τη «δουλειά» μας, κι' έπειδή δεν
θα τ' καταφέρεις καλά, θα σε πιάση ή αστυνομία και θα
μπλέξης ίσως κι' εμένα. Δεύτερον, μπορεί να μ' εκδιώξης
στο μέλλον, πράγμα που θέλω να το αποκλείσω μία και
καλή, γιατί σκέπτομαι να ήσυχάσω και να παντρευτώ.

Ο Γουέστ σωριάστηκε στην πολυθρόνα του, τρέμοντας.
—Μή με σκοτώσης, Γιάν! τραύλισε. Θα φύγω, σου τ'
δρκίζομαι... δεν θ' άκούσης πιά τίποτε γιά μένα!...

Ο Στρόνγκ χαμογέλασε άχνά κι' απάντησε:

—Άκουσε, Κένεθ. Έπειδή μ' έκανες να σε λυπηθώ, θα
σου δώσω μία ευκαιρία να γλυτώσης ίσως — μία καλή ευ-
καιρία. Θα «χαρτοπαίξω» κι' εγώ, μία φορά στη ζωή μου...
Αυτό το ρεβόλβερ είναι εξάσφαиро. Θα βάλω στο μύλο του
μόνο μία σφαίρα. Έσύ θα καθίσης σ' εκείνη την καρέκλα,
στη μέση της κάμαρας, γυρίζοντας μου την πλάτη. Θα σου
δώσω το όπλο, πάνω άπ' το δεξί σου ώμο, γιά να γυρίσης
το μύλο όσες φορές θέλεις. Ύστερα, μόλις σου δώσω τ' α-
σύνθημα, θ' άκούμπησης την κάνη στο μελίγγι σου και θα
πατήσης τη σκανδάλη.

«Θάχης πέντε πιθανότητες εναντίον μιάς να ζήσης... Άν
κερδίσης, έχεις το λόγο μου πως θα σ' άφισω έλεύθερο. Μό-
νο που θα φροντίσω να φύγης γιά το έξωτερικό.

«Άν όμως σε κατάρτεξη και πάλι ή Τύχη, θ' άφισω εδώ
το πτώμα σου, γιά να το βρή το πρωί ή παραδουλεύτριά
μου. Το ρεβόλβερ θάχη μόνο τ' άδικά σου δακτυλικά αποτυ-
πώματα, γιάτί εγώ φοράω, όπως βλέπεις, μαύρα μεταξωτά
γάντια. Όλοι θα πιστέψουν λοιπόν πως αυτόκτονήσης,
γιάτί είχες καταστραφή στα χαρτιά.

Ο Κένεθ δέχτηκε — δεν μπορούσε άλλωστε να κάνει
άλλιώς... Όλα γίνανε κανονικά. Όταν ο Στρόνγκ φώναξε:
«Πύρ!», ο άλλος πίεσε τη σκανδάλη. Άκούστηκε κάτι σαν
βήχα... κι' ο Γουέστ σωριάστηκε χάρμ, νεκρός. Είχε χάσει
και την τελευταία παρτίδα του!

Ο Στρόνγκ έβγαλε τ' α μεταξωτά γάντια και τ' άπέταξε
μέσα σ' ένα συρτάρι του γραφείου του. Βεβαιώθηκε πως ήταν
έν τάξει κι' ύστερα βγήκε κι' έκλεισε πίσω του την πόρτα.

Τ' άλλο πρωί, ο αστυνομικός έπιθεωρητής Νάιτ τελείωσε την
εξέτασή του πτώματος και του δωματίου, κι' ύστερα πέρασε στη
βιβλιοθήκη, όπου περιμένα ο Γιάν Στρόνγκ.

Ο Ιατροδικαστής συμφωνεί με την έκδοχή της αυτόκτο-
νίας, τού είπε. Έξέτασα τ' όπλο, είχα μόνο μία σφαίρα.
Δεν βρήκαμε δε πάνω του άλλα δακτυλικά αποτυπώματα άπ'
του θύματος... Άκούσατε καθόλου τον πυροβολισμό;

—Οχι, κύριε έπιθεωρητά. Ήμουν κατακουρασμένος και κοι-
μήθηκα βαρεία, άφου άφισα το δύστυχο Γουέστ να πη μονάχος
ένα ούτσκι στο γραφείο μου. Με έμπνησανε τ' άπ' τ' άφαινήτ' α
της παραδουλεύτριάς μου...

—Α, έτσι... Έχετε χτυπήσει το δάχτυλό σας, βλέπω...

—Μία μικρή γρατζουνιά... απάντησε ο Στρόνγκ, κυττάζον-

τας ένα μικρό επίδεσμο που είχε στο δείκτη
του δεξιού χεριού του. Πληγώθηκε λίγο μ' ένα
καρφί, σήμερα, στο γκαράζ. Έχω όμως μία
ελαφρά αιμοφιλία, κι' ή παραμικρότερη πλη-

γή μου τρέχει αίμα επί ώρες ολόκληρες.

—Τί βάσανο κι' αυτό! Να σας βοηθήσω ν' αλλάξετε τον επί-
δεσμο. Θα δυσκολευθήτε μονάχος σας, με τ' άριστερό χέρι...

Ο Στρόνγκ έτοιμασε καινούργιο επίδεσμο και γάζα. Ο α-
στυνομικός τον βοήθησε να δέση τη μικρή πληγή, που αιμορρα-
γούσε άκόμη. Ύστερα πέταξε το λερωμένο επίδεσμο μέσα στ' α-
ναμένο τζάκι.

Τ' άλλο πρωί, στις 9, ο Νάιτ ξαναπαρουσιάστηκε στο σπίτι
του Στρόνγκ. Εκείνος παραξευτέθηκε και τον ρώτησε:

—Πώς αυτό; Έχετε να μου πτήτε τίποτα καινούργιο;

—Μάλλον... απάντησε ο αστυνομικός. Χτές, εξέτασα προσε-
κτικά τ' όρεβόλβερ και βρήκα μία μικρή κηλίδα από πηγμένο αι-
μα μέσα σε μία κοιλότητα της λαβής του. Απόρησα, γιάτί δεν
είχαν πιστοίσει καθόλου αίματα στο χέρι ή στο μανίκι του θύ-
ματος, ή στο χαλί δίπλα του... Έψαξα τότε στο γραφείο σας

—Θα σου δώσω το όπλο, πάνω από το δεξί σου ώμο, γιά να γυρίσης
το μύλο όσες φορές θέλεις... είπε ο Στρόνγκ στον Κένεθ.

και βρήκα μέσα σ' ένα συρτάρι ένα ζευγάρι λεπτά μεταξωτά
γάντια. Τα εξέτασα κι' ανακάλυψα λεκέδες από αίμα στην άκρη
του δευτέρου δαχτύλου του δεξιού γαντιού.

«Όταν σας βοηθήσα ν' αλλάξετε τον επίδεσμο της πληγής
σας, κράτησα κρυφά τη ματωμένη γάζα. Και την έστειλα στο τα-
τροδικαστικό εργαστήριο, μαζί με το ρεβόλβερ και με τ' άντι.

«Οι εξέτασεις απέδειξαν πως ο Γουέστ είχε αίμα της ομάδας
Α. Αυτό όμως που υπήρχε στο ρεβόλβερ, στο γάντι και στη γάζα
ήταν της σπανιότερης ομάδας Ο... Είναι φανερό λοιπόν πως έσείς
σκοτώσατε το Γουέστ, ίσως από πίσω, κι' ύστερα βάλατε στη
φούχτα του το ρεβόλβερ. Τό είχατε όμως κρατήσει προηγουμέ-
ως και τό είχατε λερώσει με λίγο άπ' τ' αίμα σας πούδρεξε τ' α-
ντί σας... Άν δεν υπήρχε ή αιμοφιλία σας, τ' έγκλημά σας
θάμενε άτιμώρητο. Γιάν Στρόνγκ, σας συλλαμβάνω ως δολοφόνο
του Κένεθ Γουέστ!...

ΦΙΛΙΠ ΛΗ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Επαρκώς τιτρώσα Χ.: Είναι έπόμενο, μετά την αποδεδειγμένη έλλειψη λωμώδους εμπύρετου νοσήματος, σφοδράς μάλιστα μορφής, όπως η προκειμένη, να παρουσιάσει ο άρρωστος έκδηλη καταβολή, ως και απογευματινή πυρετία. Εφόσον ακτινογραφικά δεν παρατηρείται κάτι αξιόν λόγου, δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας. Καλή διαιτητική αγωγή, καθαρός αέρας και τρία κουταλάκια του γλυκού ημερησίως Liq. Bedos. 12.

Απελπισμένο Χ.: Εφόσον μένετε στην Αθήνα, θα ήταν προτιμότερο να σας έβλεπε ένας γιατρός, οπότε και η διάγνωση θα ήταν συνήπινα μιάς εξέτασας και η ενδεδειγμένη θεραπεία θα σας συνιστάτο. Δεν έκριναν άναγκα να θέσετε τίποτα υπ' όψι μου, που να μού επιτρέπει, όπως όποτε να σας φανώ χρήσιμος. Ούτε ηλικία, ούτε χρόνον παθήσεως, ούτε αν μόνιμα παρατηρείται το φαινόμενο η περιουσία, ούτε τι έχει προηγηθεί της εκδήλωσής.

Γυιόν του Ισκιού: Μπορείτε ελεύθερα να απευθύνεστε στους γιατρούς του περιόχου μας όσες φορές νομίζετε, ότι είναι δυνατόν να σας φανούν χρήσιμοι. Σας άπαντώ, λοιπόν: 1) Μετά ένα έτος θα κάμει την αυτήν ποσότητα πενικιλίνης άνευ Β. και τίποτε άλλο. 2) και 3) Δεν διατρέχετε κανέναν κίνδυνο εκ των ενέσθεν Β. 4) Καμμία διαίτα. 5) Κανείς δεν είναι δυνατόν, εκ του μακρόθεν να σας πη τι είναι η εκδήλωση του προσώπου σας. Οδμήσα σχέσι έχει με την πάσση σας.

Αχρηστα νεύτα 25: Πρέπει να σας πω ότι κατά μέγα ποσότητα η παρούσα κατάσταση σας όφειλεται στην κακίαν εξέλιξη. Πρέπει πάση θυσία να επιβληθεί στον έαυτό σας και να την αποβάλετε, πριν καταστή τοίτο αδύνατον, όποτε η καταστροφή θα είναι ανεπαρκής. Ως βοηθητική, ανά διήμην θα κάνετε 10 ενέσεις Αιγοπινε τών 25 μλγρ., δύο την εβδομάδα ή επί 20 ήμερες θα παίρνετε από 2 καταπόσια του αιώτου φαρμάκου.

Δυστυχισμένο νέο, Αφρική: Να σας δι' ένας γιατρός, όποτε έχοντας μίαν σχετική έσση διάγνωση θα φροντίσει να σας βοηθήσω θεραπευτικώς.

Βασανισμένο Φ. Μ. Α.: Με τό να έχετε μόνο στο έπγαστριο, συνοδευόμενο και με τίς λοιπές εκδηλώσεις, δεν σημαίνει πάντοτε την ύπαρξη έλκους, όπως άπολύτως πιστεύετε. Πολύ όρθά ό γιατρός σας θα σας υποβάλει σε μιά σχετική θεραπευτική αγωγή και εν καιρώ θα προβή και στον ενδεδειγμένο ακτινολογικό έλεγχο. Έχετε, λοιπόν, ύπομονη και ακολουθήστε τίς συμβουλές του.

Ν. Κ. Ν. (Θεο)νίκη: Εφόσον, όπως πω άναφέρω, σας εξέτασε ειδικός γιατρός, του όποιου η έφαρμοσθείσα θεραπεία είχε καλά αποτελέσματα, δεν καταλαβαίνω γιά ποιόν λόγο δεν ολοκληρώνετε την ύποδειχθείσα θεραπεία και στο δεύτερο μέρος της, δηλ. την πενικιλινθεραπεία, αλλά ζητάτε τη γνώμη ενός γιατρού, που δεν σας εξέτασε ποτέ. Όσον άφορά τη χρησιμοποίησι της στέμε Phyllis, πρέπει να μού γνωρίσετε επακριβώς τη σύστασι του δέρματος: Ξηρό ή λιπαρό;

Πολύ απελπισμένη από τό πάχος: Το φάρμακο αυτό περιγράφεται σε ξένα περιοδικά. Θα πρέπη να περιμένετε την άφεί του στην Έλλάδα, όποτε θα γίνη γνωστόν. Προς τό παρόν, δεν μάς είναι γνωστόν ούτε τό όνομα της.

Χρυσόν κάλυκα: Εφόσον παραμένετε στη Θεσσαλονίκη, όπου υπάρχουν πολλοί και καλοί γιατροί, νομίζω ότι θα ήταν προτιμότερο γιά σας να πάτε να εξετασθήτε. Έτσι τό αποτέλεσμα θα είναι θετικότερο, όσον άφορά την συστασμένη θεραπευτική αγωγή. Αν τόπο σας είναι αδύνατον, τότε θα κάμει ένα κουτί ενέσεις Tonosan, μιά την ήμερα, και κατά πιν 15-20 ενέσεις Calcibromine τών 10 ε.ε.

Ανθισμένο ρόδο, (Θεο)νίκη: Γιά να είμαι ειλικρινής ά-

Απαντήσεις έπιστολών

πέναντί σας, σας λέγω ότι λίγο καθυστερημένα φθάσατε στο συμπέρασμα, ότι δεν έσθε ικανοποιημένη από την παρουσαν κατάστασί σας. Πιθανόν η ηλικία σας να επιτρέπη μερικές έλπίδες βελτιώσεως, θα είναι όμως ανάγκη να υποσηθίσετε με συνεχείς γυμναστικές ασκήσεις, κολύμβημα τό θέρος, και όλα τά λοιπά σπόρ συνδυασμένα με μιά καλή διαιτητική αγωγή. Θα παίρνετε πρό τό φαγητό 1 κουταλάκι Heravite.

Α. Α.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Αδάμ και Εύα, Αίγυπτον: Μά σταματήσατε τό ταχύτερο αή τη συνήθεια, γιάτι μελλοντικά θα σας βλάψη. Πρέπει να συμβουλευθήτε ένα γυναικόλογο του τόπου σας.

Δυστυχισμένη όρφανή, Πειραιά: Φροντίστε γιά την άσκήν λειτουργία τών ωοθηκών και θα επιτύχετε τό σκοπό σας. Η θεραπεία που κάνατε ήταν άνεπαρκής και χωρίς σύστημα. Αμέσως μετά τη λήξη της άδιαθεσίας θα κάνατε τρεις ενέσεις και μιά κάθε δύο ήμερες εκ του φαρμάκου Αμπ. Ο. νοιμολ Β. τών 5 μλγρ. Αν συνεχίσει θα παίρνετε τρεις κάψουλες την ήμερα εκ του φαρμάκου Caps E-Vita και όχτώ ήμερες πρό της άναμενόμενης περιόδου θα κάνατε τρεις ενέσεις και μιά καθ' έκαστην εκ του φαρμάκου Αμπ. Coriluvite τών 10 μλγρ. Η θεραπεία θα επαναληφθή επί τρίμηνον.

Τσιγγανοπούλα, Ένταυθα: Συνήθως η μικρομαστία ή άτελής ανάπτυξις του στήθους, όφειλεται σε άνεπαρκεία ωοθηκών και άδένων έσω εκκρίσεως, συνοδεύεται δε και από άλλα συμπτώματα, δυσμηνόρροια, όμοιηνόρροια ή και άμηνόρροια. Κατέχετε τό ζήτημα άρκετά καλά και έχετε παράδειγμα την περίπτωση της φίλης σας. Στην περίπτωση σας πρόκειται περί δευτεροπαθούς χαλαρώσεως, πτώσεως και άτροφείας του στήθους, ή όποια όμως δεν συνοδεύεται, όπως τουλάχιστον σεις μού γράφετε, από άνεπαρκεία ή άναμάλια της έμμηνο ροής. Ωστόσο και η όμαλή και φυσιολογική επανάληψι του έμμηνο κύκλου, δεν προϋποθέτει πάντοτε και έπαρκεία άδένων έσω εκκρίσεως (όρμονους θυρεοειδής κλπ.). Πρό πάσης έφαρμογής άλοιφής ή όρμονων, θεωρώ άπαραίτητη μιά έπιτομερή γυναικολογική εξέτασι γιά τον άκριβή καθορισμό του άπει-

τούμένου είδους και ποσότητος, γιά την περίπτωση σας, όρμονων. Άναγνώστρια Ε. Δ. Χ., Χαλάνδρι: Δεν μού γράφετε τίποτα σχετικά με την έμμηνο ροή, ή τυχόν ένοχλήσεις μετά τον τοκετό. Βοηθητικώς γιά την τόνωσι τών ωοθηκών να παίρνετε κατά τά μεσοδιαστήματα της περιόδου τρεις κάψουλες την ήμερα εκ του φαρμάκου Caps E-Vita και σε πρώτη έυκαιρία να εξετασθήτε από γυναικόλογο.

Α. Μ. γαλάζια ντάλια, Ένταυθα: Όλα τά συμπτώματα υποστηρίζουν πρωτοπαθή ωοθηκική άνεπαρκεία με υπερέκκρισι της μιάς όρμόνης τών ωοθηκών. Η θεραπεία που κάνατε ήταν πρακτική, κακή και άνεπαρκής. Οι φόβοι σας γιά τό μέλλον είναι άπολύτως δικαιολογημένοι. Εφόσον δεν έχετε τακτοποιηθή μέχρι της στιγμής αυτής, θα κάνατε άμέσως τρεις ενέσεις Αμπ. Estro-Prol, και μιά καθ' έκαστη. Μετά την τακτοποίησι, θα παίρνετε 3 χάπια την ήμερα Tabl. Ormonal και μετά τό τέλος του φαρμάκου θα συνεχίσετε με τρεις κάψουλες την ήμερα Caps E-Vita. Όχτώ δε ήμερες πρό της άναμενόμενης άδιαθεσίας θα κάνατε τρεις ενέσεις και μιά καθ' έκαστην Αμπ. Estro-Prol. Η θεραπεία θα επαναληφθή επί διμήνον.

Γαζία Α. Ε. γαζία, Ένταυθα: Πρόκειται περί αϊδοιοκολλητικής εκ τριχομονάδων, την όποιαν κακώς παραμελήσατε μέχρι σήμερα. Με ειδική τοπική μόνο θεραπεία θα άφαιλαγίτε σύστημα και όριστικά. Η θεραπεία όμως λόγω της ειδικής κατάστασής σας, όπως καταλαβαίνετε, πρέπει να έφαρμοσθή μόνο υπό ειδικό γυναικόλογο. Βοηθητικώς, θα έπαλείφετε τό μέρος εκείνο, πρώτ και βράδυ με την άλοιφή Pommeade Trichomycline.

Πληγωμένη ψυχή Κ. Α. Μ.: Ένταυθα: Η ψυχρότης σε συνδυασμό με την χαλάρωσι του στήθους και τούς πόνους κατά την έμμηνο ροή, όφειλονται σε κάποια άνεπαρκεία τών άδένων έσω εκκρίσεως. Γιά τη βελτίωσι της καταστάσεως και εφόσον δεν σας είναι προς τό παρόν εύκολο να κάνατε ενέσεις, θα παίρνετε άμέσως μετά την έμμηνο άδιαθεσία, τρία διακία την ήμερα εκ του φαρμάκου Tabl. Ormonal και έν συνέχεια, τρία διακία εκ του φαρμάκου Tabl. Juveniline, θα διακόπτετε τη θεραπεία κατά την άδιαθεσία του μηνός. Η θεραπεία θα συνεχισθή επί διμήνον. Α. Δ. Σ., Αιγάλεω: Γιά την ά-

τελή ανάπτυξις του στήθους, σας γράφω λεπτομερώς στην διεύθυνσι που μού στείλατε.

Βολιώτισσα Σουλθάνα, Βόλο: Τά ένοχλήματά σας είναι άποτέλεσμα της έπεμψέσεως, ή όποια προκάλεσε έρεθισμό. Γιά τη βελτίωσι της καταστάσεως θα κάνατε καθημερινώς, μετά τη λήξη της μηνιαίας άδιαθεσίας, κολλική καθαριότητα με ένα κουταλάκι του γλυκού από τό φάρμακο Cetavion μέσα σε τριακόσια όβριαμα ζεστό νερό. Κάθε βράδυ, πρό του ύπνου, θα τοποθετήτε βαθεία ένδοκολλική ένα ύπεθετο εκ του φαρμάκου Tabl. Viozol. Η θεραπεία θα επαναληφθή και τον έπόμενο μήνα.

Σμηνιγία Κουρ. 28 ΑΤΑ—Β.Σ.Τ. 904: Γιά τη βελτίωσι της καταστάσεως θα κάνατε τρεις της έβδομάδος ανά μιά ένεσι, εκ του φαρμάκου Αμπ. Neo-Andronite τών 25 μλγρ., επί δύο μηνός. Μετά τη λήξη της θεραπείας, θα συνεχίσετε με τρία διακία την ήμερα εκ του φαρμάκου Tabl. Teston επί ένα ά-κόμη μήνα.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Α. Κ., Κιάτο: Θεραπεία προληπτική δεν ύπρχει. Εφόσον με τά ηλεκτροσόκ έγινε άπολύτως καλά, πιθανόν ή πρώτη διάγνωση να ήτο έσφαλμένη. Έπιφυλακτικώς και άναμνήσι τουλάχιστον εξήμηνών άκόμη είναι άναγκαία. Αν συμπερί κατι, άμέσως να συμβουλευθήτε ψυχίατρο.

Απελπισμένο, Φλώρινα: Η θεραπεία είναι έπιπολαία και άνεπαρκής. Πολύ έπικίνδυνο είναι αυτό που κάνατε. Εξ άλλου ό όργανισμός σας σάς κρούει κατά καιρούς τών κώδων πρό κινδύνου. Άντι πάσης θυσίας πού κινδύνου, τάς άίματος και έγκεφαλονητιαίου όυρδού. Να άρχίσετε δε συστηματική θεραπεία Αμπ. Neo-Bismuth de 2 ε.ε. Νο 20. Άνάπαυσι είκοσι ήμερών και έν συνέχεια Αμπ. Cyanate de Mercure Νο 20. Άνάπαυσι είκοσι ήμερών και έν συνέχεια ενέσεις 606, τουλάχιστον ή σειρά ή αποτελεσι από 6 gr. Άνάπαυσι είκοσι ήμερών και έν συνέχεια Penicilline έν συνόλω τουλάχιστον 20.000.000 μ. Όλα τά πύ-πάνω άποτελούν μιά σειρά θεραπείας, ή όποια ποεί να επαναλαμβάνεται. Εφόσον δε ύπάρχουν φαινόμενα εκ του νευρικού συστήματος είναι άπαραίτητος και πυρετοθεραπεία.

Απελπισμένο νέο Ζ. Ξ. Ψ.: Θεο)νίκη: Οι έμμενες ιδέες με την άνάλογη συναισθηματική άντίδρασι άποτελούν την τροχόπεδη και δημιουργούν αίσθημα κατωτερότητος, που σας βασανίζει τόσον έπιμονα. Μιά έπαφθ σας με τον ψυχίατρο της έμπιστοσύνης σας, θα σας προσέφερε περισσότερα. Εφόσον όμως αυτό δεν σας είναι δυνατόν, να κάμει κάθε βράδυ μιά ώρα πρό του ύπνου ένδομωκίης Αμπ. Largactil de 5 ε.ε. Νο. 20.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤ ΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΥ

Κ. Ζ., Λαμία: Η έλκώδης σωματίτις είναι άρρώστεια που συνήθως έπιμένει και μπορεί να διαρκέσι 15 μέρες. Εφόσον δεν έχει πυρετό σας συνιστώ πλύσεις του στόματος 10 φορές την ήμερα με Borate de Soude και Bicarbonate de Soude με την έξής διάλυσι: Borate de Soude 4 γραμμάρια, Bicarbonate de Soude 4 γρ. σε 100 γρ. νερό. Επίσης θα κάνατε πλύσεις του στόματος 4 φορές την ήμερα με διάλυμα στρεπτομυκίνης, 1 γρ. στρεπτομυκίνης σε 10 γρ. άποστειρωμένο νερό.

Μιά ήπιατέρα, Σάμο: Δεν πρέπει να άπογοητεύεστε. Το συγγενές έξάρθρωμα διορθώνεται άρκεϊ να πάτε σε καλό όρθοπαιδικό. Βέβαια τό παιδί θα ταλαιπωρηθή σπόν γύμν, αλλά δεν μπορεί να γίνη και διαφορετικά. Γι' αυτό άκούστε τη συμβούλη του γιατρού σας και μην καθυστερήτε καθόλου τη θεραπεία της μικρής σας.

ΔΕ ΣΠΟΙΝΑ ΚΑΛΤΣΟΥ, ΝΙΔΟΥ—ΚΑΡΑΝΤΗΝΟΥ

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Άνδρέας Κυριακίδης (25 χρόνων), Βασ. Μιχαηλίδης 6, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες του έ-ξωτερικού, με σκοπό τό γάμο.

Ο Πρόδρομος Μιχαήλ (16 χρόνων) και ο Άνδρέας Θεοφάνους (17 χρόνων), Αγγλική Σχολή Λευκωσίας, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες της Έλλάδος.

Ο Σταυράκης Μιχαηλίδης και ο Κώστας Έλευθερίδης (17 χρόνων), Κυπριανού 26, Βαρώσια, Κύπρος, έπιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο.

Ο Άνδρέας Παπαδημητρίου, Ίπποκράτους 4, Λαρυκά, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες άπ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 15—17 χρόνων.

Ο Νικόλαος Ζένιος (18 χρόνων), Λιστ 1, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες άπ' όλην την Έλλάδα.

Ο Γεώργιος Κωνσταντινίδης (21 χρόνων), Γεροσκήπου Πάφου, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο.

Ο Κίρκης Άναστασίαδης (16 χρόνων), Σωκράτους 10, Αμμόχωστος, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες άπ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή άγγλική γλώσσα.

Ο Παντέλης Καλογήρου, Ρ. Ο. Box 143, Αμμόχωστος, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέους άπ' όλην την Έλλάδα, ηλικίας 17—19 χρόνων.

Ο Άνδρέας Άρτέμης (17 χρόνων), Βαρώσις, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες άπ' όλην την Έλλάδα.

Ο Πανίκος Ίακώδου (18 χρόνων), ο Γιαννάκης Γαβριήλ (18 χρόνων), ο Γιαννάκης Παπαδόπουλος (17 χρόνων) και ο Κυριάκος Παναγιώτης (18 χρόνων), Άφένια, Αμμόχωστος, Κύπρος, έπιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή άγγλική γλώσσα.

Ο Χρήστος Κωνσταντινίου (17 χρόνων), Κυπριανού 26, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες της ηλικίας του άπ' όλην την Έλλάδα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Άντώνιος Σ. Δαφνομήλης (25 χρόνων), Άγιος Ιωάννης Μυλοποτάμου, Ρέθυμνον, Κρήτη, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Άθανάσιος Πετρίδης (20 χρόνων), Βασ. Γεωργίου 119, Νεάπολις, Θεσσαλονίκη, Γρεσε, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες της Ίταλίας, ηλικίας 16—17 χρόνων. Ο Άθανάσιος Μπότσης (19 χρόνων),

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ 5—7
ΣΕΚΕΡΗ Ε. και Γαβία ΚΑ.
ΝΑΡΗ — ΤΗΛΕΦ. 612 006
ΘΗΛΕΦ. 612 006
ΑΘΗΝΑΙ

γάμο. Παρακαλεί δε όσες θα του γράψουν να έσωκλείσουν στο γράμμα και μιά φωτογραφία τους. Ο Έμμανουήλ Φύτρος (20 χρόνων), Κασσιόπης 18, Χαραυγή, Αθήναι, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Μάριος Κομισιούλης, όδός Καριωτάκη, Τρίπολις, Αρκαδία, Γρεσε, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο.

Ο Σπύρος Βαγγελάτος, Χρυσουπόλεως 70, Αθήναι, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες άπ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την άνταλλαγή γραμματοσήμων και κάρτ-ποστάλ. Ο Άλκιβιάδης Γιαννουλάκης (22 χρόνων), Σούρη Άποκορώνων, Χανιά, Κρήτη, Γρεσε, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες που άσολογούνται με την μηχανική καλλιέργεια. Ο Σ. Πολυχρόνης (27 χρόνων), Μ. Άλεξάνδρου 4, Αθήναι, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέες του έξωτερικού και κατά προτίμησι μοδίστς με σκοπό τό γάμο.

Ο Στέλιος Μαθιουδάκης, Κλήμα Πυργιωτίσσης, Ηράκλειον, Κρήτη, Γρεσε, και ο Γεώργιος Άναστασιού, Σχολή Σωματικής Άγωγής, Χαλκίς, Γρεσε, έπιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Χρήστος Παξινός (30 χρόνων), και ο Χρήστος Παξινός (35 χρόνων), Poste Restante, Κεντρικόν, Αθήναι, Γρεσε, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες του έξωτερικού, με σκοπό τό γάμο. Ο Κ. Ροδμί, Άνδρομάχης 11, Αθήναι, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες του έξωτερικού. Είναι 35 χρόνων.

Ο Νικόλαος Μερνιάς (18 χρόνων), Ρίμινι 8, Ν. Ίωνία, Αθήναι, Γρεσε, ο Άναστασιος Καραφώρης (21 χρόνων), Πειραιώς 96, Αθήναι, Γρεσε, ο Άντώνιος Ευσταθίου (18 χρόνων), Ταχ. Θυρίς 124, Ρόδος, Γρεσε, ο Χρήστος Χατζής (20 χρόνων), Κορωπί, Αττική, Γρεσε και ο Τάκης Άναστα-

σιάδης (22 χρόνων), Ν. Σ. Μπόμπολα, Μελίσσια, Αθήναι, Γρεσε, ζητούν αλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Ιωάννης Τσελεπής (20 χρόνων), Χρήστου Λαδά 57, Καίσαρηνή, Αθήναι, Γρεσε, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες του έξωτερικού. Ο Γεώργιος (25 χρόνων) και ο Βασίλειος Στεργίουπόυλος (20 χρόνων), Φιλελλήνων 46, Βόλος, Γρεσε, ζητούν αλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Ιωάννης Πετρόπουλος, Ν. Χατζάτα 15, Πειραιή, Πειραιεύς, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες του έξωτερικού, με σκοπό τό γάμο. Ο Τάκης Καραλέκας, Poste Restante, Καλλιθέα, Αθήναι, Γρεσε, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες άπ' όλον τον κόσμο.

Ο Νικόλαος Βολογιάνης, Κορυτσάς 22, Θεσσαλονίκη, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες άπ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την άνταλλαγή μουσικών τεμαχίων και ποιημάτων. Τά τρία εξάδερφα Κώστας (22 χρόνων), Τάκης (20 χρόνων) και Θάνος Παρέλης (20 χρόνων), Κρέσσας 72, Ν. Κυψέλη, Αθήναι, Γρεσε, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες άπ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Ο Στέφανος Άρβανιτάκης και ο Έπαμεινώνδας Νασούπουλος, Γρανικού 24, Αθήναι, Γρεσε, έπιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο.

Με την «Φεγγαρόχαρη Νεράϊδα», της όποιας την άγγελία δημοσιεύσαμε σε προηγούμενο τεύχος του περιοδικού μας έπιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν: ο Νικόλαος Νεραντζάκης, Κ.Ε.Π., ΙΙΙ Μοίρα, Σ.Τ.Γ. 902Α, ο Δημ. Βεζυράς, Προστέτιον Κερδαμύλης, Μεσσηνία, ο Διονύσιος Ταπίνης, Πλατεία Σολωμού, Ζάκυνθος, ο Κώστας Παπαδόπουλος, Ακταίον 11, Θησείον, Αθήναι, και ο Μιχαλάκης Πιερίη (17 χρόνων), χωρίον Τερέρι, Λευκωσία, Κύπρος. Με την άναγνώστριά μας «Άντζελια Μ.» θέλουν ν' αλληλογρα-

Ένα από τά ώραιότερα ελληνικά κινηματογραφικά έργα, τό «Κατακλιμακωτό» της άρραγοπούλου φιλμ — ακηνοθήσα «Ήλια Παπακλιμακωτό» — παίζεται αυτήν την εβδομάδα εις τό «Στάρο και τό ροσκινέο» (σούγχρονος πρόβολη «Ήλια Παπακλιμακωτό» Πειραιώς). Τό «Κατακλιμακωτό» άποτελεί διασκεύη για τον κινηματογράφο του γνωστού δραματικού και ρεαλιστικού μυθιστορημάτος «Κορίτσι του λιμανιού» του κ. Χρ. Χαριτοπούλου, με μουσική του ίδιου, που τόση επιτυχώς επιτυχία όταν έδημοσιεύθη γιά πρώτη φορά στο «Θησαυρόν». Στο «Κατακλιμακωτό» παίξει μιά πλειάδα έκλεκτών ήθοποιών, με έπι κεφαλής των τη νέα πρωταγωνίστρια Γκέλυ Μαυροπούλου, τόν Άλέκο Άλεξανδράκη, τό Στέφανο Στρατηγό, την Νίτσα Τσαγανέα, κ. ά. Σε τη φωτογραφία ή Γκέλυ Μαυροπούλου, ο Άλέκος Άλεξανδράκης και ο Κώστας Παπάς σε μιά άντικροσωπευτική σκηνή του ώραιού έργου.

64

Οι Δωδεκάδες THE ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Το κοστούμι

«Όλο το χειμώνα ο Νικολάκης πάλεψε, υπερέβη, να κάνει κι' αυτός μια φορεσιά ρούχα.

—Βρέ γυναίκα τουρτούρισα! Έλεγε. Πρέπει να κάνω κι' εγώ ένα χοντρό κοστούμι. Χειμώνα μου γρουσουσκή π' όπου και να πάω τσουζει...

Το ήλεγε ο φουκαράς μάζους.

—Αντρα μου, τού φώναζε η Έφταλία, τα ρούχα ήπρεπε να τα κάνουν τον Οκτώβρη κι' όχι τώρα υπαίριαντάν σόνρα. Θα πάνε άδικα, γιατί τώρα πιά μπουμπουκιάσαν τα δέντρα.

«Ο Γεννάρης κι' αν γεννιέται (ντάι) του καλοκαιριού θυμάται

—Και τί μ' αυτό; Υπάρχει κι' άλλη μια παροιμία Έφταλία μου που λέει:

«Α πρωτίστει ή μυγαλιά κι' ανθιστόν Δεκέμβρη, βαρυσ χειμώνα κι' όψιμ (μους) θέ νάρρη να μās εύρη...

»Λοιπόν άσε να κάνω κι' εγώ μια φορεσιά, για τουλάχιστον να πάρω ένα

χαζύικο κοστούμι απ' τόν Μοναστηράκι.

Τέλος ο καιρός πέρασε, υπήκε ο Μάης και προχτές στο δρόμο τους τακάρισε ένας κουμπάρος πούχε χρόνια και λαμάνια απ' τόν κοστούμι. Μ' ούλο που τόν τάραισε στα γυρίσματα, ακόμη τόν φοράει!

Γκίζισε η Έφταλία, αλλά γιά να δώση τόπο τ' όργης ήκανε πώς δέν άκουσε και τόν ρώτησε:

—Λοιπόν τί νέα; Τί κάνει ή κουμπάρα, ό μαχαλάς;

—Καλά, όλοι καλά. Έλάτε μια μέρα να δήτε κίνησι, κέντρα, όμορφίες, θα σας περιμένω.

Τέλος άφου δώσανε τόν λόγο τους πώς θα πάνε την Κυριακή φύγανε άροϋτι υποϋτι.

—Έλα να σε σουλουπίσω πιά που με ρεζίλεψες! τούπε η Έφταλία και τόν πήγε φούρ-φούρ στο Μοναστηράκι και τού πήρε ένα κοστούμι απ' τή παλαιζιζήκα.

Κι' έτσι την Κυριακή φρεσκοδουρισμένο ντυμένο στ' καντίνι με την καινούργια κοστούμια τόν πήρε η Έφταλία και πήγανε στου κουμπάρου να μπουνε καρφι στο μάτι του. Αέθους νεραφής, άγκαλιάσματα, εκπλήξεις, ένθουςιασμός, φωνές, πατιρντί.

—Έγώ Έφταλία μου—τής είπε ή κουμπάρα—ρετσιβάρω τού φίλενάδες μου στο πασιτισιέρικο τού μαχαλά, γιατί έτσι κάνει ούλος ό καλός κόσμος.

Πράγματι μια και δυό πήγανε ντογρού στο πλούσιο ζαχαροπλαστέιο πούχε ως και υπάρ, υπύρα, τάβλι, και υπιλάρδα!

Ευθύς ή Έφταλία με την κουμπάρα πιάσανε τόν πόστο, και τόν κουσουμπολιό. Κι' ό Νικολάκης τράβηξε τόν κουμπάρο στα υπιλάρδα.

Δυστυχώς, πάνω στο παίχνιδι γιά να κάνει μια δύσκολη καραμπόλα ό Νικολάκης σήκωσε ψηλά τή πόδι του, και τότε άκούστηκε ένα κρίτσι! Η Έφταλία νόμισε πώς έσχισε ή τάρχα του υπιλάρδου, όταν όμως καλοκύτταξε, πέσανε τή μούτρα της.

—Επείτα απ' αυτό τόν ρεζιλίκι ντροπιάσιμην ή Έφταλία, ξεφώνισε:

—Ήβοι! Με τή δεκαγκιλία, κουτσό να σε δώ, γιατί μωρέ να σήκωσες τόσο ψηλά τόν κανί σου; Τά μούτρα μου πέσανε! Και γκίζισιμην, τόν πήρε και φύγανε.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ

Μιά σειρά από μυστηριώδεις θανάτους
στά νησιά Χαβάι

Η ζωή ήταν όμορφη και γεμάτη υποσχέσεις γιά τόν Μάριαν Σένας, ένα Χαβανέζο 34 χρόνων, που δουλεύοντας ως σωφέρ σε μία μεγάλη φυτεία, είχε κατορθώσει ν' απομακρύνει από τόν οικογένειά του τόν φάσμα τής πείνας.

Ψηλός και γεροδεμένος, δέν είχε πάθει ποτέ τόν τήν παραμικρή άρρώστεια.

Ένα βράδυ, όμως, ύστερα από τόν φαγητό, παραπονέθηκε, πώς τού πονούσε λιγάκι τόν κεφάλι, αλλά ή γυναίκα του τού έκανε μασσάς στο στέρνο, σύμφωνα με ένα παμπάλαιο έθιμο τού τόπου κι' ό πονοκέφαλος τού πέρασε. Πλάγιασε λοιπόν κι' αποκοιμήθηκε.

Κατά τή μεσάνυχτα, ή γυναίκα τού Μάριαν ξύπνησε από τή βρυγγήτ του. Ό άντρας της, χτυπώντας στον ύπνο του, σαν να προσπαθούσε να βγί από κάποιο τρομερό εφιάλτη, Προσπάθησε τότε να τού κάνει μασσάς στο στομάχι, άλλ' εκείνος δέν ξυπνούσε. Απορώντας γι' αυτό τόν γεγονός, ή γυναίκα του φώναζε μερικούς γείτονες, που έπιχειρήσαν να συνφέρουν τόν κοιμώμενο με τεχνητή αναπνοή. Όλες όμως οι προσπάθειές τους πήγαν τού κάκου. Ό Μάριαν Σένας έπαυσε σε μία στιγμή να χτυπιέται και να βογγά. Είχε πεθάνει ξαφνικά, χωρίς να ξαναοίξη τή ματία του.

«Ο θάνατος τού Σένας, — γράφει ό δόκτωρ Ν. Λάρσεν, σε μία μεγάλη άμερικανική έφημερίδα, — δέν ήταν μονάχα μία τραγωδία γιά τήν οικογένειά του, αλλά και μία έπι πλέ εκδήλωση ενός μυστηρίου, που ή έπιστήμη προσπαθεί να εξηγήσει από καιρό».

Ό Μάριαν, πραγματικά, ήταν υγιέστατος, όπως υγιέστατοι άλλωστε ήταν κι' άλλοι 130 Χαβανέζοι, που πέθαναν με τόν ίδιο τρόπο κατά τή τελευταία 25 χρόνια. Ό Σένας δέν υπέφερε ούτε από τήν καρδιά του, ούτε από άλλη καμιά οργανική πάθηση. Η νεκροψία απέδειξε, ότι δέν είχε δηλητηριασθή κι' ούτε ήταν θύμα τού άλκοολισμού. Πέθανε, απλούστατα, καθώς προσπαθούσε να ξυπνήσει από ένα «μπαγιά ρούτη», όπως λένε οι Χαβανέζοι, δηλαδή από ένα «όνειρο», που σκοτώνει.

Ό δόκτωρ Λάρσεν, που είναι ένας από τούς πιο γνωστούς γιατρούς τής Χονολουλού, δέν ήταν ή πρώτη φορά, που είχε άσχοληθή με τέτοιο μυστηριώδη θάνατο. Είχε κάνει τις παρατηρήσεις του και σε τρεις άλλες παρόμοιες περιπτώσεις, εκείνες τών Τζούλιαν Γκαίμπς, Τιμόθυ Άιμ και Τζάρντιν Άγκονον, που είχαν πεθάνει μέσα στον ύπνο τους προσπαθώντας ν' απαλλαγούν από κάποιο εφιαλτικό όνειρο.

Και σ' αυτές, όπως και σ' όλες τις υπόλοιπες περιπτώσεις, ή νεκροψία απέκλεισε κατηγορηματικά κάθε ένδεχομένο δηλητηρίασης. Σ' όλα τή θύματα τών όνείρων τού θανάτου, ό δόκτωρ Λάρσεν παρατήρησε τή ίδια συμπτώματα: σύσπαι των μυών τού προσώπου, όπως συμβαίνει στους κρεμασμένους, άφρους στο στόμα και σκούρες σκίες στα μάτια. Αυτά τή συμπτώματα προέρχονται από τή διακοπή τής κυκλοφορίας τού αίματος.

Ένας άλλος Άμερικανός γιατρός τής Χονολουλού, ό δόκτωρ Άλβιν Μαγιόσκα, έκανε συστηματικές παρατηρήσεις έπί 15 ολόκληρα χρόνια πάνω σ' αυτή τήν ανινιματική άρρώστεια. Σύμφωνα μ' αυτές οι μυστηριώδεις θάνατοι σημειώθηκαν μονάχα στις Φιλιππίνες και στη Χαβάη και τή ματιά τους ήταν αποκλειστικά άντρες, ηλικίας 30—40 χρόνων.

Όλες οι υποθέσεις κι' οι εξηγήσεις σχετικά μ' αυτούς τούς μυστηριώδεις θανάτους άποδείχθηκαν ως τώρα όλοτελα άσχημες, εκτός από μία, που φαίνεται νάχη κάποια βάση, χωρίς ωστόσο και νάχη άποδειχτή ως σωστή.

Νά ποιά είναι ή θεωρία αυτή: Τόν νευρικό σύστημα, ως γνωστόν, αποτελείται από δυό μέρη, τόν συμπαθητικό και τόν παρασυμπαθητικό. Τόν συμπαθητικό ρυθμίζει τή λειτουργία τών διαφόρων όργάνων τού σώματος και τόν παρασυμπαθητικό τήν άναπαύσι τους. Από τήν ισορροπία άνάμεσα στα δυό αυτά άνταγωνισόμενα μέρη τού νευρικού συστήματος εξαρτάται ή άρμονική λειτουργία τών όργάνων.

Έχει άποδειχτή λοιπόν, ότι διάφορα πειραματόζωα, στα όποια έχει διακοπή ή ενεργεία τού συμπαθητικού, ψοφούν με μεγάλη άγωνία, όταν τή τρομάζει κανείς.

Έτσι, γιά να εξηγηθούν οι μυστηριώδεις θάνατοι, που παρατηρούνται στα νησιά αυτά τού Ειρηνικού, διατυπώθηκε ή υπόθεση, ότι όφειλονται σε μία σοβαρή διατάραξη τής ισορροπίας άνάμεσα στο συμπαθητικό και τόν παρασυμπαθητικό. Ένα τρομερό όνειρο, λοιπόν, όταν τόν συμπαθητικό δέν λειτουργή έγιστα, όπως συμβαίνει κατά τή διάρκεια τού ύπνου, μπορεί να οδηγήσει στο θάνατο.

Αλλά κι' αν άποδειχθή ή θεωρία αυτή, θα πρέπει να εξηγηθή κατόπιν ένα άλλο γεγονός: γιάτί τή θείρα σκοτώνουν μονάχα άντρες; Πραγματικά, όλα τή θύματα αυτής τής παράξενης συγκοπής, άνήκουν στο ισχυρό φύλο.

Τό νομμένο νεφάρι

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΝ γνώρισα μία νύχτα, κατά τις τρεις μετά τή μεσάνυχτα, σε κάποιο απ' τή τόσα ύποπτα καμπαρέ τής Μανιμάρτης. Ήταν ένας παράξενος τύπος. Τόν λέγανε Πέδρο κι' ήταν Πορτογάλος.

Μου τόν σύστησε κάποιος καλός φίλος μου, Ίσπανός λαθρέμπορος. Και — δέν ξέρω γιά ποιό λόγο — ό Πέδρο μούδειξε εύθους άμέσως, απ' τήν πρώτη στιγμή, συμπάθεια κι' έμπιστοσύνη. Μά τόν συμπάθησα κι' εγώ άλλο τόσο, αυτόν τόν άνδρα, γιάτί παρ' όλο τόν σκοτεινό παρελθόν του φαινότανε χαλαρή τή τήμος κι' ειλίκρινης.

Έκείνο όμως που με τραβούσε περισσότερο απ' όλα κοντά του, ήταν τόν μυστηριώδες ύφος του.

Τά μεγάλα μαύρα μάτια του, τή σφιγμένα χείλια του, οι βαθιές ρυτίδες που αλλοκάνανε τόν μέτωπό του, τόν ανινιματικό και πάντα θλιμένο χαμόγέλο του, όλ' αυτά τή σημάδια μαζί μαρτυρούσαν πώς ό άνδρας έκεινος είχε ζήσει έντατικά, πώς είχε γνωρίσει πολλές περιπέτειες στο βίο του... κι' άκόμα πώς κάποιος μεγάλος καίμους τούτρωγε τή σωθικά!

Γρήγορα συνειδητάκαμε με στενή φίλια. Περνούσαμε τις νύχτες μας μαζί. Κι' έτσι κατάφερα σιγά-σιγά να διαβάσω μέσ' στην ψυχή τού Πέδρο.

Διαπίστωνα τότε, μ' εύκολονόητη κατάπληξη, πώς ό τραχύς αυτός άνδρας, ό τυχοδιώκτης αυτός, που ήταν ικανός να σκοτώσει τόν συνονιμητή του στην παραμικρή αντίρρηση που θα τούφερνε, ό σκοτεινός αυτός τύπος που είχε περάσει τή ζωή του μαζί με Ίνδους φακίρηδες και με διεθνείς ράπατεωνες, έκρυβε μέσ' στα στήθη του μία ευαίσθητη καρδιά ρομαντικού νέου.

Ένα βράδυ, μου άμολόγησε ό ίδιος τήν άδυναμία του: Τόν έκανε άρνακι τόν χαμόγελο ενός κοριτσιού. Μ' ένα καλό λόγο, γι' νάτανε μαλακός και μειλιχίος. Όνειρευότανε όλοένα ν' άγαπήθην, να νοιώση τόν πραγματικό έρωτα, μ' άποτέ δέν είχε βρεθί μία γυναίκα που να τόν άγαπήσει έτσι όπως ήθελε αυτός...

Κάποιο σούρουπο, που κάναμε μαζί ένα περίπατο στα παριζιάνικα βουλεβάρτα, μου φάνηκε μελαγχολικώτερος από κάθε άλλη φορά. Με τράβηξε μαζί του σ' ένα άπόκεντρο καφενείο, έπεσε βαρειά σε μία καρέκλα και παράγγειλε στο γκαρσόνι ένα βερμούτ. Τόν ήπτε μονορρούφι κι' ύστερα κάρφωσε τή ματιά του στο κενό...

Πέρασαν έτσι κάμποσα λεπτά τής ώρας, χωρίς να μιλήσουμε καθόλου, ούτ' αυτός ούτ' εγώ.

Τί σου συμβαίνει, Πέδρο; τόν ρώτησα έπιτέλους, διακόπτοντας τή βαρεία σιωπή.

Γύρισε και μούρριξε μία λοξή ματιά. Δίστασε λίγο κι' ύστερα μου έιπε:

—Έχω ένα προαίσθημα... πώς θα τήν ξαναδώ μια απ' αυτές τις μέρες!...

—Ποιόν θα ξαναδής; άπόρησα.

—Τή γυναίκα που άγάπησα και που μ' άγάπησε...

—Υπάρχει λοιπόν τέτοια γυναίκα; ρώτησα έκπληκτος. Μά έσύ μούλεγες, έδώ και λίγες μέρες, πώς δέν βρέθηκε άκόμα ή γυναίκα που...

—Ναί, σου τάλεγα, γιάτί δέν ήθελα να σου φανερώσω τόν μυστικό μου... Όχι πώς δέν σουχα έμπιστοσύνη, φίλε μου... αλλά δέν μ' άρεσε να μιλάω γιά τή ιερωτέρα μου αίσθήματα... Σήμερα όμως... σήμερα δέν μπορώ πιά να κρατηθώ!...

Κι' ό Πέδρο, άφου παράγγειλε και ρούφηξε ένα δεύτερο βερμούτ, άρχισε να μου διηγείται:

—Έν άπόγευμα, σε κάποιο χωριό τών Ίνδιων, ένας Ιθαγενής φύλαρχος είχε βαλθή να μου πάρη τήν καραμπίνα μου, προσφέροντάς μου γι' άντάλλαγμα ένα ύπεροχο όλογο, κάμποσα δώρα άγριμιάν κι' ένα φλασκι ντάπιο ρακή. Έκεί που προσπαθούσα λοιπόν να τού εξηγήσω πώς δέν ήταν γιά τούλλημα τόν ντουφέκι μου, πρόβαλε ένα κοριτσάκι κι' έιπε κάτι τι στον Ίνδο.

—Δέν θάταν πάνω από δώδεκα χρονών. Μούκανε όμως άντίκωσι ή γαλήνια όμορφιά τού προσώπου της κι' ή σοβαρή έκφρασι τών πελώριων μαύρων ματιών της. Η καρδιά μου άρχισε να χτυπά δυνατά, με μία παράξενη συγκίνηση...

—Είν' ή κόρη μου... μού εξήγησε με περηφάνεια ό Ίνδος, καταλαβαίνοντας τόν θαυμασμό μου.

—Κόρη σου; μουμυρίσασα μηχανικά.

—Κι' ύστερα πρόσθεσα ξαφνικά:

—Άκουσε! Άν μού τή δώσης, θα πάρης τήν καραμπίνα μου, μαζί με διακόσιες σφαίρες!

—Ό Ίνδος μούρίριξε μιάν άγρια ματιά και κούνησε άρνητικά τόν κεφάλι του.

—Δέν ξέρω τί μ' έπιασε τότε...

—Σήκωσας ξαφνικά τήν καραμπίνα που κρατούσα, χτύπησα τόν Ίνδο

«Υστερ' άρπαξα τή μικρή στην άγκαλιά μου, πήδησα στ' όλογο τού πατέρα της κι' έφυγα σαν άστραπή...»

στο κεφάλι με τόν κοντάκι και τόν ξάπλωσα χάμω άναίσθητο. Υστερα άρπαξα τή μικρή στην άγκαλιά μου, πήδησα στ' όλογο τού πατέρα της κι' έφυγα σαν άστραπή...

—Τήν πήγα στο πρατήριο που είχα άνοίξει μέσ' στη ζούγκλα, πολλά μιλία μακριά απ' τόν χωριό της. Και πέρασα μαζί της έξη μήνες παραδεισιακής εύτυχίας!

—Ήταν ή πρώτη γυναίκα που άγαπούσα μ' όλη μου τήν καρδιά... ή πρώτη γυναίκα που μ' άγαπούσε έτσι όπως άνειρεύόμουν ν' άγαπηθώ!

—Ναί, ή Ναάμα με λάτρευε. Μ' έβλεπε σαν ήρωα, σαν θεό της.

—Ένα βράδυ όμως, γυρίζοντας απ' τόν κυνήγι, βρήκα έρημη τήν έρωτική φωλιά μου. Η μικρή μου Ναάμα είχε χαθί!

—Τού κάκου τήν άναζήτησα παντού. Πήγα στο χωριό τού πατέρα της. Μά κι' αυτός είχε χαθί από καιρό, και κανείς δέν ήξερε τί είχε άπογίνει.

—Η άπελπισία μου μ' έκανε να έγκαταλείψω τής Ίνδους και νάρθω έδώ στο πολυθρόνο Παρίσι, ζήτώντας να ξεχάσω τήν άγάπη μου...

—Ό Πέδρο σάπασε. Είχε τελειώσει τήν ιστορία του.

—Δέν ξέρω, πρόσθεσε σε λίγο, μα νοιώθω αυτές τις μέρες ένα άνεξηγίτο προαίσθημα πώς θα ξαναδώ πολύ σύντομα τή Ναάμα! Κι' αυτό με φοβίζει... ένώ θάπρεπε μάλλον να με γαμήξη από χαρά!...

—Όταν φύγαμε απ' τόν καφενείο, ό Πορτογάλος με παρακάλεσε να τόν συνοδέω ως τόν σπίτι του. Δέν άντιήθηκα να τού κάνω τή μικρή αυτή χάρι που μου ζήτησε.

Μόλις φτάσαμε εκεί, ό θυρωρός τόν πληροφορήσε πώς είχαν φέρι ένα δέμα γι' αυτόν. Ό Πέδρο τόν πήρε, κι' άνεβήκαμε ύστερα μαζί στην κάμαρά του. Όταν όμως τ' άνοίξε ένα φριχτό ούρλιασμα άγαλιών βγήκε απ' τή χείλη του.

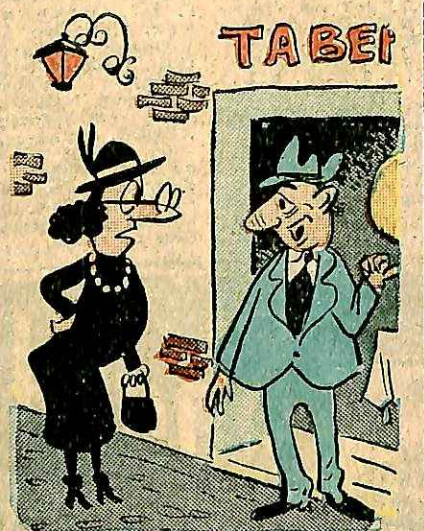
Τόν δέμα είχε μέσα ένα κεφάλι — τόν βαλσαμωμένο κεφάλι μιάς κοπέλλας, μιάς νέας Ίνδης — κι' ένα σημείωμα, σε Ινδική γλώσσα, που μου τόν μετάφρασε ύστερα ό Πέδρο:

«Χ:ένια τώρα έψαχνα να βρώ τή διεύθυνσί σου, γιά να σου στείλω τόν κεφάλι τής κόρης μου, που τήν άγάπησες και σ' άγάπησε. Τώρα που έμαθα έπιτέλους που μένεις, σου στέλνω τόν μικρό αυτό ένθύμιο. Είμαι βέβαιος πώς θα σου φέρη μεγάλη χαρά...»

ΧΟΥΑΝ ΜΠΙΕΜΕΒΕΝΤΕ

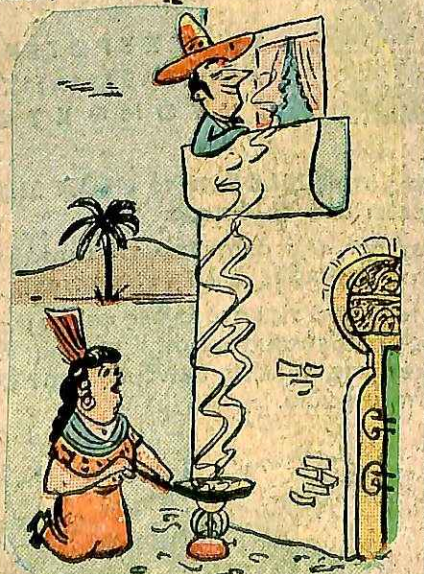
Χωρίς λόγια.

—Πάλι απ' τήν ταβέρνα

βγαίνεις;

—Και τί θέλεις, να μείνω

Γιά τήν κατάκτηση τού σκληρόκαρδου καλοφαγά!...

Ή ανατολίτικο

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ή δουλειά τρώει τον αφέντη!...

Ο Ναστραδίν Χάτζας είχε βαρεθεί πιά τη μέση ζωή του στο χωριό και δεν άφηνε ευκαιρία που να μη ξεσπάσει στη δύστυχη Φατιμέ:

— Εσύ φταίς, γυναίκα, που κοιτεύω να πεθάνω και δεν αξιώθηκα να βάλω ένα φλουρί στην άκρη!... της έλεγε, γεμάτος πίκρα και παράπονο.

Εκείνη όμως συντηριζόμενη απ' τις γκρίνιες του, δεν έβγαζε ταίμουδιά και συνέχιζε τη δουλειά της.

— Αν δεν έφευγα στα δίχτυα σου, θα ήμουν σήμερα μεγάλος και τρανός... συνέχιζε ο Χάτζας.

— Και γιατί, Ναστραδίν; άπορούσε η Φατιμέ.

— Και ρωτάς; άγρίευε ο Χάτζας. "Αν δεν σε παντρεύομαι, θα είχα φύγει από δω και θα ήμουν τώρα πλούσιος αγάς στην Πόλη. Έτσι έκανε κι ο ξάδερφός μου, ο Αλής, που μονάχα βεζύρης του Σουλτάνου δεν έγινε ακόμη!...

— Άντρα μου, σόρε κι εσύ στην ευχή του Προφήτη, και φύγε απ' τον τόπο μας για μένη, η Φατιμέ και πήγε στην κουζίνα να μαγειρέψει.

Μάλα που δύναμι και κουράγιο πιά για να ξεσηκωθεί ο Ναστραδίν, τώρα στα γεράματα και να μη σέ σκοτούρες και περιπέτειες.

— «Μα τον Άλλάχ, δεν το κούναω από δω για όλα τα πλούτη του κόσμου!» είπε από μέσα του, ρουφώντας ηθονικά τον ναργιλέ του...

Μά δεν πέρασε πολύς καιρός και μία μέρα ήρθε ένα γράμμα στο κονάκι του Ναστραδίν από την Πόλη. Τού μνηστούσε μ' αυτό ο Αλής να σηκωθεί και να πάει άμέσως κοντά του: «Έλα, Χάτζα μου, εδώ γρήγορα, τού έγραψε ο ζαμπλουός συγγενής του. Μά τον Άλλάχ, σου λέω, στην Πόλη μαζεύουμε τους παρδές με το φτυαρί!...

Ο Ναστραδίν όμως δεν το πολυπίστεψε. — Θέλει να με βοηθήσει, φαίνεται, ο Αλής, πούμασε την κατάντια μου... Μά εγώ δεν πάω να μείνω στον άντα του και να μ' έχη σαν ζητιάνο!... είπε πεσμονμένος ο Χάτζας κι έσκισε το γράμμα.

Αλλά πριν περάσει μία βδομάδα, τοδρβε ξανά καινούργιο γράμμα: «Άνιτε, ξάδερφε, σπύκα κι έχα γρήγορα στην Πόλη. Σ' όρκίζομαι, σ' όνομα του Προφήτη, πως εδώ πέρα οι πλούσιοι πετάνε τα φλουριά στους δρόμους κι οι φτωχοί δεν έχουνε παρὰ να τα μαζεύουν από κάτω!...

Ο Χάτζας πείστηκε στο τέλος κι άποφάσισε να φύγει από το χωριό του. Μά από την άρχή ακόμη τού ταξιδιού του ο Ναστραδίν άρχισε να στενοχωριέται.

— Έχει γούστο να με γέλασε ο Αλής, άναρωτιόταν συνεχώς.

Όταν έφτασε σ'α μισά του δρόμου, λίγο έλειψε να γυρίσει πίσω.

— Κι' αν γίνεται σκοτωμός για το ποιός θα πάρη τα φλουριά απ' τους δρόμους; είπε μία στιγμή ο Ναστραδίν φοβισμένος. Λες να γυρίσω μισός άνθρωπος στο χωριό μου;

Μά τὰ κατάφερε στο τέλος κι' έβγαλε πέρα όλο το ταξίδι.

Κι' όταν έφτασε στην Πόλη, η πρώτη του δουλειά ήταν να κυττάει κάτω στους δρόμους... Και με την πρώτη ματιά πού έβριζε, κόντευε να τρελασθί απ' τη χαρά του! Ένα χρυσό πεντάλικο γυάλισε στο δρόμο!...

— Μπράβο Αλή, έτσι όπως τὰ είπες είναι! μουρμούρισε ο Ναστραδίν. Νάχης την ευχή μου, που δέ με γέλασες...

Κι' ετοιμάστηκε να σκύψει για να πάρη το πεντάλικο, πού ποιός ξέσει ποιός το είχα χάσει!...

Μά ξαφνικά, χαμογελώντας πονηρά ο Χάτζας, έδωσε μιά στο γαϊδάρό του και συνέχισε το δρόμο του.

— Ούφ, άδερφέ! Έκανε βαρεσιμένη, πρῶτη κιόλας μέρα ποθούσα εδῶ. Άς ξεκουρασθῶ πρῶτα καμιά βδομάδα κι' ύστερα... βλέπουμε!...

Κι' έχασε έτσι το πεντάλικο.

Ναστραδίν Χάτζας

Φατιμέ

Αλής

Προφήτης

Ζαμπλουός

Σουλτάνος

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Χάτζας

Αλής

Φατιμέ

Ναστραδίν

Η ΓΕΝΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

ΝΕΑΝΙΚΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

Α θέλετε, βέβαια, ν' ανανεώσετε την γκαρνταρόμπα της κορούλας σας για να βρεθεί κι' αυτή μαζί με σας έτοιμη ν' αντιμετωπίσει τη νέα εποχή που μας έφθασε. "Ας δούμε λοιπόν τι της χρειάζεται."

Πρώτα απ' όλα εφοδιάστε την μ' ένα σύνολο βέστας και φούστας που είναι απαραίτητο. Προτιμήστε για την κατασκευή του ένα από τα χονδρά λινά, που είναι τόσο της μόδας εφέτος. Δεν τσαλακώνονται και γι' αυτό είναι πρακτικώτατα. Η φούστα μπορεί να είναι ευθύγραμμη ή «έξοχα» με φαρδιές κουφωτές πιέτες. Η βέστα ριχτή με μία ντεκούπ στο κάθε πλάι, που μπορεί να σχηματίζει και τσέπες οριζόντιες κοφτές, τοποθετημένες χαμηλά. Τα μανίκια γίνονται τρουά κάρ ή πιο μακρύτερα, αλλά πάντα με μακροκόλλησι τοποθετημένη χαμηλά.

Μια δολοκλήρη σειρά από μπλουζίντσες θα δίνουν κάθε φορά μία διαφορετική μορφή στο σύνολο. Συνδυάζονται καλύτε ομοιόμορφα και άλλοτε με αντιθέσεις χρωμάτων. Τα μανίκια ακολουθούν κι'

αυτά μεγάλη ποικιλία όσον αφορά το μήκος φθάνοντας στο άνω το όριο του κορμού. Φυσικά θα έδουμε και μπλουζίντσες άμπτυγες χωρίς διόλου μανίκια.

Τα υφάσματα που χρησιμοποιούμε για μπλουζίντσες είναι μονόχρωμα, ριγέ, καρρεδάτα και έμπριμέ, βαμβάκερα ή μεταξωτά ή λινές.

βατίστες ή νάυλον. "Επειτα έρχόμαστε στα φουρέματα που κι' αυτά πρέπει να υπάρχουν στην γκαρνταρόμπα των κοριτσιών μας. Πότε απλά από έμπριμέ ποπλίνα, που εφέτος παρουσιάζεται στα πιο ζωηρά χρώματα, πότε από λινά υφάσματα και διάφορα μεταξωτά. Η ακούνη ζανναί χορσινίει με κοντά μανίκια και πολλές φορές μ' ένα κολληστικό γιακάκι στον λαιμό. Οι φοβότες γίνονται φαρδείς με φάρδος που αρχίζει άμέσως από τη μέση με σουρίτσες ολοτρίγυρα. Η γκρό κορδέλλα παίζει μεγάλο ρόλο χρησιμοποιούμενη για μία φαρδιά ζώνη στο χρώμα που κυριαρχεί στο έμπριμέ ή γαρνίρει τη φούστα με κάθετες «ένκρουστασιόν».

"Ένα άλλο υφάσμα που είναι πολύ της μόδας είναι το βαμβάκερο φάιν, που χρησιμοποιείται για πιδ άμπτυγες φουστάνκιες πότε μονόχρωμο και πότε φασόνι."

Για τις άμπτυγες τουαλετίτσες να προτιμάτε τα εφαρμοστά κορσά, τα μακρύνοντα με φούσκα, ή φούστα που φαρδεύει με σουρές ή μπορεί να καταλήγει και σε φαρδύ σουρωτό βολάν.

Τα γαρνιρίσματα με βελούδινη κορφούστες. Η μεγάλη μόδα εξ άλλου των μπολερό εφαρμόζεται και στις κοπέλλες.

Συνδυάζεται με τουαλετίτσα, που δεν έχει μανίκια και είναι αρκετά ανοικτή στον λαιμό. Τα μπολερό γίνονται πολύ κοντά — μόλις καλύπτουν το στήθος. Το καλύτερο σχέδιο για την τουαλετίτσα που θα συνοδεύεται με μπολερό είναι το σχέδιο Πρενσές. Δηλαδή πολύ εφαρμοστό κορσά, με την μέση πολύ τσιμισμένη και τη φούστα με άνοιγμα προς τα κάτω. Αυτό το σχέδιο φυσικά δεν χρειάζεται ζώνη και δολοκλήρο το φόρεμα έχει την χάρι μονοκόμματης τουαλετίτσας.

Η μεγάλη μόδα των φορεμάτων χωρίς μανίκια που θα επικρατήσει το φετινό καλοκαίρι θα εφαρμοστεί ιδιαίτερα στις νέες κοπέλλες και στις πιο μικρές. Κάθε κοριτσάκι θα έχει κι' από ένα-δύο φουστάνκιες χωρίς μανικιάκια που είναι τόσο ταιριαστά με την εποχή.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Τα καλοκαιρινά καπέλλα, όπως σας είπαμε σε προηγούμενο άρθρο μας, κάνουν μία έντονη διαφορετική εμφάνιση εφέτος. Το κυριώτερο τους χαρακτηριστικό είναι ότι συνδυάζονται όχι μόνον με το φόρεμα που συνοδεύουν, αλλά και με την ψυχική μας κατάσταση.

Ναι, μη σας φαίνεται παραδοξολογία αυτό που σας λέμε. Υπάρχουν καπέλλα καμωμένα για να κρύβουν λυπημένα ματάκια ή προσωπικά κουρασμένα, άλλα πάλι που υπογραμμίζουν τη λάμψη των ματιών και την άκονοβολία του προσώπου.

Γι' αυτό λέει η Γαλλίδα: «Νά ιδώ τι καπέλλο φοράς για να καταλάβω πώς αισθάνεσαι».

- 1) Με μία έμπριμέ ποπλίνα κάνετε την ώραία αυτή τουαλετίτσα που είναι κατάλληλη για κοπέλλες 17 χρόνων, 2 και 3) Φορεμάτκι με κορσέλι μπουστό από λινό μπρίκ ή δ.τι άλλο χρώμα προτιμάτε. Συμπληρώνεται με ένα πολύ κοντό μπολερό.
- 4) Μπλουζά από κόκκινη ποπλίνα με άσπρες βούλες για κοπέλλες 16 χρόνων.

5) Σύνολο από λινό μπλέ ντιέ, γαρνιρισμένο με βελούδιες άσπρες.
6) Μέσα από τη ζακέττα του συνόλου υπ' αρ. 2 φοριέται αυτή η ριγέ μπλουζά.

σημους κομμωτάς του Παρισιού θέλει κάπως μακρύτερα τα μαλλιά για να τα συγκεντρώσει στον αυχένα. Χωρίς μπουκλές, με πλατείες δοντουλασιών που ξεκινώντας από το επάνω μέρος του κεφαλιού φθάνουν ως τις άκρες. Κάποτε στολίζει με μία φροντίδα ασύμμετρη το μέτωπο, ενώ για τα βράδια περιορίζει τα μαλλιά που συγκεντρώνονται στον αυχένα σ' ένα άραχνοφάντο τουλι σχεδόν άορατο που στολίζεται με μικροσκοπικά ανθάκια.

Η Έλίζαμπετ Άρντεν θέλει χτενίσματα που περιβάλλουν το πρόσωπο χωρίς να προσθέτουν όγκο και τα βράδια στολίζει πάντοτε τα μαλλιά με στράς.

Ο Φερνάν Ρομπέρ λανσάρει το χτενίσμα «μπούλ». Δηλαδή αφήνει έντελως ελεύθερο το μέτωπο και δίνει στα μαλλιά μία κλίση εμπροστών που την επιτυγχάνει με ανάλογο κόμμο των μαλλιών σ' αυτό το μέρος ενώ τα υπόλοιπα μαλλιά αφήνονται μακρύτερα για να σχηματίσουν την «μπούλ».

Ο Μαρσέλ Πρεβό θέλει τα μαλλιά ούτε πολύ κοντά ούτε πολύ μακρύτερα, σε μία γρομμή που θυμίζει την «κούπ παζ» μολονότι δεν δίνει αυτή την ονομασία στο χτενίσμα του. Μία χαριότρα στη μέση του κεφαλιού κάνει τα μαλλιά να πέφτουν γύρω από το πρόσωπο και τότε με μία κατάλληλη «μίζ αν πλ» τους δίνει την κλίση που τα γυρίζει σε τρόπο που να σκεπάζουν λίγο το μέτωπο και τα μισά αυτιά.

Ο Μισέλ Καζάν δεν λανσάρει ωρίσμενο χτενίσμα, αλλά ανάλογα με το κάθε πρόσωπο δημιουργεί επί τόπου ένα χτενίσμα δικής του έμπνεύσεως. Πότε στρογγυλεύει το πρόσωπο, αν είναι μακρουλό, πότε κάνει ένα χτενίσμα που να αφαιρεί από το στρογγύλεμα του προσώπου κ.ο.κ.

ΤΙ ΠΡΟΣΕΧΕΙ Η ΠΑΡΙΖΙΑΝΑ

Έκείνη, που κάνει την Παριζιάνα να ξεχωρίζει μέσα σ' όλες τις άλλες γυναίκες είναι ότι επιδιώκει πάντα την αρμονία. Είτε απλά πρώινα είναι ντυμένη είτε για βράδυ, θα προσέξει να μην έχει τίποτα πάνω της που να μην είναι σε αρμονία με το σύνολο.

Το παπούτσι της, η τσάντα της, η εσάρπα, η ζώνη, τα γάντια όλα θα είναι καλοφροντισμένα. Μ' ένα τίποτα ξέρει να δίνει μία χαριότρα, μένι ντά στο σύνολο και το τίποτα αυτό είναι κάποτε ένα φιογκάκι, ένα τριγύνα από μουλίνα δεμένο με χάρι στον λαιμό, ένα λουλούδι στην μπουτονιέρα, ένα μαντηλάκι στην τσεπούλα της μπλούζας ή του ταγιέρ, ένα κλιπ, ένα πικετένιο γιακάκι. Είναι όμως το κάτι αυτό στη θέση του και έναρμόνισμα με το σύνολο.

Φροντίζει να μη φορέσει ποτέ φανταζή εσάρπα με έμπριμέ φόρεμα, γιατί ξέρει πως το έμπριμέ θέλει απαραίτητως μονόχρωμη εσάρπα.

Ξέρει πως η γτεκοτέ γόβα είναι πολύ κατάλληλη για να συνοδεύει μία βραδυή τουαλετίτσα, αλλά ότι με το σεμιάζε φορεμάτκι της ή με το ταγιέρ της θα διαλέξει ένα «μοκασαίν» με χαμηλό τακούνι.

Πολλές φορές ξέρει ότι αν συνδυήσει παπούτσια και τσάντα ή παπούτσια και ζώνη θα έχει επίτυχση ένα όμορφο σύνολο. Όπως επίσης ξέρει ότι δεν πρέπει ποτέ να παραμελή τα γάντια της, γιατί κι' αυτά συντελούν στο κομψό σύνολο. Αποφεύγει πάντα να φορή το ίδιο φόρεμα τα πρωινά και το ίδιο τ' απογεύματα, γιατί ξέρει πως αυτό είναι πάντα εις βάρος της κομψότητάς της. Αυτά όλα κάνουν την Παριζιάνα κομψή και καλοβαλμένη.

ΕΜΕΡΑΛΔΑ

Οι μικρές φόρμες που φοριούνται αρκετά μπροστά συντελούν στο να κρατούμε τα μυστικά μας... Οι άλλες που φοριούνται με κλίση προς τα πίσω διακρίνουν ότι δεν έχουμε τίποτα να κρύψουμε.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό των καλοκαιρινών καπέλλων είναι οι πολύ μεγάλες καλόντες είτε για κανονική πρόκειται, είτε για τόκες, ακόμη και για μπερέ.

Τα μπούρ είναι ή πολύ μικρά ή άνυπαρκτη, εκτός φυσικά από ώριμα σχήματα που θέλουν μεγάλα μπούρ, όπως είναι οι καπλίνες, οι παναμάδες, τα κλός.

Κάτι που προσθέτει στον όγκο της καλόντας είναι τα γαρνιρίσματα λουλούδια ή κορδέλλες που τοποθετούνται ολοτρίγυρα και αρκετά πεταχτά. Μη φαντασθήτε όμως ότι όλα αυτά κάνουν τα φτερινά καπέλλα να είναι βαρύτερα. Τυπαντάν είναι πολύ ελαφρά εξ αιτίας των υλικών, από τα οποία είναι καμωμένα.

Μπορεί να βλέπουμε χονδρές παγισσόν είναι όμως ελαφρύτατες. Επειτα έχουμε κάτι άλλες ψάφες τόσο λεπτές και τόσο μαλακές που μοιάζουν σαν μεταξωτές.

Τα χρώματα, που συνηθίζονται είναι όλα τα παστέλ λιγάκι τονισμένα και πολλά άσπρα. Μη ξεχνούμε ότι το λινό είναι επίσης υλικό που χρησιμοποιείται πολύ για καλοκαιρινά καπέλλα. Όχι μόνον μπερέ θα ιδούμε καμωμένα από λινό, αλλά και άλλα σχήματα. Θα χρησιμοποιηθεί επίσης πολύ το ζερζέ ιδίως για καπέλλακια σπόρ σε είδος τουρμπάν, μπερέ και άλλες μικρές φόρμες.

Μη ξεχνούμε εξ άλλου το πικέ που το χρησιμοποιούμε αφού το περάσουμε μία πολύ ελαφριά κόλλα.

Άλλες ψάφες, που θα φορεθούν είναι ή πολύ ψιλή πικώ, το κρένο, ή σελοφάν, ή λαίζα.

Το ταμπουρέν είναι μία φόρμα που ταιριάζει ιδιαίτερα σε πολύ νέα πρόσωπα. Όσο για τα βραδυνά καπέλλα αυτά θα αναγκάζουν κάθε κοκέττα κυρία να αλλάξει το χτενίσμα της για να το προσαρμόσει στο καπέλλο της, που μπορεί να είναι μικρό, αλλά δεν αποκλείεται να είναι και καπλίνα ιδίως αν πρόκειται για συγκέντρωση σε ύπαιθρο.

ΤΟ ΑΝΑΛΟΓΟ ΧΤΕΝΙΣΜΑ

Καθώς καταλάβαμε απ' όσα είπαμε παραπάνω κάθε καπέλλο θέλει και το ανάλογο χτενίσμα. Αλλά μη ξεχνούμε ότι όσο και αν η μόδα λανσάρει καπέλλα για κάθε ώρα της ημέρας, πολλές είναι οι γυναίκες που αγαπούν το ξεκαπέλλωμα...

Νά όμως ένας παραπάνω λόγος να νάνι ωραία χτενισμένες.

Το χτενίσμα πιο πολύ ίσως κι' από το καπέλλο ή το φόρεμα μεταβάλλεται συχνά, τα τελευταία ιδίως χρόνια. Οι Παρισινοί κομμωτάδες δεν στέκονται ούτε δυο μήνες στο ίδιο χτενίσμα και περνούν αλληλοδιαδοχώς από το ένα στο άλλο.

Δεν προφθάνομε να κάμωμε ένα χτενίσμα, να καταλάβωμε αν μάς πιά και μαθαίνουμε ότι δεν είναι πιά της μόδας. Πρέπει να το αλλάζωμε. Και όταν μὲν κρατάμε μία βασική γραμμή ή μετατροπή είναι εύκολη. Τι γίνεται όμως όταν από κοντά τα μαλλιά πρέπει να γίνουν με μιάς μακρύτερα;

Ο Άντουαν π. χ., ένας από τους πιο διά-

Α) Καπελλάκι σε σχήμα «ταμπουρέν» καμωμένο από φάθα και γαρνιρισμένο με γκρό-γκραίν και ένα φτερό.
Β) Άλλο ένα «ταμπουρέν» από ζωτική ψάθα. Ο τεπές ή του σχηματίζεται από ντροπαρισμένο ζερζέ έμπριμέ ή από μουλίνα μονόχρωμη. Γ) Κι' ένα άλλο είδος «ταμπουρέν» από ψάθα «σιζόλ» γαρνιρισμένο με μία φαρδιά κορδέλλα γκρό-γκραίν. Δ) Μακρό κλός από «σιζόλ» λευκή, εύκολοφόρετο και κομψό. Είναι άσπρο και γαρνίρεται με φαρδιό κορδέλλα.

ΥΠΟ ΖΥΛ ΣΑΝΣΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο μικρός Ραούλ Ντελακούρ, όρφανός στον κόσμο ζούσε στο Σανλί, μαζί με τις τρεις γεροντοκόρες θείες του, που τον είχαν πάρει στο σπίτι τους από συμπόνοια. Ο Ραούλ εργαζόταν στο συμβολαιογραφείο του Ντυφουρ και μία ημέρα αντί να φροντίσει για τις δουλειές του γραφείου, προτίμησε να πάει στο αεροδρόμιο, για να δει πού θα πετούσε ένας δημοφιλής αεροπόρος. Εκεί όμως είχε πάει και ο συμβολαιογράφος και, φυσικά, όταν τον είδε του έκανε αυστηρές παρατηρήσεις. Έπειτα πήγε στις θείες του και τους είπε ότι δεν μπορούσε πια να κρατήσει το μικρό στο γραφείο του. Όταν γύρισε ο Ραούλ, εκείνες τον περιόριζαν στο δωμάτιό του.

3ον Πατέρα μου!... Δυστυχισμένο μου πατέρα, γιατί μούφυγες;... Γιατί μ' άφησες μονάχο;...

Τη στιγμή εκείνη άνοιξε η πόρτα και μπήκε η υπηρέτρια, η Ιουστίνια, που του έφερε ένα πιάτο σούπα και λίγο ψωμί. Η καλή κοπέλλα λυπήθηκε το παιδί βλέποντας το να κλαίει με την καρδιά του και πηγαίνοντας κοντά του του είπε:

— Κύριε Ραούλ, μη κάνετε έτσι... Κάνετε μήπως καμιά τρέλλα; Δεν πειράζει, όλα τα παιδιά κάνουν τρέλλες. Άλλη φορά να ελίσσεται φρόνιμος... Σ' ηρώδητε τώρα να φάτε τη σούπα σας. Μην κλαίτε κι' εγώ, πριν κοιμηθώ, θα σας φέρω κρυφά ψητό κρέας και φρούτο.

Ο Ραούλ συγκινήθηκε με την καλωσύνη της Ιουστίνιας. Ένοιωσε τόσο ερημιά γύρω του, που το δείγμα από της αγάπης της, του δώσε θάρρος. Είχε ανάγκη από στοργή, από έναν καλό λόγο. Σ' ηρώδητε τότε, κοούσιτε τα δάκρυά του και της είπε:

— Έχεις δίκιο, Ιουστίνια. Έφταιξα και τώρα πληρώνω την τρέλλα μου. Άλλα με τα κλάματα δεν βγαίνει τίποτα... Φέρε μου λίγο ψητό, θα σε περιμένω, Ιουστίνια...

— Μείνετε ήσυχοι, κύριε Ραούλ. Και μην εναγκαλιάζεστε... Έτσι είναι η ζωή... Έχει βάσανα, πολλά βάσανα... Άλλα πρέπει να κάνουμε υπομονή...

Όταν έφυγε η Ιουστίνια, ο Ραούλ άκουσε στον κήπο θάρροβο και όμιλεις. Τέντωσε το αυτί του και ξεχώρισε τις φωνές των θείων του που κουβεντιάζαν με κάποιον άντρα. Έρριξε τη ματιά του στο ρολόι, ένα ωραίο ρολόι, δώρο του πατέρα του, και είδε πως ήταν εννιά.

Ήξερε, ότι την ώρα αυτή η θεία Αίμιλία είχε σφολίσει πόρτες και παράθυρα και πήγαινε για ύπνο. Και τώρα τούκαμε εντόπωσι πως ήταν ακόμα στο πόδι οι θείες του και μάλιστα δέχτηκαν τόσο άγρια επίσκεψη!...

Ο Ραούλ, περίεργος, νόμιζε χρέος του να μάθει ποιος ήταν ο νυχτερινός αυτός επισκέπτης. Και χωρίς να θυμηθεί την αυστηρή διαταγή της θείας Αίμιλίας, που του είχε τονίσει να μην κοιμηθεί από την κάρμα του, βγήκε από κεί και πετάχθηκε στον κήπο.

Η πόρτα της τραπεζαρίας ήταν ανοιχτή, γιατί εκείνος ζούσε. Μία κρεμαστή λάμπα σκόρπιζε ένα νέο άντρα, που φορούσε κυνηγετική στολή τρεις γεροντοκόρες.

Ο μικρός τον γνώρισε αμέσως. Ήταν ο φαρμακοποιός Τορπέν. Ένας εθιμικός κι' αμέριμος κια δεν τα πλήρωνε τακτικά. Πολλές φορές ο Ραούλ είχε ακούσει τις θείες

να τον κατηγορούν ότι παρατούσε το φαρμακείο του για να πηγαίνει σε κυνήγι και σε εκδρομές με πόδηλατο.

Αντίθετα ο μικρός ένοιωσε μία ιδιαίτερη συμπάθεια στον καλόν εκείνον άνθρωπο, γιατί δυο-τρεις φορές του είχε προτείνει να τον πάρει μαζί του στο κυνήγι, που, όπως του έλεγε, ήταν μία ωραία απασχόληση.

Η αλήθεια ήταν, βέβαια, ότι το φαρμακείο δεν πήγαινε καθόλου καλά. Γι' αυτό δυσκολευόταν ο Τορπέν να πληρώσει τα νοίκια του, πράγμα που έκανε τις δεσποινίδες της οδού Σαντί - Αλνιάν να τον κατηγορούν.

Από εκεί που βρισκόταν ο Ραούλ άκουγε καθαρά τη συζήτησή τους. Οι γεροντοκόρες του έκαναν παράπονα για τα νοίκια που καθυστέρουσε, κι' η θεία Αίμιλία του έλεγε - με τη διαπεραστική της φωνή:

— Κύριε Τορπέν, δεν μπορούμε να περιμένουμε! Δεν είναι κατάστασι αυτή. Μας έχετε δώσει το λόγο σας ότι τα δυο τελευταία νοίκια θα μας τα δινάτε την πρώτη Ιουνίου. Σήμερα είναι είκοσι και ηρώδα με μας πηθεύει ότι δεν μπορείτε να μας ξεφλήσετε. Λοιπόν, είμαστε και οι τρεις αδελφές σύμφωνες να σας κάνουμε έξωση στο τέλος του μηνός, αν δεν μας πληρώσετε. Ο συμβολαιογράφος μας έχει πάρει την εντολή μας να κάνει ό,τι επιβάλλει ο νόμος!

Οι αδελφές περίμεναν ν' ακούσουν την τελευταία λέξη του νοίκιαστού τους. Και αν άρχιζε πάλι τις υποσχέσεις, είχαν πάρει την απόφαση να μη φανούν καθόλου υποχωρητικές. Άλλα στον Τορπέν δεν έκανε καμιά εντύπωση η απειλή τους. Τους τόνισε μάλιστα τα εξής:

— Αγαπητές μου δεσποινίδες, έχετε μεγάλο δικίωμα... Πεταίτε με στο τέλος του μηνός. Θα μου κάμνετε μάλιστα μεγάλη χάρη!...

Ο Ραούλ πρόσεξε τη στιγμή εκείνη ότι οι θείες του είχαν απομνημόνευσε κατάπληκτες.

Τους είχε κάνει εντόπωσι η δόξα που με την όποια ο Τορπέν είχε δεχθεί τη δήλωσή τους για την έξωση. Ώστε δεν τον πείραζε η ντροπή της εξώσεως και η χρεωκοπία του φαρμακείου του. Γι' αυτές όμως ήταν κάτι το σοβαρό, το σπουδαίο!...

— Μά, αδελφή, είπε η Γερτρούδη, αυτό είναι φοβερό! Πού έρτασε πια ο κόσμος; Δεν υπάρχει πια ούτε τιμή, ούτε αξιοπρέπεια, ούτε τίποτα!...

Ένα εθιμικό γέλιο του Τορπέν απάντησε στα λόγια της.

— Δεσποινίδες μου τους είπα, θα σας δώσω αμέσως μία εξήγησι: Θα μου κάμνετε μεγάλη χάρη να με εξώσετε. Γρατί από πολλόν καιρό τώρα έχω καταστρώσει ένα σχέδιο στο μυαλό μου, που δεν μπορώ να το πραγματοποιήσω. Έγώ δεν γεννήθηκα για να κι' ω το φαρμακείο στο Σανλί. Δεν μου ταίριαζε το επάγγελμα αυτό. Έχω άλλα όνειρα! Μ' αρέσουν τα κυνήγια, οι περιπέτειες... Έκανα τ' αδύνατα δυνατά να συμβιβάσω τις κλίσεις μου με το επάγγελμά μου. Είσα όμως ότι με τραβούσαν τα πρώτα, γι' αυτό και παραμέλησα το φαρμακείο και δεν έχω να σας πληρώσω τα νοίκια. Πήρα, λοιπόν, την απόφαση να κάμω κάτι άλλο.

— Τι θα κάνετε; τον ρώτησε η Λευκή.

— Θα προσπαθώ να κάνω κάτι, απάντησε χαμογελώντας ο φαρμακοποιός, κάτι που να κερδίσω πολλά χρήματα, να κάμω περιουσία. Σ' αυτόν όμως τον μικρό τοπο, όσο και να θέλω να εργασθώ, δεν βγαίνει τίποτα. Έτσι έχω πάρει την απόφαση να φύγω, να εκπαιρσώ. Και θα πάω σε καινούργιες χώρες, που

— Τι θα κάνετε; τον ρώτησε η Λευκή.

— Θα προσπαθώ να κάνω κάτι, απάντησε χαμογελώντας ο φαρμακοποιός, κάτι που να κερδίσω πολλά χρήματα, να κάμω περιουσία. Σ' αυτόν όμως τον μικρό τοπο, όσο και να θέλω να εργασθώ, δεν βγαίνει τίποτα. Έτσι έχω πάρει την απόφαση να φύγω, να εκπαιρσώ. Και θα πάω σε καινούργιες χώρες, που

— Τι θα κάνετε; τον ρώτησε η Λευκή.

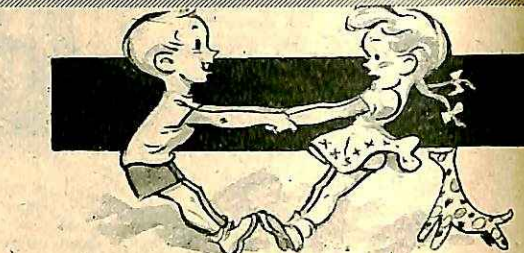
— Θα προσπαθώ να κάνω κάτι, απάντησε χαμογελώντας ο φαρμακοποιός, κάτι που να κερδίσω πολλά χρήματα, να κάμω περιουσία. Σ' αυτόν όμως τον μικρό τοπο, όσο και να θέλω να εργασθώ, δεν βγαίνει τίποτα. Έτσι έχω πάρει την απόφαση να φύγω, να εκπαιρσώ. Και θα πάω σε καινούργιες χώρες, που

— Τι θα κάνετε; τον ρώτησε η Λευκή.

— Θα προσπαθώ να κάνω κάτι, απάντησε χαμογελώντας ο φαρμακοποιός, κάτι που να κερδίσω πολλά χρήματα, να κάμω περιουσία. Σ' αυτόν όμως τον μικρό τοπο, όσο και να θέλω να εργασθώ, δεν βγαίνει τίποτα. Έτσι έχω πάρει την απόφαση να φύγω, να εκπαιρσώ. Και θα πάω σε καινούργιες χώρες, που

— Τι θα κάνετε; τον ρώτησε η Λευκή.

— Θα προσπαθώ να κάνω κάτι, απάντησε χαμογελώντας ο φαρμακοποιός, κάτι που να κερδίσω πολλά χρήματα, να κάμω περιουσία. Σ' αυτόν όμως τον μικρό τοπο, όσο και να θέλω να εργασθώ, δεν βγαίνει τίποτα. Έτσι έχω πάρει την απόφαση να φύγω, να εκπαιρσώ. Και θα πάω σε καινούργιες χώρες, που

ανοίγουν μπροστά μας νέους ορίζοντες και μας γεμίζουν ελπίδες. Ζητώ το άγνωστο, τον άγνωστο, την πάλη! Νοιώθω πως έχω ό,τι χρειάζεται γι' αυτά. Είμαι νέος, γερός, δυνατός και τολμηρός. Θα επωφεληθώ από τα φυσικά μου αυτά χαρίσματα για να πλουτίσω...

Ο Τορπέν σταμάτησε λίγο κι' έπειτα συνέχισε:

— Έκεί, στο άλλο μέρος του ώκεανού υπάρχει μία χώρα που λέγεται 'Αργεντινή'. Είναι έξη φορές μεγαλύτερη από τη Γαλλία. Έχει γόνιμη και πλούσια γη. Μπορεί να θρέψει όλη πέντε, άλλα δεκαπέντε εκατομμύρια ανθρώπους! Έκεί, λοιπόν, όνειρεύομαι να πάω!...

Οι τρεις γεροντοκόρες άκουσαν χωρίς να τον διακόπουν. Κι' ο Τορπέν τελείωσε ως εξής:

— Σας ευχαριστώ, δεσποινίδες μου, που θα μου κάμνετε έξωση. Αυτό θα γίνει αίτια να πάω γρηγορώτερα τα δεσμά που με κρατούν ακόμα στην πατρίδα μου. Έχω πάρει πολλές πληροφορίες και μάλιστα έχω συνεννοηθώ με ένα πρακτορείο Μεταναστεύσεων. Στις 10 'Ιουλίου φεύγει ένα καράβι από το λιμάνι της Μασσαλίας για τη Νότιο 'Αμερική... Σας ευχαριστώ και πάλι, δεσποινίδες... Κι' όταν γυρίσω πολύ πλούσιος, τότε θα καταλάβετε τι καλό μου κάμνετε σήμερα. 'Ησυχάστε! Τα χρίματα, που σας όφειλω, θα σας τα εξοφλήσω και με το πάρα πάνω. Από τη στιγμή αυτή έχετε μπροστά σας έναν μετανάστη. Χαίρετε! Και μη ξεχάσετε πως ως το τέλος του μηνός πρέπει να μου έχετε κάνει την έξωση!...

Με τα λόγια αυτά ο Τορπέν αποχαιρέτησε τις τρεις αδελφές, που τα είχαν χασέι, κι' έφυγε.

Εκείνος όμως που του έκανε μεγάλη εντύπωση η συζήτησή του, ήταν ο Ραούλ, ο οποίος παραμυθιόταν στον κήπο, δεν είχε χασέι ούτε λέξη. Κι' όταν έφυγε ο επιστάτης, ο μικρός έτρεξε στην κάρμαρά του, καταβρόχθισε στο κρεβάτι, και άρχισε να σκέπτεται όσα είχε ακούσει λίγη ώρα πριν.

Νέες χώρες! Εκεί πέρα μιας καλής εμπνευσίας φτάνει για να κάνει καινούργια του τόχη του, να πλουτίσει!

— 'Αργεντινή! 'Ολ' αυτά χτυπούσαν όμορφα στ' αυτά του... Κι' ενώ από νωρίς ήταν τόσο απελπισμένος, τώρα έλεπε ν' ανοίγεται ένα μέλλον μπροστά του! Ήταν μόνος στον κόσμο. Δεν είχε ούτε γονείς, ούτε αδελφά, ούτε συγγενείς άλλους από τις τρεις εκείνες γεροντοκόρες, που τον θεωρούσαν βάρος. Γιατί λοιπόν, να μη πάει κι' εκείνος εκεί, όπως ο Τορπέν; Ο άγνωστος, η πάλη, το άγνωστο δεν τον έτρωγαν καθόλου. Σαν όλα τα παιδιά, έτσι και το Ραούλ τον τραβούσε το ταξίδι, το μεγάλο ταξίδι του ώκεανού...

— Επρέπει να φύγω. Ναι... Θα έφευγε! Ήταν το μόνο που είχε να κάμει.

Πήρε, λοιπόν, την απόφασή του. Αύριο θα τάλεγε μάλιστα και στις θείες του. Ήταν βέβαιος ότι αυτές δεν θα του έφερναν αντιρρήσεις. Όσο για το φαρμακείο αυτός θα τον έδεχόταν ευχαρίστως.

Η ψυχή του πατέρα του, που τον υπεργατούσε, θα τον φώτισε για να βγει στον κήπο και ν' ακούσει τη συζήτησή... Ο Ραούλ δεν έκλαιγε πια. 'Ετοιμάζονταν μάλιστα να πλαγιάσει γεμάτος χαρά, νομίζοντας ότι θαφύγε την άλλη μέρα κιόλας, όταν άνοιξε αιγά - αιγά η πόρτα.

Ήταν η Ιουστίνια με δυο πιάτα στα χέρια. — Είσαι πολύ καλή, Ιουστίνια! της είπε ο Ραούλ, πέφτοντας στην αγκαλιά της. Κι' έχω μία πενία!...

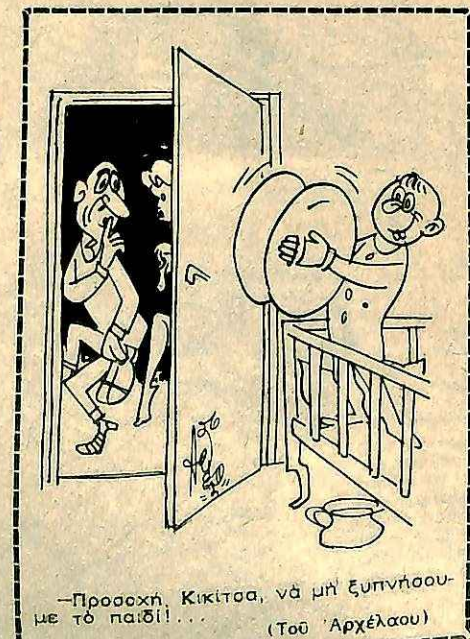
Η υπηρέτρια, όταν τον είδε έτσι χαρούμενο, συλλογιόταν:

«Τι γρήγορα που παρηγοριούνται τα παιδιά. Από τα κλάματα έχουνε γέλια!» Την άλλη μέρα το πρωί ο Ραούλ βγήκε έξω από την κάρμαρά του αδιαφορώντας για τη διαταγή που του είχαν δώσει χτες οι θείες του. Τα λόγια του Τορπέν του είχαν δώσει φτερά. Τίποτα δεν μπορούσε να τον συγκρατήσει. Όλη τη νύχτα σκεφτόταν τα λόγια του φαρμακοποιού και μάλιστα η λέξη «μεταναστεύσι» του είχε καρπωθεί πια στο μυαλό του.

Ναι, θα έφευγε, θα γινόταν μετανάστης. Δεν θα έμενε πια μαζί με τις στενοκέφαλες γεροντοκόρες να τον κάνουν όπως θέλουν, ούτε θα τους ήταν πια φόρτωμα.

Ο Ραούλ έριξε μία ματιά στα παράθυρα του σπιτιού. Ήταν ακόμα κλειστά. Ήξερε ότι η θεία Αίμιλία κρεμούσε το κλειδί της καγκελλόπορτας σ' ένα καρόφι πλάι στο ράφι της κουζίνας. Πήγε λοιπόν αιγά - αιγά, πήρε το κλειδί, άνοιξε την έξορτα κι' έφυγε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο φτωχός έφευρέτης

Μία φορά κι' ένα καιρό ζούσε στην πόλη Νυρεμβέργη ένας ρολογάς που τον έλεγαν Λεπίν. Ο ρολογάς αυτός έφτιαχνε εδώ και πολλά χρόνια κάτι περίεργα ρολόγια, που ήταν βαρειά, χοντρά, και δυσκολοεταχειρίστα. Είχαν το σχήμα του αυγού και γι' αυτό τα έλεγαν «αυγά της Νυρεμβέργης».

Ο Λεπίν προσπαθούσε από καιρό να βρή τρόπο για να φτιάξει ρολόγια πιο μικρά, κι' έλαφρά, μα δεν τα κατάφερε.

Στο εργαστήριό του, μαζί με άλλους τεχνίτες, εργαζόταν κι' ένα παιδί όρφανο, φτωχό και τρομερά δσχημο. Ήταν καμπουρικό, το κεφάλι του ήταν χωμένο στους ώμους του και τα πόδια του ήταν σωστά ελαιοπόδαροι!...

Οι συντροφοί του τον κορόιδευαν διαρκώς και έπειθα τα πειράγματά τους τον πληγώναν βαρεια, ο καυμένος ο καμπουράκος δεν μιλούσε σε κανένα. Καθόταν στη γωνία του και το μόνο που τον απασχολούσε ήταν να δουλεύει τον αβέντη του με ευσυνειδησία. Οι άλλοι του είχαν βγάλει ένα παρατσούκλι και τον φώναζαν «Σιγαλός».

Όλοι στην πόλη τον ήξεραν μ' αυτό το όνομα. Ο Λεπίν είχε καταλάβει ότι το παιδί αυτό ήταν ο καλύτερος κι' ο εξυπνότερος από τους άλλους τεχνίτες του. Γι' αυτό, όταν τύχαινε να ταξιδεύει, έπειθα είχε εμπιστοσύνη στον Σιγαλό, τον άφηνε στη θέση του για να περιποιείται τους πελάτες του μαγαζιού του.

Ένα καλοκαίρινιό άπογεύμα, που ο Λεπίν έλειπε, μπήκε στο ρολογιόδικο μια κοπέλλα, νεοδουθεντας έναν ηλικιωμένο κύριο, που φαινόταν πατέρας της.

Ο Σιγαλός τους έριξε μία γρήγορη ματιά κι' έσκυψε πάλι το κεφάλι του. Δεν τολμούσε να σπύσει τα μάτια του για να δει την κοπέλλα. Συνηθισμένος να τον κυττάζουν όλοι περιφρονητικά, στενοχωριόταν πάντα μπροστά σε ξένους.

Ο ηλικιωμένος κύριος ζήτησε αμέσως να δει μερικά ρολόγια κι' ο Σιγαλός του άρραβισε διάφορα πάνω στο τραπέζι για να διαλέξει. Ο πελάτης όμως κύτταζε το ένα και δεν τ' άρεσε. Κύτταζε το άλλο, τα ίδια. Με κανένα δεν έμενε ευχαριστημένος. Φαινόταν άνθρωπος ιδιότροπος και ζητούσε να δει κι' άλλα ρολόγια για να βρή κάτι του γούστου του.

Έτσι ο Σιγαλός στάθηκε αρκετή ώρα όρθιος. Και καθώς ήταν αδύνατος και καχεκτικός, αισθανόταν σε μία στιγμή τα πόδια του να λυγίζουν.

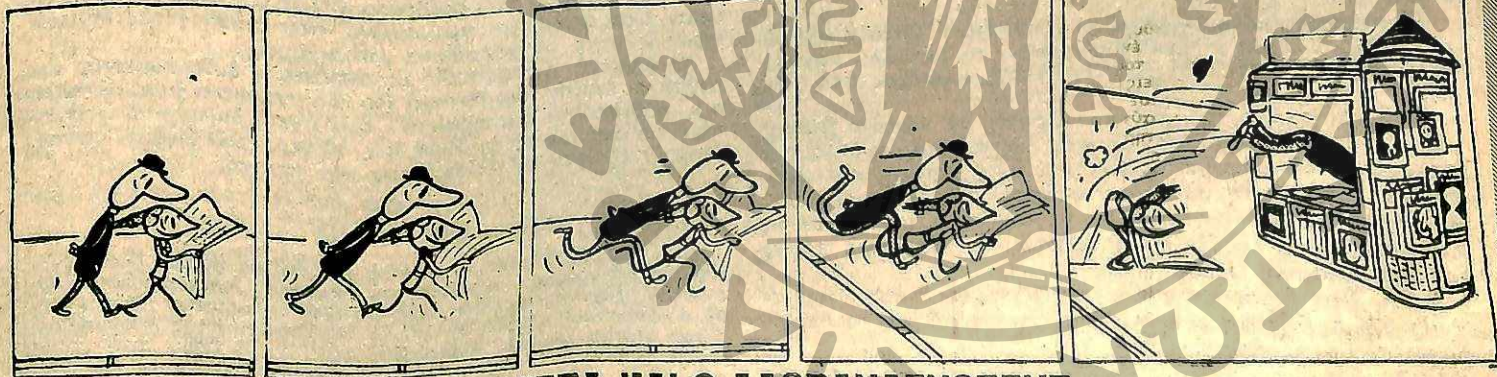
Η κοπέλλα, βλέποντας το πρόσωπο του Σιγαλού που είχε γίνει κατακίτρινο, του είπε γεμάτη καλωσύνη:

— Μας συγχώρητε... Σας κουράσαμε... Σας παρακαλώ, καθίστε λίγο να ξεκουραστήτε... Ο πατέρας μου κι' εγώ δεν βιαζόμαστε... Μπορούμε να περιμένουμε!

Ο πατέρας της νέας, που δεν ήταν κακός άνθρωπος και είχε ξεχαστεί εξετάζοντας με προσοχή τα ρολόγια, συνήθε με τα λόγια της κοπέλλας. Κι' αφού κύτταξε καλά - καλά τον μισολιπόθυμο Σιγαλό, του είπε:

— Ναι, με συγχώρητε!... Σας εκούρασα! Ο Σιγαλός, που είχε συγκινηθεί από τα ευγενικά λόγια της κοπέλλας, ψιθύρισε ένα σιγαλό ευχαριστώ.

Πρώτη φορά του συνέβαινε να του μιλήσουν με τόσο καλωσύνη. Ή ναι, αντί να τον περιφρονηση και να τον κοροϊδεύει σαν τους άλλους, μάλis είδε το κου-

Η ΖΩΓ'ΙΤΣΑ ΚΑΙ Ο ΛΑΘΡΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

ρασμένο του πρόσωπο, τον συμπόνεσε!... Και θέλοντας μάλιστα να του δώσει καιρό για ν' αναπαυθεί λίγο, άρχισε να κουβεντιάζει μαζί του και στο τέλος του είπε:

— Πότε θα φτιάξετε ρολόγια μικρότερα απ' αυτά τα «αυγά», που να μπορούμε να τα φορούμε σαν κοσμήματα;

— Έλπίζουμε σε λίγο καιρό ν' αλλάξουμε το σχήμα τους... Ο κύριός μου το επιθυμεί πολύ αυτό, απερίβηκε ο Σιγαλός.

— Αλήθεια! φώναξε τότε ο πατέρας. Ήξερα ότι ο Λεπίν δεν βάταν κι' αυτός ευχαριστημένος με τα παλιά αυτά ρολόγια. Αν μπορούσε να βρή κάτι καινούργιο, εγώ πρώτος θα το πλήρωνα όσο - όσο. Αν πρόκειται μάλιστα να το φτιάξει σύντομα, το παίρνω από τώρα για την κόρη μου!... Λοιπόν, σε όχτώ μέρες θα ξαναρθώ. Ο Λεπίν θα κάνει χρυσές δουλειές, με τα καινούργια ρολόγια!...

Όταν οι πλούσιοι πελάτες έφυγαν, ο Σιγαλός ξανάσκυψε πάνω στο τραπέζι και βυθίστηκε σε σκέψεις.

Επρέπει να φροντίσει μόνος του, να βρή κάτι το καινούργιο, αφού ο Λεπίν δεν φρόντιζε. Θα έβρισκε αυτόν τον τρόπο και θ' άφαινε να πιστευτεί, ότι ήταν δουλειά του Λεπίν. Τί τον ένοιωζε τον καμπουρά αυτόν για τα δόξα; Τί ανάγκη είχε ν' άφαισε το όνομά του; Ποιος τον λαγάριαζε; Ποιος τον ήξερε;

Όλη την ημέρα, λοιπόν, ήταν σκεπτικός. Και το βράδυ, που γύρισε στην καμαρούλα του, πήρε χαρτί και μολύβι κι' άρχισε να σχεδιάζει, να σβύνει, να λογασιάζει...

Πλησίαζε να ημερώσει κι' ο Σιγαλός δρισκοτάνα ακόμα σκυμένος πάνω στα χαρτιά του. Την άλλη μέρα εργάστηκε χωρίς να πη τίποτα σε κανένα. Τη δεύτερη πια νύχτα μία ιδέα φώτισε το μυαλό του. Αυτό ήταν δλο! Τό είχε βρή! Άφησε μία κραυγή χαράς, τη μόνη ίσως που βγήκε από τα πονεμένα του χείλη...

Την άλλη μέρα παρουσίασε τα σχέδιά του στο Λεπίν.

Ο ρολογάς έδωσε εντολή στους τεχνίτες να φτιάξουν τα νέα μικρούλα κομμάτια των ρολογιών. Η ιδέα του Σιγαλού ήταν περίφημη! Ο Λεπίν, την πήρε κι' έτσι το όνομά του ακούστηκε, ενώ ο φτωχός καμπουράς δεν έβγαλε από την έφευρή του παρά λίγα χρήματα για να μπορέσει να περάσει άνετα την υπόλοιπη ζωή του.

Η πιο μεγάλη του δώρις ικανοποίησι ήταν η ευχαρίστησι κι' η χαρά που φώτισε το πρό-

σωπο της κοπέλλας, όταν της έδωσε το πρώτο μικρό γυναικείο ρολόι που φτιάχτηκε στη Νυρεμβέργη.

Έτσι η έφευρεσι εκείνη, που έγινε άφορη να φτάσουν τα γυναικεία ρολόγια στη σημερινή τελεσιότητα, οφείλεται στη συμπόνοια και στα ευγενικά λόγια μιας καλής κοπέλλας σ' έναν πονεμένο φτωχό καμπουράκο.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Η προσευχή

Ο Λάκης μεγάλωσε πια και τώρα μπορεί να λήη κάθε βράδυ την προσευχή του.

Η μαμά του λοιπόν, του δείχνει πως να κάνει το σταυρό του, του μαθαίνει να γονατίσει στο κρεβάτι του και να παρακαλή το Θεό να τους εψη όλους καλά.

— Θεούλη μου, λέει ο Λάκης, να έχω καλά τη μανούλα μου, τον πατερούλη μου, τη γιαγιά και τον παππού, τη μικρή μου αδελφούλα και μένα...

Και κάνουν το σταυρό του. Ύστερα σκέπτεται λίγο και κυττάζοντας ψηλά, συνεχίζει:

Και πριν απ' όλα, Θεούλη μου, να κυττάξης να είσαι έσυ καλά, γιατί τί θα γίνουμε όλοι έμεις χωρίς σεένα!...

MIKY-MAOYΣ

Χιούμορ

Ο θεός ες: Γιατί, παιδί μου, ο Δαμοκλής ανήλκυσε για κείνο το σπαθί που ήταν κρεμασμένο πάνω απ' το κεφάλι του με μία τριχά μονάχα, την ώρα που έτρωγε;

Κι' ο ανήλικος: Γιατί... φοβόταν μήπως του πέση η τρέχα εκείνη στη σούπα του!

Η μαμά: Χάρηκε, Γιαννάκη η θεία σου μόλις σε είδε; Ο Γιαννάκης: Ού, πολύ! Μόλις με είδε, φώναξε: «Έσυ μάς έλειπες τώρα!»

Η δασκάλα: Όταν πεβαίη ο βασιλιάς τι γίνεται ο πρωτότοκος γυιός του. Ο μαθητής: Όρφανός, κυρία.

Μαρία: Καλημέρα, Νίνα, τί κάνεις, καλά; Απόψε είδα στον ύπνο μου πως έφαγα σούπα. Θα πάθω τίποτα, λές; Νίνα: Αν δεν ήταν φρέσκα...

Και πως θέλεις να σου κόμω τα μαλλιά. Μανωλάκη: Όπως του μπαμπά. Μ' ένα μεγάλο στρογγυλό μέρος αδειο στη μέση!

Τι λέγεται νήσος; ρωτάει ο δάσκαλος. Μέρως έηρας που βρέχεται γύρω - γύρω από θάλασσα.

Και τί είναι λιμνη; Ο μαθητής κοιτάζει. Κι' ο δάσκαλος για να τον βοηθήσει του λέει: Λέγε, λοιπόν! Το έρεες... το ανάποδο της νήσου.

Αι ναι. Μέρως θαλάσσης που βρέχεται γύρω - γύρω από έηρα!

Αι ναι. Μέρως θαλάσσης που βρέχεται γύρω - γύρω από έηρα!

Αι ναι. Μέρως θαλάσσης που βρέχεται γύρω - γύρω από έηρα!

Αι ναι. Μέρως θαλάσσης που βρέχεται γύρω - γύρω από έηρα!

Αι ναι. Μέρως θαλάσσης που βρέχεται γύρω - γύρω από έηρα!

Αι ναι. Μέρως θαλάσσης που βρέχεται γύρω - γύρω από έηρα!

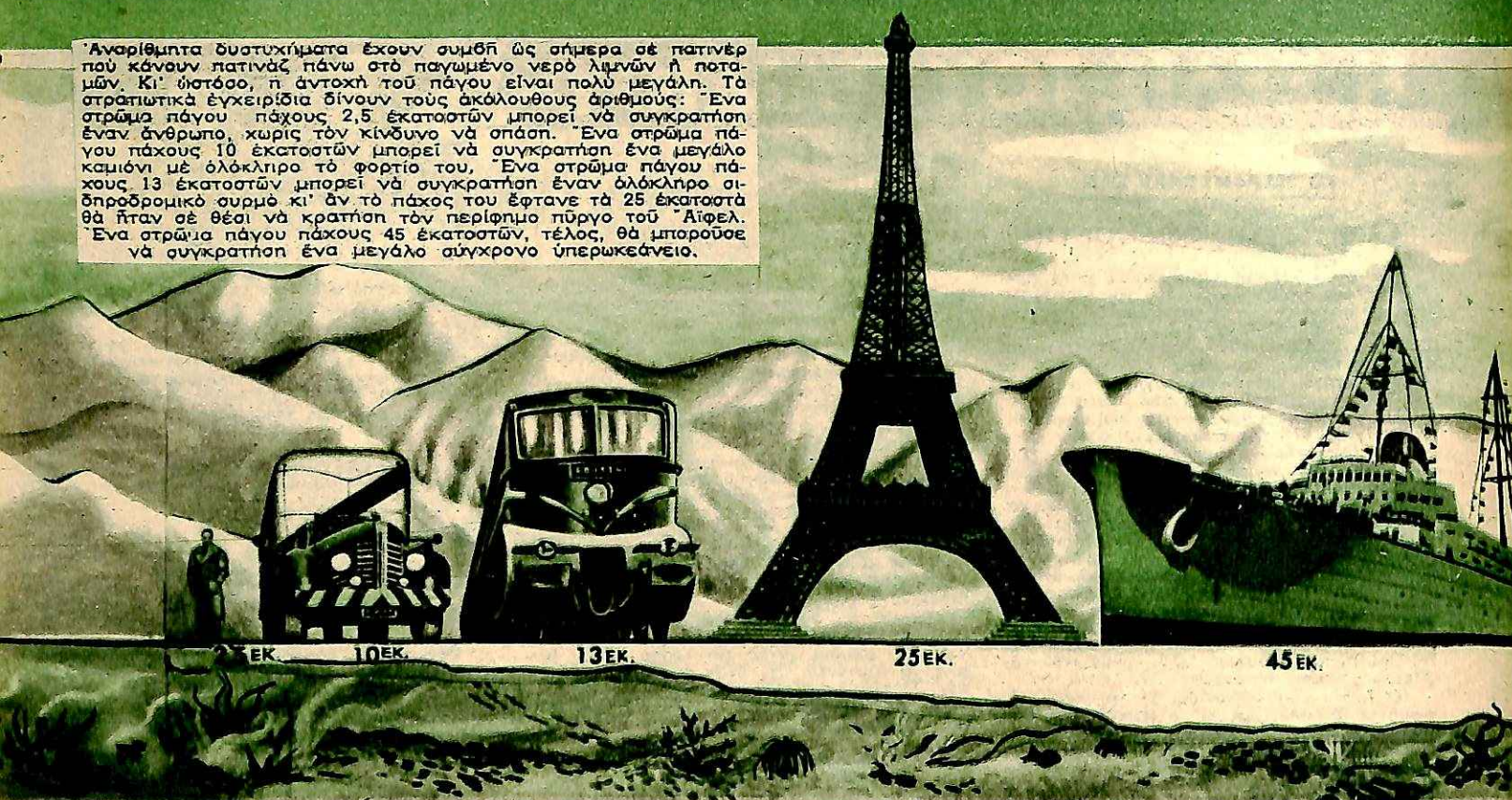
Αι ναι. Μέρως θαλάσσης που βρέχεται γύρω - γύρω από έηρα!

Αι ναι. Μέρως θαλάσσης που βρέχεται γύρω - γύρω από έηρα!

Αι ναι. Μέρως θαλάσσης που βρέχεται γύρω - γύρω από έηρα!

Αι ναι. Μέρως θαλάσσης που βρέχεται γύρω - γύρω από έηρα!

Αναρίθμητα δυστυχήματα έχουν συμβεί ως σήμερα σε πατινέρ που κάνουν πατινάζ πάνω στο παγωμένο νερό λιμνών ή ποταμών. Κι' ωστόσο, η άντοχή του πάγου είναι πολύ μεγάλη. Τα στρατιωτικά εγχειρίδια δίνουν τους ακόλουθους αριθμούς: Ένα στρώμα πάγου πάχους 2,5 εκατοστών μπορεί να συγκρατήσει έναν άνθρωπο, χωρίς τον κίνδυνο να σπάσει. Ένα στρώμα πάγου πάχους 10 εκατοστών μπορεί να συγκρατήσει ένα μεγάλο καμión με ολόκληρο το φορτίο του. Ένα στρώμα πάγου πάχους 13 εκατοστών μπορεί να συγκρατήσει έναν ολόκληρο σιδηροδρομικό συρμό κι' αν το πάχος του έφτανε τα 25 εκατοστά θα ήταν σε θέση να κρατήσει τον περίφημο πύργο του Άιφελ. Ένα στρώμα πάγου πάχους 45 εκατοστών, τέλος, θα μπορούσε να συγκρατήσει ένα μεγάλο σύγχρονο υπερκεάνειο.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΦΥΣΙΚΗΣ

Σφυριά από βούτυρο και απόρθητοι προμαχώνες από χαρτί!

ΠΙΣΤΕΥΟΜΕ συνήθως ότι το ατσάλι ή ο σίδηρος είναι τα μέταλλα που παρουσιάζουν τη μεγαλύτερη άντοχη και καταφρονούμε διάφορες άλλες ουσίες, όπως π. χ. το γυαλί ή το χαρτί, γιατί νομίζουμε πως δεν αξίζουν την προσοχή μας. Αυτό, όμως, δεν είναι σωστό, όπως θα πεισθίτε και μόνοι σας από τα παραδείγματα που θα σας αναφέρουμε.

Κι' ως αρχίσουμε, πρώτα-πρώτα, από τα μέταλλα. Όλοι ξέρουμε πως ο χαλκός λιώνει πολύ εύκολα στη φωτιά κι' ότι η άντοχή του είναι πολύ μικρή. Αλλά, ακριβώς το ότι λιώνει πολύ εύκολα του παρέχει ένα μεγάλο πλεονέκτημα και τον κάνει να είναι το καλύτερο προστατευτικό μέσον για ένα χρηματοκιβώτιο, όπως απέδειξαν οι Ιάπωνες τεχνικοί.

Επρόκειτο για την τράπεζα Μισουί, που είναι η μεγαλύτερη της Ιαπωνίας. Οι Ιάπωνες τεχνικοί είχαν κατασκευάσει ένα πελώριο χρηματοκιβώτιο από χάλυβα, πετροκονίαμα, άμianto και μπετόν άρμέ. Σ' έναν από τους συχνούς σεισμούς, όμως, το κτίριο της τραπεζής σωριάστηκε σε ερείπια και το χρηματοκιβώτιο έμεινε έπι πολλές ημέρες στη διάθεσι διαρρηκτών, που, έχοντας το χρόνο υπέρ αυτών, κατάφεραν στο τέλος να το ανοίξουν.

Για να προλάβουν παρόμοιο ένδεχομένο και στο μέλλον οι Ιάπωνες τεχνικοί σκέφτηκαν τότε να ντύσουν αυτό το χρηματοκιβώτιο μ' ένα στρώμα χαλκού πάχους 30 εκατοστών.

Το πλεονέκτημα του χαλκού είναι το εξής: Όταν η φλόγα του όξυγόνου έρθει σ' επαφή μ' αυτόν, το μέταλλο αρχίζει να λιώνει. Σχηματίζεται τότε ένα είδος κρατήρος στο τοίχωμα.

Αλλι' όταν η διάβρωση προχωρήσει σε κάποιο βάθος, για το λόγο ακριβώς ότι ο χαλκός λιώνει πολύ εύκολα, τα τοιχώματα του κρατήρος ρευστοποιούνται επίσης και σχηματίζουν μια πηχτή μάζα που φράσσει την όπη. Όσο κι' αν συνεχίσουμε την εργασία, θα μεγαλώσουμε σε έκταση τη ρευστοποίηση, αλλά δεν θα μπορούσαμε να φθάσουμε πέραν από ένα ώριμο βάθος.

Έτσι, ένας διαρρήκτης π.χ. δεν θα κατορθώσει ποτέ να φτιάξει την επιθυμητή όπη, που θα του παραδώσει το περιεχόμενο του χρηματοκιβωτίου.

Κι' αν ακόμη υποθέσουμε ότι οι διαρρήκται χρησιμοποιή-

σουν μια βόμβα με έκρηκτικές ύλες, το στρώμα του χαλκού θα καμφθεί, αλλά δεν θα διαρραγή πουθενά. Έτσι, η προστασία που παρέχει αυτό το στρώμα είναι απόλυτη.

Ας έρθουμε τώρα στο βούτυρο. Ποτέ, ασφαλώς, δεν θα πέρασε από το μυαλό σας η ιδέα ότι θα μπορούσατε ν' αντικαταστήσετε ένα σφυρί μ' ένα κομμάτι βούτυρο. Και όμως! Αν πάρετε ένα κομμάτι βούτυρο, χώσετε μέσα σ' αυτό ένα ξύλο που θα σας χρησιμεύσει ως λαβή και το βυθίσετε στον υγρό αέρα, θα μπορούσατε κατόπιν να το μεταχειρισθείτε σαν σφυρί και να καρφώσετε δοκς πρόκες θελήσετε ή να εκτελέσετε οποιαδήποτε άλλη εργασία. Γιατί η έμδαπτιση αυτή θα κάνει το βούτυρο σκληρό σαν πέτρα.

Το ίδιο ισχυρό μπορεί να γίνει και το γυαλί, που όλοι ξέρουμε πόσο είναι εύθραυστο. Αρκεί να το βάψουμε με ώριμες χημικές ουσίες. Γίνεται τότε τόσο ισχυρό, ώστε μπορεί ν' αντέξει σε πίεσι 26,4 κιλών κατά τετραγωνικό χιλιοστό-μετρο (ή πίεσι αυτή ισοδυναμεί με εκείνην μιας σφαίρας περιστροφού, που εκσφενδονίζεται από απόσταση δύο ή τριών μέτρων).

Ένα φύλλο χαρτιού, εξ άλλου, μπορούμε να το τρυπήσουμε με το δάκτυλό μας, χωρίς να χρειαστή να καταβάλουμε μεγάλη προσπάθεια. Αλλά μια δέσμη χαρτιού είναι αδιαπέραστη κι' απ' αυτά τα ελαφρά βλήματα πυροβολικού. Στην Γκορίτια π.χ., κατά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, οι δέσμες του χαρτιού που βρέθηκαν σ' ένα χαρτοπολείο έσχημάτισαν έναν απόρθητο προμαχώνα, που αποδείχτηκε ισχυρότερος κι' από τα χαλύβδινα μπλοκχαύς.

Η αλλαγή της φυσικής καταστάσεως ενός σώματος μεταβάλλει επίσης την άντοχή του. Το υγροποιούμενο μέταλλο π.χ. καθίσταται διαπεραστό. Ένα υγρό, όμως, που στερεοποιείται από το κρύο, όπως π.χ. το νερό που γίνεται πάγος, άπκατά εξαιρετική σκληρότητα και άντοχη.

□□

Ούισκυ στο βυθό του ωκεανού

Περί τους 300 τόνους έκλεκτο σκωτσέζικο ούισκυ βρίσκονται εδώ και 66 χρόνια... στο βυθό του ωκεανού! Αποτελούσαν το κυριώτερο μέρος του φορτίου ενός μεγάλου Ισπανικού, που ναυάγησε σ' απόσταση 60 μιλίων απ' το Μπρισμπαίν της Αυστραλίας. Τώρα γίνεται σκέψις ανελκύσεώς τους, γιατί έχουν μείνει κατά πάσαν πιθανότητα άθικτοι, χωρίς σ' ένα στρώμα άμμου που τους σκεπάζει.

Συναρπαστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό Λίντσεϋ Χάρντυ

Η ΔΕΙΡΗΝΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΛΟΓΟΥ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μετά τη δολοφονία του Ρουμπιν-σταίν, ο Ντουμέτριους κι' ο Γιότι πάνε να πάρουν τα λεφτά απ' το κατάστημά του. Αλλά η υπάλληλος του Φλέρ Μαρσάν τα έχει φυγαδεύσει κι' έχει αφήσει στη θέση τους ένα όμοιο μπουλόνι γεμάτο παλόνια. Ο Ντουμέτριους κι' ο Γιότι εξακριβώνουν πως συνέληφθη ο Μπουχμάν και πηγαίνουν να κρυφτούν σε μια παλιά αποθήκη, που την έχουν προετοιμάσει από καιρό για κρησφύγετό τους. Στο μεταξύ, η Χέντυ έχει καταφύγει στο σπίτι του Κήν. Αλλά, μ' ένα τέχνασμα του, ο Κούτς κάνει ν' αποκλιπθεί η συνενοχή της με το Ντουμέτριους, κι' έτσι η Χέντυ αναγκάζεται να φύγει κρυφά και να πάει κι' αυτή στην αποθήκη. Ο συνταγματάρχης Φένρις κάνει ασυήτρους παρατηρήσεις στον Κήν, γιατί ξεμυαλλήθηκε με τη Χέντυ και παραμέλησε το καθήκον του. Ο Κήν υποσχέται πως θα επανορθώσει το λάθος του. Ωστόσο, δεν έχει πάψει ν' αγαπάει τη Χέντυ. Η Σκότλαντ Γουάρντ λαδώνει ένα γράμμα που είχε έτοιμάσει για κάποιον ένδεχομένο ο Ρουμπινσταίν και που δίνει λεπτομερείς πληροφορίες για το Ντουμέτριους, αναφέρει δε ότι το μπουλόνι με τα χρήματα έχει παραδοθεί προσωρινώς απ' τη Φλέρ Μαρσάν στο σιδηροδρομικό σταθμό της Βικτόρια.

10^{ον} — Πάμε λοιπόν αμέσως στο σπίτι της Μπουκ Στρήτ. Ο Θεός να δώσει να φτάσουμε εγκαίρως!

Μα το διαμέρισμα του Ρουμπινσταίν ήταν άδειο. Το ψάξε-ξε γρήγορα και βεβαιώθηκαν πως είχε κοιμηθεί κάποιος σ' ένα απ' τα κρεβάτια, που τα σκεπάσματα του βρέθηκαν πεταγμένα στο πάτωμα. Μια καρέκλα ήταν αναποδογυρισμένη, ή πόρτα μιας ντουλάπας ανοιχτή κι' ένα σωρό ρούχα σκορπισμένα κατάχαμα.

— Πού θα πάμε τώρα; ρώτησε ο Φρένν.

— Στο σταθμό της Βικτόρια. Πρέπει να βρίσκεται εκεί το μπουλόνι από χτες το βράδυ. Ο σταθμαρχής τους εξηγήρησε άμεσα με προθυμία. Οι υπάλληλοι τους έδειξαν διάφορα μπουλόνια που είχαν παραλάβει από τις 11 της προηγούμενης βραδιάς.

— Μπορώ να πάρω άδεια για να τ' ανοίξουμε όλα, είπε ο Φρένν. Θα χρειαστούμε όμως μισή ώρα το λιγώτερο.

— Είναι περιττό να τ' ανοίξουμε. Θα δούμε απλώς ποιο μοιάζει μ' εκείνο που βρίσκεται στο κατάστημα Ρουμπινσταίν.

Πέντε λεπτά αργότερα, είχαν αναγνωρίσει το περίφημο μπουλόνι και το είχαν μεταφέρει στο γραφείο του σταθμαρχή. Ο Φρένν ζήτησε ένα λαστό για να τ' ανοίξει.

— Οχι, είπε ο Κήν, ας φέρουμε καλλίτερα ένα κλειδάρι.

— Μα γιατί να χάσουμε καιρό;

— Δεν θα πάει καθόλου χαμένος ο καιρός αυτός... Χάρις σ' αυτό το μπουλόνι θα τσακώσουμε τους κακούργους. Δεν θέλω λοιπόν να υποψιασθούν πως τ' ανοίξαμε.

Σε μια ώρα, το μπουλόνι βρισκόταν και πάλι στην αποθήκη του σταθμού, στην πρώτη θέση του. Πέντε μουσικοί αστυνομικοί φρουρούσαν κοντά στις εισόδους. Ένα θωρακισμένο αυτοκίνητο έφτασε κι' ξανάφυγε.

Οι υπάλληλοι είχαν πάρει τις απαιτούμενες οδηγίες. Γύρω δέ απ' το σταθμό, σε διάφορα σημεία, στάθμευσαν αστυνομικά αυτοκίνητα με ραδιόφωνο, δίχως κανένα εξωτερικό διακριτικό, υπό τις οδηγίες ενός ειδικού, ονόματι Ούρκχαρτ.

Μιάμιση ώρα αργότερα, ο Κήν γύρισε στο γραφείο του, αφού πρώτα επισκέφθηκε τη «Στοά Ρουμπινσταίν».

— Τι θα κάνουμε τώρα; τον ρώτησε ο Κούτς.

— Θα περιμένουμε... Ο Ντουμέτριους θέλει τη λεία του. Ας πάει λοιπόν να την πάρει απ' το σταθμό της Βικτόρια!

Είχαν δώσει στην αστυνομία τις περιγραφές του Ντουμέτριους, του Γιότι Μπουχμάν και της Χέντυ. Όλοι οι αστυνομικοί του Λονδίνου τους αναζητούσαν, όπως και το πράσινο αυτοκίνητο του Μπουχμάν.

Όσο για τα υπόλοιπα κύ-

ρια πρόσωπα της υποθέσεως, ο Ριτζγουάιη βρισκόταν σ' ανάρρωσι στο νοσοκομείο μαζί με τη Σάλλυ και την αδελφή του Μάρκαρετ, ο Μίτσελ κι' ο Πάβλ Μπουκ βρίσκονταν σ' ένα καφενείο του Στράντ, η Χέντυ σ' ένα κινηματογράφο περιμενε να συζητήσει. Τέλος, ο Γιότι Μπουχμάν κι' ο Ντουμέτριους είχαν καταφύγει στην αποθήκη.

Την εποχή που η γερμανική αεροπορία σφυροκοπούσε αλύπητα τις αποβάδες του Λονδίνου, είχαν πέσει κάμποσες βόμβες σ' ένα μικρό δρόμο γεμάτο αποθήκες. Τα κτίρια εκείνα είχαν μισοκαταστραφεί και δεν είχαν ξαναχτιστεί κατόπιν.

Οι γύρω δρόμοι ήταν σχεδόν έρημοι.

Είχε διαλέξει το μέρος αυτό ο Ρούντολφ Μπουχμάν, πριν από μερικούς μήνες, κι' είχε επιδιορθώσει προχείρα τη σοφίτα μιας αποθήκης.

Μπορούσε να φτάσει κανείς ως εκεί απ' την πρόσοψι, είτε από μια πλατφόρμα φορτώσεως που βρισκόταν σ' ένα πισινό δρομολόγιο. Σ' ένα ισόγειο χώρο, εγκαταλειμμένο, επίσης και γεμάτο παλιές κάσες και

κουπίδια, ήταν κρυμένο τώρα το πράσινο αυτοκίνητο του Μπουχμάν. Υπήρχε επίσης εκεί κι' ένα δεύτερο αυτοκίνητο, μάρκας «Τζάγκουαρ», ιδιοκτησίας Μάικλ Μαλίνσκυ. Αυτό δεν είχε χρησιμοποιηθεί καθόλου, από τότε που έφτασε ο Ντουμέτριους στο Λονδίνο. Το κρατούσε για έφεδρεία.

Απ' το ισόγειο, μια ανοιχτή σκάλα ανέβαινε ως μια τετράγωνη καταπακτή του ταβανιού. Από εκεί, άρχιζαν κι' άλλες σκάλες, που περνούσαν απ' τα διάφορα πατώματα και κατέληγαν στο τελευταίο κεφαλόσκαλο πριν απ' τη σοφίτα. Τέλος, απ' το τελευταίο εκείνο πάτωμα, έφτανε κανείς στη σοφίτα από μια σκαλίτσα που οδηγούσε σε μια δεύτερη καταπακτή.

Στο γυρτό τοίχο της σοφίτας υπήρχε ένας φεγγίτης, σκεπασμένος από μέσα με μια κουβέρτα. Στην επίπεδη στέγη βρισκόταν ένας φωταγωγός.

Στο τρίτο πάτωμα, που ατέγαζε άλλοτε το γραφείο της αποθήκης, η σπείρα είχε εγκαταστήσει ένα τηλέφωνο. Είχε φροντίσει επίσης για ένα πρόχειρο νιπτήρα.

Αλλωστε, ο Ντουμέτριους δεν σκόπευε να μείνει εκεί περισσότερο από είκοσιτέσσερες ώρες.

Η Χέντυ βγήκε απ' τον κινηματογράφο κατά τις 7 καί πήγε μ' ένα ταξί στο σταθμό του μετρό του Έστριν. Κατέβηκε απ' το υπόγειο τραίνο στις 7 καί 22' καί βρέθηκε μές στην ομίχλη του Μπρόμλεϋμ-πασου. Ένας αχθοφόρος του σταθμού την κτύπησε με βαυασμό ν' απομακρυνείται...

Μερικά λεπτά αργότερα, ακούστηκε θρόνους στο ισόγειο της αποθήκης. Ο Ντουμέτριους έβγαλε άμεσα το φως της σοφίτας.

— Άκουσε!... ψιθύρισε στο Γιότι.

Εκείνος κατέβηκε τη σκάλα με προφύλαξι. Αφουγκράστηκε κι' άκουσε πατημασιές διακριτικές, που ανέβαιναν τα σκαλοπάτια... τον προσέπεσαν λίγο και σταμάτησαν. Ύστερα κάποιος σφύριζε σιγανά το αγαπημένο μοτίβο του Ντουμέτριους από την «Ισπανική Ραψωδία».

Ο Γιότι άναψε τότε το ηλεκτρικό φανάρι του και είδε τη Χέντυ.

— Καλά κάνατε που σφύριξατε, της είπε. Άλλοιώς, θα σας χτυπούσαν... Σας περιμέναμε. Είναι στην αποθήκη...

Ο Ντουμέτριους υποδέχθηκε τη Χέντυ, λέγοντάς της:

— Μπα, μπα! Καλωσύνη σου που ήρθες να μας βρεις... Είχαμε ανησυχήσει για σένα.

— Δεν μπόρεσα ναρθά να-ρίτερα, δικαιολογήθηκε η νέα γυναίκα.

— Κατέβα και φύλαξε στο ισόγειο, είπε ο Ντουμέτριους στο Γιότι.

Η Χέντυ έκαμε μια καθησυχαστική χειρονομία.

Μικρές Ιστορίες

Έρωτικές συμβουλές

Ο Γιαννάκης είναι πολύ άτυχος στους έρωτές του. Όταν βρίσκεται με μια κοπέλα δεν βρει τί να της πει, κοκκινίζει, τα χέρια του αρχίζουν να τρέμουν από κονά του...

— Αυτή η κατάσταση δεν πρέπει να συνεχισθεί! του λέει ο φίλος του ο Θανάσης. Να ψάξεις να βρεις κανένα σχετικό βιβλίο...

— Δεν μπορεί, θα υπάρχη!... Δεν ξάνει, λοιπόν, καιρό ο Γιαννάκης. Μπαίνει σ' ένα βιβλίο και βγαίνει πανευτυχής με το «Εγχειρίδιο του Έρωτη» στο χέρι.

Και το ίδιο βράδυ του δίνεται η ευκαιρία να εφαρμόσει τα μαθήματα του βιβλίου. Την άλλη μέρα, τον ρωτάει ο φίλος του ο Θανάσης:

— Ε, τί έγινε; Έν τάξει τώρα;

— Και ναι και όχι... Λέει ο Γιαννάκης. Οι πρώτες οδηγίες ήταν σπουδαίες. Όπως έλεγε το βιβλίο, χόρεψα με την κοπέλα που μου άρεσε. Ύστερα της πρότεινα να μιλήσει στον έρωτά μου...

— Επειτα όμως ήταν κάτι που δεν πήγε διόλου καλά. Το βιβλίο λέει: «Πλησιάζετε το κάθισμά σας στο κάθισμα της αγαπημένης σας. Την κυττάτε στα μάτια και της λέτε με φωνή που τρέμει: «Αντωνία, φοβάμαι πως δεν μ' αγαπάς».

— Αντωνία, φοβάμαι πως δεν μ' αγαπάς... Καλά, λοιπόν, κατά γράμμα τη συμβουλή και τότε όλα ξαφνί-θησαν, λες κι' έφτασε το τέλος!...

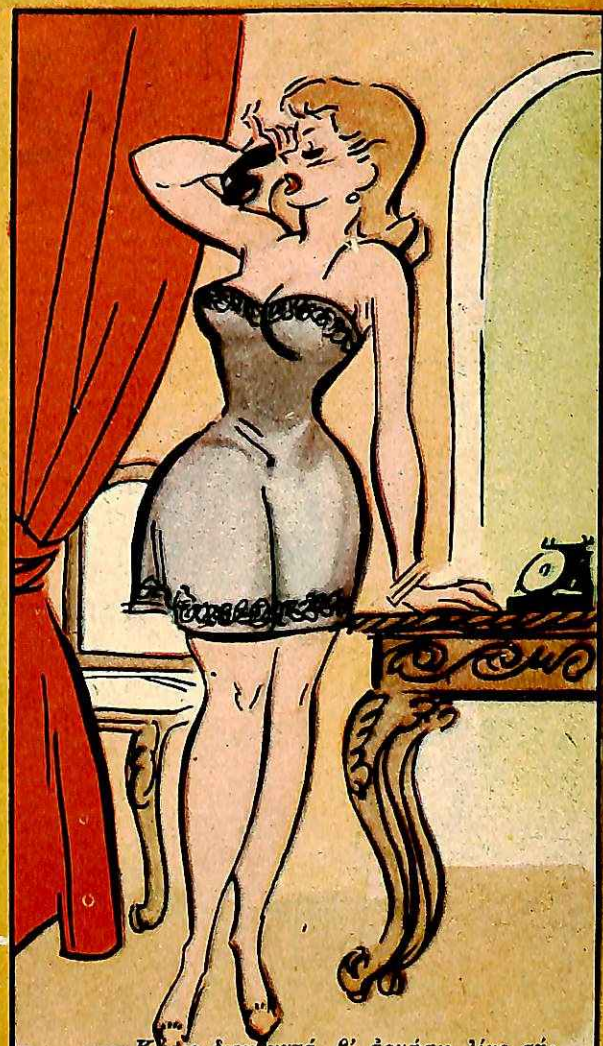
— Δεν σε καταλαβαίνω, λέει ο Θανάσης, γιατί;

— Κι' ο δυστυχισμένος, Γιαννάκης, κατακόκκινος από τη στε-νοχώρια του, απαντάει:

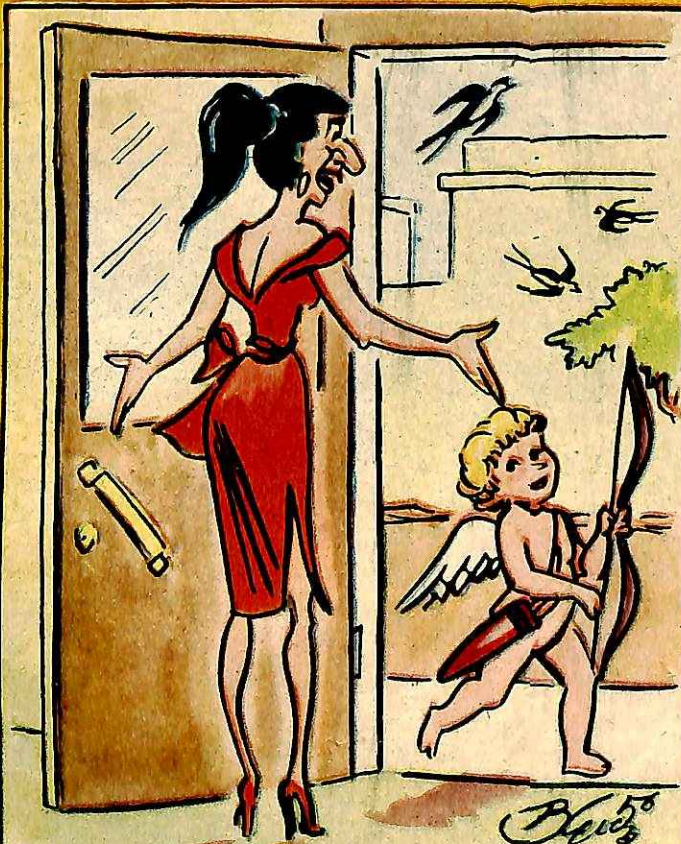
— Ε, νά, δεν την έλεγα «Αντωνία»!

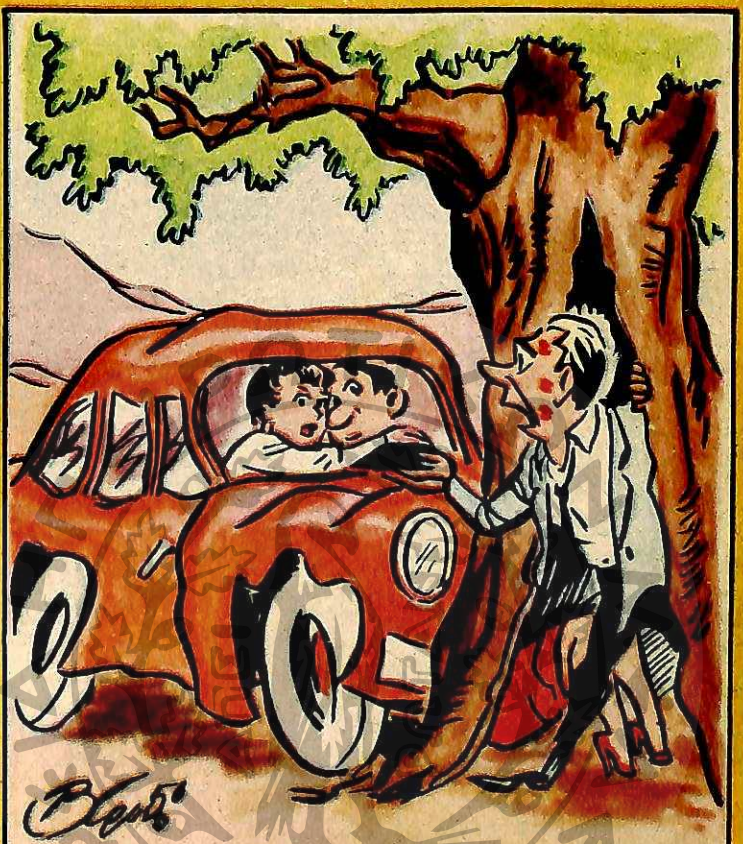
— "Ηθελα γάδλεπα τὰ μούτρα σου ἂν ἄφινᾶ κι' ἐγὼ ἓνα φωτογράφο νὰ μὲ φωτογραφίση ἔτσι..."

— Κ' ἔμε διενδυντά, θ' ἀργήσω λίγο σήμερα... "Ἄν ὑπάρχη πολλή δουλειά, φέρετε τὴν σᾶς παρακαλῶ στὸ σπίτι!..."

— Γρουσουζικο!... Οὔτε αὐτὴν τὴν ἀνοιξὶ θὰ μπῆς νὰ μὲ κἀνης ἐπίσκεψι;
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Στραβομάρα ἔχετε μαρέ; "Ἀνθρώποι εἶναι ἀπὸ μέσα!..."
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)